

Giới thiệu Theo Vợ Đến Chết

Truyện Theo Vợ Đến Chết, chuyện nói về một người đàn ông vì muốn tìm người vợ tương lai cho mình mà đã đi xem mắt biết bao nhiêu người nhưng vẫn không hợp nhãn người nào hết.

Không phải gặp những người hảo sắc thì là những người hơn tuổi anh, hơn nữa mỗi một người đều rất bí ối, đầu tiên muốn dùng thử thân thể của anh, sau đó cùng anh quan hệ qua lại. Điều này làm cho anh rất nhớ em họ thanh mai trúc mã của anh.

Cô ấy làm rất nhiều việc cho anh mà không hề đòi một điều gì từ anh hết, bây giờ cô ấy đã có bạn trai nhưng anh quyết định giành lại cô em họ này về tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tiếng chuông đồng hồ báo thức giống như thiên quân vạn mã chạy ở trong đầu Hướng Đường Vũ, rầm rầm rầm làm chấn động tất cả các tế bào não đang ngủ say của anh. Đầu đầu muốn nứt ra anh miễn cưỡng mở mắt, than thở nửa ngày, rốt cuộc mới sờ tới vật đầu sở gây ra âm ỉ.

“Haiz...” Sau khi tắt đồng hồ báo thức, anh bò dậy, đập vào mắt là quần áo ném lung tung, tất cả đều là của anh, quần lót, dây lưng, cà vạt, áo sơ mi màu xám đậm, quần tây.

Tình hình trước mắt, chỉ hình dung một chữ thảm? Lấy cá tính thích sạch sẽ của anh, thấy đồng lộn xộn này, theo bản năng lại than nhẹ một tiếng.

“Aiz!” Sau khi than thở, đầu càng đau hơn.

Miệng anh khô khốc, muốn tới tủ lạnh tìm nước uống. Mới rời giường đứng dậy, lập tức liền thấy đau.

“Shit!” Cúi đầu nhìn, sàn nhà dưới giường có mấy cái khuy áo rơi ra.

Thật là tự mình làm vậy thì không thể sống được. Sau đó, anh nhìn thấy cách đó không xa trên sàn nhà bằng phẳng có mấy cái bao cao su dùng rồi, một, hai, ba. Ồi.

Ngày hôm qua anh nhất định là đã say đến thần trí llee qquuy don mơ hồ, lại có thể để cho các anh em của anh nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, dù gì cũng nên dùng mấy tờ giấy vệ sinh để an táng nhóm anh em này mới đúng.

Bạn giường của anh đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu, ngay cả một chữ cũng không để lại.

Mà suy nghĩ một chút, anh quả thật còn không bằng Nguru Lang!

Nguru Lang bị dùng qua, ít nhất còn được trả tiền, anh bị dùng xong, lại không nhận được một đồng tiền nào.

Hướng Đường Vũ vuốt vuốt huyết thái dương đang đau, nhớ tới tới hôm qua gặp mặt đối tượng, anh thật sự không biết nên nói gì, nhà thiết kế Đường Dực Đào sao lại có thể giới thiệu một nhân vật hung ác như vậy cho anh?

Xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng vừa thấy mặt thể nào lại rất hào sảng mời anh lên giường, bảo là muốn giám định trước một chút, năng lực đủ, bàn bạc yêu đương sau.

Anh nhớ, rõ ràng anh đã cự tuyệt cô ta!

Vậy đồng lộn xộn trước mắt này là gặp phải quỷ sao?

Hướng Đường Vũ lắc đầu một cái, bước mỗi bước đi đều giống như đi ở trên mây, có loại cảm giác không thật.

Chậm rãi nhớ lại, đúng rồi, cô gái xinh đẹp hung ác đó mời anh đến Pub uống rượu, anh bị chuốc vài ly, sau đó đối phương có thể hết sức trêu đùa anh, vì vậy. Anh luân hãm, hơn nữa hoàn toàn đắm chìm.

Đáng chết! Đầu của anh giống như nổ tung ra, đau muốn chết.

Đếm số bao cao su trên nền nhà, anh không thể không thừa nhận, ngày hôm qua đúng là niềm vui tràn trề.

Nhưng mà, anh là muốn tìm vợ, không phải tìm kỹ nữ đâu!

Loại kinh nghiệm này nếu là nhiều tới mấy lần, anh sợ rằng Tinh Tấn Nhân Vong trước thời gian.

Trời ơi, anh phải nhớ nhắc nhở nhà thiết kế Đường, đừng giới thiệu những người hung ác như vậy cho anh!

Hướng Đường Vũ thật vất vả đi tới trước tủ lạnh, mở ra, lấy ra một bình nước lạnh lớn, trực tiếp đưa lên, hung hăng rót vào miệng, anh uống ừng ực, đầu bị chảy xuống một lượng nước lạnh làm cho trấn tĩnh, cuối cùng cũng thư thái một chút.

Điện thoại reo lên trong phòng, anh bỏ chai nước xuống, đi tới phòng khách cầm điện thoại lên nghe.

“A lô.” Anh không còn hơi sức lên tiếng.

“Anh Vũ, chúc sinh nhật vui vẻ!” Một giọng nữ trong trẻo phấn chấn lập tức truyền đến.

“Tiểu Lăng Giác, sinh nhật của anh còn chưa đến, phải qua mười hai giờ tối nay.” Nghe được giọng âm thanh này, Hướng Đường Vũ sắc mặt trong nháy mắt trở nên nhu hòa, âm áp cười yếu ớt.

“Em biết chứ, nhưng em muốn là người đầu tiên chúc anh sinh nhật vui vẻ. Mười hai giờ khuya, em lại gọi điện thoại cho anh, có được không?” Quý Thư Lăng ở bên kia đầu điện thoại nét mặt lăm lăm la lăm lét hỏi.

“Được.” Khóe miệng anh cười càng tươi, giọng nói nhẹ nhàng, đùa với tiểu Lăng Giác.

“A. Anh không muốn hỏi em, tại sao năm nay không cùng với anh đếm ngược sinh nhật à?” Cô giận dỗi hỏi.

“Anh hiểu mà, em đã lớn rồi, phải có cuộc sống riêng của mình.” Hướng Đường Vũ cười nói.

“Anh Vũ!” Quý Thư Lăng hét lên. Toàn thế giới cũng biết tâm ý của cô, chỉ có anh Vũ ngu ngốc là không biết thôi!

Tiểu Lăng Giác hét lên một tiếng, sẽ làm cho anh vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Được, được, được, anh biết, anh sai rồi! Xin hỏi tiểu Lăng giác, tối hôm nay có đồng ý cùng anh đếm ngược sinh nhật không?”

“Tối hôm nay anh không có hẹn à?” Cõi lòng cô đầy mong đợi.

“Tối hôm nay anh không có hẹn ai hết!” Hướng Đường Vũ trả lời. Hàng năm vào ngày này, Tiểu Lăng Giác đều tìm anh đếm ngược sinh nhật, anh cũng quen để trống ngày này, để cùng cô đếm ngược sinh nhật của mình.

“Anh Vũ là tốt nhất.” Quý Sách Lăng vui vẻ nói, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi cô định giả bộ bận, lừa anh tối nay không thể cùng anh đếm ngược sinh nhật, cũng quên mất cô định thử dò xét xem trong lòng anh Vũ, cô có phải là rất quan trọng không.

“Không đúng, là em tốt nhất, hàng năm đều cùng anh lee quy d đếm ngược sinh nhật.” Hướng Đường Vũ trên mặt đều là vẻ dịu dàng, có thể chảy ra nước.

“Vậy bây giờ tối em đến tìm anh đó.” Theo lệ thường, bọn họ đều ở nhà anh để đón ngày này.

“Em nhớ mang theo chìa khóa, ngộ nhớ anh về muộn, em có thể tự mở cửa đi vào.”

“Được rồi. Anh Vũ tối gặp lại, bye bye.”

“Tối gặp lại.”

Hướng Đường Vũ để điện thoại xuống, tâm tình thoải mái. Anh huyết sáo, thông thả vui vẻ bước đi vào phòng, nhặt lên từng cái quần áo một.

Đầu của anh đã bắt đầu, cả phòng lộn xộn, hình như cũng không làm phiền được anh bao nhiêu.

Mấy cái bao cao su bị anh ném vào thùng rác, cúc tay áo rơi ra, kẹp cravate, đều bị anh tìm được, để lại vào trong tủ treo quần áo.

Tâm tình của anh tốt hơn nhiều, nghĩ tới buổi tối hôm nay tiểu Lăng Giác của anh sẽ đến, anh sẽ có đồ ăn ngon, tâm tình không tốt sao được?

Hướng Đường Vũ tắm rửa, cạo râu xong, sau đó thay quần áo sạch sẽ, nhẹ nhàng mà khoan khoái, vui vui về về đi ra khỏi cửa.

*

Quý Thư Lăng cúp điện thoại, vui vẻ giống như một chú chim nhảy nhót vào phòng bếp, trên bàn ăn có bữa sáng yêu dấu thuộc về cô, một cái trứng ốp la, hai cái bánh bao, một phần rau salad, một ly sữa tươi, hai lát bánh mì nướng, tất cả đều là của cô.

Quý Trung Hân năm mươi mấy tuổi đang cầm cái xẻng đang ốp trứng, đợi trứng trong nồi chín tám phần thì xới ra để trên bàn. Nghe tiếng bước chân vui vẻ của con gái, đầu không quay lại, đem một miếng thịt bò bít tết mới bỏ vào chảo.

“Tối nay con không về nhà ăn cơm, đúng không?”

“Hôm nay con phải đi sinh nhật anh Vũ.”

“Ừ. Tối mai nói nó xem có muốn tối nhà mình ăn cơm không? Mẹ con muốn hỏi nó một chút, xem khi nào thì nó mới bằng lòng cưới con về nhà?” Quý Trung Hân cầm cái xẻng trong tay rút cục cũng quay đầu lại nhìn con gái.

“Ồi chào, ba ... Con với anh Vũ không phải bạn bè trai gái, muốn con phải nói bao nhiêu lần nữa đây.” Quý Thư Lăng chu mỏ.

“Con không phải là yêu nó muốn chết sao?”

“Đúng là thế, nhưng anh ấy không biết, anh ấy coi con như em họ.”

“Bây giờ không phải đang thịnh hành một nữ theo đuổi nam sao? Con theo đuổi nó, theo nhiều năm như vậy, theo từ hồi còi truồng tắm mưa ... Chắc chắc, cũng sắp hai mươi sáu tuổi vẫn là xử nữ, thế nào bắt tự vẫn chưa đoái hoài tới?” Ông lắc đầu một cái, về mặt bắt đắc dĩ gõ mực thì không thể đèo. Quay đầu lại, đem miếng bít tết lật lại.

“Baaa ... Rống! Cha nhất định phải làm khó con như vậy sao? Con muốn thuận theo tự nhiên, cứ từ từ đi.” Quý Thư Lăng tay cầm lấy miếng rau salad, đưa vào miệng.

“Cứ từ từ?” Quý Trung Hân sau khi lật xong miếng thịt bò, xoay người lại trừng mắt nhìn con gái.

Đã qua hai mươi mấy năm còn chưa đủ từ từ? Ông đang muốn phát tác, đã nhìn thấy vợ yêu đại nhân mặc áo ngủ sợ tằm đi vào phòng bếp.

“Chào buổi sáng, bảo bối.” Ông đổi sắc mặt so với Tứ Xuyên còn lợi hại hơn, nhanh chóng thay đổi bày ra bộ mặt cực kỳ nhu tình, nói với vợ.

Lương Úc Hà đi về phía ông chồng cao lớn anh tuấn, nhón chân hôn lên mặt ông một cái.

“Chào buổi sáng, anh yêu, bít tết của em xong chưa?”

“Sắp xong rồi, em ăn trứng ốp lết trước đi.” Quý Trung Hân đem cái trứng vừa ốp xong đưa cho vợ.

Bà bung cái đĩa đi tới bên cạnh con gái, kéo cái ghế ngồi xuống.

“Hai vợ chồng già ba mẹ, nhất định phải diễn cảnh mắc ói như vậy trước mặt con sao?” Quý Thư Lăng không còn nhớ rõ mình đã kháng nghị mấy nghìn lần rồi.

Hai người bị gọi thành “Vợ chồng già”, không hẹn mà cũng lườm nguyệt con gái, đồng thanh mở miệng ——

“Con mau lấy chồng đi.” Lương Úc Hà nói.

“Con mau đi lấy chồng đi.” Quý Trung Hân nói.

“Rống, các người là ba mẹ xấu!” Quý Sách Lăng bắt mẫn cãi lại.

“Con đó, thần kinh còn chậm chạp như vậy, Hường Đường Vũ sẽ phải lấy người khác.” Lương Úc Hà ăn miếng trứng trắng, sáng sớm được ăn miếng trứng mềm ngon như vậy, thật là vui vẻ. Ông chồng của bà là số một, giỏi văn, giỏi võ, vào được phòng khách, công phu trên giường cũng rất cao siêu!

Bà mỗi ngày đều suy nghĩ, kiếp trước bà nhất định đã đốt một trăm tấn hương, kiếp này mới có thể lấy ông chồng như vậy.

“Mẹ có ý gì?” Hai cho con Quý gia trăm miệng một lời hỏi.

“Chiều hôm qua tôi cùng Gia Gia đi dạo phố,” Thẩm Gia Gia là mẹ của Hường Đường Vũ, là bạn thân của Lương Úc Hà, hai người thỉnh thoảng gặp nhau đi dạo phố, uống trà buổi trưa, đi Spa. “Bà ấy nói em trai cô ấy tính nhân duyên cho Đường Vũ, nếu Đường Vũ không kết hôn trước ba mươi tuổi, thì đời này sẽ cô đơn tới già.”

“À?” Quý Thư Lăng ngây người. Cô biết cậu của anh Vũ có bản lãnh tinh thông, đoán trước được nhiều việc rất chính xác.

“Gia Gia còn nói, Đường Vũ sau khi biết chuyện này, hôm sau đi tìm bạn tốt Đường Dục Đào giúp một tay, vì cậu ấy quen biết rất nhiều.” Lương Úc Hà nói xong, lời nói xoay chuyển, trong giọng nói có một chút thương hại.

Bà nhìn con gái đang ngây người nói thêm: “Con cứ từ từ mãi đi, qua hôm nay Đường Vũ cũng hai mươi chín tuổi rồi, mẹ nghĩ nó nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy vợ trước ba mươi tuổi. Thời gian đang từng giây từng phút trôi qua, đếm ngược 365 ngày, Anh Vũ yêu dấu của con sẽ biến thành của người khác. Tích tắc, tích tắc, tích tắc ...” Bà còn có ý xấu cầm cái nĩa trên tay làm giống cái đồng hồ quả lắc đang quay.

Quý Thư Lăng nhìn chăm chăm mẹ mình, nhất thời hoảng sợ không nói nên lời. Trước ba mươi tuổi ... Trời ạ! Cô vọt ra khỏi phòng bếp, chạy vào

phòng ngủ, cầm giỏ xách, điện thoại di động, chìa khoá xe, vội vàng hấp tấp ra khỏi nhà.

Quý Trung Hân tay cầm cái xèng đuổi theo ra cửa, hô: “Tiểu Lăng Giác, con chưa ăn xong bữa sáng mà.”

“Con không có khẩu vị ..., sắp trễ làm rồi.” Nói xong, chui vào thang máy.

Trễ làm cái con khi á! Trong miệng ông nói lầm bầm. Bây giờ mới 7h đúng, bây giờ rưỡi ra cửa cũng vẫn kịp làm.

Bước đi thong thả trở về phòng bếp, thấy vợ thật vui vẻ đang cắt thịt bò bít tết ăn, ông hiểu đây có thể là cái bẫy.

“Bảo bối —— ”

“Hả? Sao vậy, anh yêu?” Lương Úc Hà lại cắt một phần nhỏ thịt bò bít tết nói: “Hôm nay thịt bò bít tết đặc biệt rất ngon, anh yêu, anh mau lại đây ăn một miếng.”

Quý Trung Hân đi tới bên cạnh vợ mình, ngồi xuống, ngoan ngoãn ăn một miếng thịt bò bít tết.

“Chuyện đó. Là thật sao?” Ông nhai miếng bít tết có hương vị ngọt ngào, rồi hỏi.

“Cái gì thật hay giả?” Bà giả bộ vô tội hỏi ngược lại.

“Chuyện Đường Vũ đó, cậu ta trước ba mươi tuổi nhất định phải kết hôn sao?”

“Dĩ nhiên!” Lương Úc Hà dùng sức gạt đầu. Đường Vũ trước ba mươi tuổi phải kết hôn là khẳng định, hơn nữa phải kết hôn với con gái bảo bối của bà.

“Vậy làm sao bây giờ?” Quý Trung Hân không khỏi lo lắng. Tiểu Lăng Giác của ông rất cố chấp, ngộ nhờ Đường Vũ quen người phụ nữ khác, thật sự muốn cùng người đó kết hôn, vậy tiểu Lăng Giác của ông phải làm sao? Ông thấy càng ngày càng đau đầu hơn.

“Làm sao cái gì?” Về mặt vợ đại nhân mỉm cười.

“Tiểu Lăng Giác làm sao đây? Ngộ nhờ Đường Vũ quen biết đối tượng tốt hơn.”

“Làm gì có đối tượng nào tốt hơn so với Tiểu Lăng giác? Làm ơn! Anh yêu, Tiểu Lăng Giác đó, Tiểu Lăng giác của chúng ta, siêu đẹp, siêu ưu tú! Muốn đầu óc có đầu óc, một con ngoan trò giỏi từ tiểu học, lên trung học cấp một, cấp hai, rồi lên đại học, là một phụ nữ thời đại mới, tinh thông Anh ngữ, Nhật ngữ.”

“Tiểu Lăng Giác vừa biết làm nũng, ăn vạ, lại vừa có sắc có tài, có thể tĩnh cũng có thể động, thích xem sách, thích âm nhạc hội hoạ, yêu lướt sóng, mê tàu cánh lượn, thích đánh gôn! Tìm kiếm khắp cả Đài Bắc, anh tìm được người nào ưu tú hơn so tiểu Lăng Giác, hả?”

Lương Úc Hà một hồi đếm những ưu điểm của con gái bảo bối, vô cùng kiêu ngạo, ngay cả lão Vương buồn dưa cũng không nói lại bà.

“Nói vậy cũng đúng!” Vừa nghe vợ như thế, Quý Trung Hân lòng tự tin bỗng tăng cao.

“Nếu Hướng Đường Vũ ngu ngốc bỏ qua Tiểu Lăng giác nhà chúng ta, em tuyệt đối sẽ không xen vào, bởi vì em cũng không muốn có một người con rể đàn độn như vậy.”

“Đúng, đúng! Anh cũng vậy không cần một người ngu ngốc làm con rể.” Ông lập tức phụ họa.

“Anh yêu, anh đừng lo lắng cho bọn chúng. Hai kẻ đàn này kéo dài lâu như vậy, không có biện pháp thúc giục bọn họ sao mà thành được!”

“Nghĩ biện pháp thúc giục bọn họ? Em nói là, cậu Đường Võ. Nói láo?”

“Em không có nói như vậy.” Lương Úc Hà phủ nhận.

“Vừa rồi em mới nói muốn thúc giục.”

“Tiểu Lăng Giác ăn sáng cũng không ăn, anh ăn giúp con đi, hôm nay không phải là anh muốn đi căn cứ đón đội phi công mới à, đã hơn bảy giờ rồi.” Bà nhắc nhở chồng thân là trung tướng kiêm đoàn trưởng không quân.

“Đúng rồi.” Quý Trung Hân lập tức dời đi sự chú ý, vội vàng giải quyết bữa sáng, chuẩn bị đầy đủ về doanh.

Lương Úc Hà ngọt ngọt ngào ngào đưa ông xã ra cửa, quay lại phòng ngủ thay đồ. Sáng nay bà có khóa học thơ đường, học xong muốn đi làm mặt, làm mặt xong hẹn Gia Gia ăn cơm trưa, buổi chiều cùng nhau học khoá cắm hoa nữa, sau đó đến nhà Phương phu nhân đánh mặt chược.

Bà mặc đồ, đeo trang sức trang nhã đứng trước gương soi, hài lòng cười. Bà đã năm mươi, nhìn không tới bốn mươi tuổi, đó là ông chồng yêu quý của bà nói, nhưng mà mọi cũng đều nói xem ra bà vẫn trẻ hơn so với tuổi.

Đó là dĩ nhiên, tâm tình tốt, gia đình mỹ mãn lại hạnh phúc, người tự nhiên cũng trẻ ra.

Bây giờ điều duy nhất làm bà phiền não, chính là làm như thế nào nhanh chóng tự tay đem con gái gả cho đức lang quân mà nó si mê.

Cứ như vậy, bà có thể yên tâm sung sướng, cùng ông xã trải qua cuộc sống ân ái thế giới của hai người, sẽ không bao giờ có kỳ đà cản mũi siêu lớn lúc ăn lúc hiện ở trong nhà, nói bọn họ là vợ chồng già rất ghê tởm.

Lương Úc Hà mỉm cười suy nghĩ, nếu tiểu Lăng giác có thể thuận lợi gả vào Hường gia, sẽ hạnh phúc tuyệt đối. Hai nhà bọn họ, năm xưa ở trong không quân là hàng xóm cách vách, chồng Gia Gia sau này lại giải ngũ trước thời gian, cùng người khác hợp tác mở nhà máy điện tử, lúc đầu là bảng điện nhỏ, bây giờ phát triển thành bảng điều khiển bán rất đắt hàng.

Chồng Gia Gia Hường Vũ Tinh rất thích hợp làm kinh doanh, một đường mở mang bờ cõi, trước đây chỉ là một xưởng nhỏ, không có danh tiếng, cho tới bây giờ đơn đặt hàng đưa ra thị trường quốc tế nhiều nhận không hết.

Người nhà họ Hường là người trọng tình trọng nghĩa, sẽ không vì hiện tại phát lên rất nhanh mà coi nhẹ tình bằng hữu ngày xưa.

Bà hiểu rất rõ Hường gia cũng không phải sâu như biển, mắt cao nhìn người quyền thế, cộng thêm Hường Đường Vũ đưa bé kia nhân phẩm không tồi, nếu như có thể, bà thật muốn ngay ngày mai sẽ đem tiểu Lăng Giác gả ra ngoài!

Bà cùng ông xã ngọt ngào trong thế giới hai người Bà không muốn phải đợi lâu hơn nữa.

Lương Úc Hà vui vẻ xách túi xách lên, đi ra cửa. Xế chiều hôm nay, bà cùng Gia Gia có thể hàn huyên.

Điện tử Vũ Quang là công ty Hường Vũ Tinh cùng bạn tốt Thích Từ Quang hợp tác sáng lập. Kể từ khi Thích Từ Quang cưới vợ, liền rút lui khỏi vị trí quan trọng, trở thành một cổ đông ung dung tự tại.

Hiện nay điện tử Vũ Quang do Hường gia quản lý, con trưởng Hường Đường Văn bốn năm trước thăng chức lên làm Tổng Giám Đốc điện tử Vũ Quang, Hường Vũ Tinh gần như buông tay, đem mọi công việc quan trọng cho đứa con lớn nhất giải quyết.

Về phần quản lý nghiệp vụ, đứa con thứ hai Hường Đường Vũ, tinh thông bốn loại ngôn ngữ, Trung, Anh, Nhật, Nga, mảnh khỏe giao tiếp khôn khéo. Bởi vì trước kia Hường Đường Văn nhìn trúng thị trường bảng điều khiển, thành công từ bảng điện nhỏ, nghiên cứu và đầu tư phát triển vào thị trường bảng điều khiển, mới làm cho Điện tử Vũ Quang bình yên vượt qua khủng hoảng tài chính.

Ở trong nhà Hường Vũ Tinh, hai đứa con trai của ông mỗi đứa có một sở trường riêng, ở trong công ty mỗi người một chức vụ, hợp tác chặt chẽ, đối với công ty càng thêm hiệu quả.

Cuộc đời của ông dường như rất mỹ mãn, không có gì hối hận, đời này của ông chuyện muốn làm đều đã làm. Ông thích bay trên không, thì đã từng làm phi công, ông yêu nhất người phụ nữ, chính là người vợ đã kết hôn với ông hơn ba mươi năm, ông có hai trai một gái, tất cả đều làm cho ông rất kiêu ngạo.

Nếu thật sự muốn soi mói xem ông còn có cái gì không hài lòng, thì đó chính là đứa con thứ hai của ông, đối với tình cảm thật sự rất chậm chạp, đến nỗi mà rõ ràng có thể hạnh phúc mỹ mãn, lại cố tình kéo dài tới hai mươi chín tuổi rồi mà vẫn còn cô đơn một mình!

Hường Vũ Tinh cùng vợ nghĩ tới nghĩ lui, quyết định một chuyện khôn ngoan, về chuyện tình cảm chậm lụt của đứa con thứ hai.

Sáng sớm ông đến công ty, gọi một cuộc gọi nội bộ muốn đứa con thứ hai tới phòng làm việc của ông một chuyện.

Vài phút sau, có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Hường Vũ Tinh đáp lại.

Hường Đường Vũ mặt mày hớn hờ, nụ cười trên mặt đi vào phòng làm việc của cha.

“Tổng Giám Đốc, xin hỏi tìm con có chuyện gì ạ?”

“Con ngồi xuống trước đã.” Ông sau khi ký vào một tài liệu điện tử, rời khỏi vị trí.

“Ba, ngày mai con tròn hai mươi chín tuổi, năm nay ba mẹ muốn con tặng quà gì?” Hường Đường Vũ đi lại sofa của ba mình ngồi xuống hỏi.

“Con khỏe mạnh hạnh phúc chính là quà tặng tốt nhất rồi.” Hường Vũ Tinh cười đáp. Đứa con thứ hai này của ông từ khi bắt đầu hiểu chuyện, sinh nhật hàng năm, đều biết dùng tiền tiết kiệm hàng ngày, tất cả mua một phần quà tặng cho ông và vợ ông, nói là cảm ơn ba mẹ ở nơi này sinh ra anh, ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng anh lớn lên.

Sinh nhật những đứa bé khác, thì muốn ba mẹ tặng quà, còn đứa nhỏ này thì lại tặng quà cho ba mẹ.

“Năm nay con đưa ba cùng mẹ đi du lịch Châu Âu mười ngày, có được không?”

“Mẹ con mà biết nhất định sẽ rất vui, bà ấy rất muốn đi Châu Âu chơi một chuyến.”

“Vừa lúc, thừa dịp đồng Euro đang giảm, đưa mẹ đi Shopping, con tài trợ hết cho.” Hường Đường Vũ khí phách hào phóng.

“Con về hỏi mẹ con xem có muốn đi hay không? Nhưng mà ba lại không xác định ba có thể đi hay không.” Có đứa con hiếu thuận như vậy, có bậc cha mẹ nào lại không vui.

“Ba đem mọi chuyện giao cho anh cả, tất cả sẽ ok. Mọi chuyện để con nói với anh, anh sẽ nể mặt con, có mười ngày, cũng không phải một tháng, con giúp ba mẹ lên lịch trình.” Anh nói xong rất vui vẻ, giống như người nghỉ mười ngày xuất ngoại là anh.

“Nghe mẹ con nói, con tìm Đường Dục Đào giúp con một tay giới thiệu đối tượng xem mắt cho con?” Hường Vũ Tinh trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính, không tiếp tục thảo luận đề nghị đi Châu Âu. Dù sao đứa nhỏ này muốn làm chuyện gì cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, nếu như vợ ông muốn đi, đứa con lớn nhất định sẽ phối hợp, ông đương nhiên vui mừng có thể trong mười ngày nghỉ, nghỉ ngơi một chút.

“Đạ đúng vậy, cậu nói trước khi con ba mươi tuổi nhất định phải kết hôn, con làm gì còn lựa chọn nào khác? Con cũng không muốn làm người bất hạnh nhất.” Nói tới sự kiện này, giọng nói của Hường Đường Vũ trở nên kém.

Thật là trời muốn diệt anh, tại sao không phải là ba mươi lăm tuổi? Nếu như là ba mươi lăm tuổi thì tốt quá!

Ba mươi lăm tuổi anh sẽ cam tâm tình nguyện, ngoan ngoãn chọn một người vợ tay trong tay vào bước vào phần mộ, “thầy bói” cổ tình tính anh ba mươi tuổi đi vào phần mộ, nếu không thì cả đời này sẽ không thể bước vào "Phần mộ".

“Ba cũng có thể giới thiệu đối tượng cho con ——” Hường Vũ Tinh nói chưa dứt lời, liền bị người trong cuộc cắt đứt.

“Ôi, ôi, cha đại nhân thân mến, không cần, không cần.” Hường Đường Vũ giọng nói sợ hãi, “Con dị ứng với những thiên kim tiểu thư đó, cũng không muốn nửa đời của con đều trải qua trong chủ đề túi xách hàng hiệu, giày hàng hiệu, quần áo hàng hiệu, càng không muốn trong nhà có cái kho cực lớn, bên trong chất đầy những thứ đồ kinh khủng đó.”

“Sao con biết đối tượng ba giới thiệu nhất định là thiên kim tiểu thư?” Hường Vũ Tinh cười nói.

“Cha đại nhân thân mến, theo con biết, bằng hữu quen biết của cha, không có gia đình bình thường nào có con gái trong độ tuổi kết hôn.” Không phải anh thích châm chọc, mà sự thật chính là như vậy.

“Chính là tiểu Lăng Giác đó.” Hường Vũ Tinh lập tức đề cử người lý tưởng trong lòng.

“Hả!” Hường Vũ Đường vẻ mặt hoảng sợ, “Ôi! Ba, tiểu Lăng Giác cũng là em gái của con, ba không cần se loạn dây tơ hồng.” Anh làm một động tác rung mình đầy khoa trương. “Làm ơn, làm sao lại nói đến người như tiểu Lăng Giác? Điều này làm cho con có cảm giác loạn luân.”

“Loạn luân cái gì mà loạn luân cô ấy cũng không thật sự là em gái con!” Hường Vũ Tinh mắng nhẹ.

“Nhưng con có cảm giác cô ấy chính là em gái con. Ba đại nhân thân mến, chuyện của con không cần ba lo lắng, con sẽ nghĩ cách giải quyết, con bảo đảm trước ba mươi tuổi, nhất định sẽ cưới vợ, ok? Ba tìm con, không phải là nói chuyện đại sự này chứ?”

“Đúng vậy. Ba với mẹ con đều thấy, tiểu Lăng Giác là một đối tượng tốt, cô ấy hai mươi sáu tuổi cũng đến tuổi kết hôn, hướng chi”

“Ngừng!” Hường Đường Vũ kêu lên, anh nổi da gà tán loạn rơi đầy đất.

Làm ơn, anh với tiểu Lăng Giác là “Anh em”, là “Anh em” đó!

Anh đối với tiểu Lăng Giác không có một chút tư tình nào, anh chỉ coi cô ấy là em gái.

Đàn ông sao có thể yêu thương em gái mình? Anh là người đàn ông bình thường, cho dù nghĩ cũng không nên, được không!

“Ba, con đối với tiểu Lăng Giác không có bất kỳ suy nghĩ nào khác, con coi cô ấy như em gái, cô ấy cũng coi con như anh trai, ba mẹ không cần làm xáo trộn ...”

“Con chắc chắn tiểu Lăng Giác coi con là anh trai?” Hường Vũ Tinh thật hết cách với sự chậm lụt này của người con thứ hai, toàn thế giới đều biết, chỉ mình anh không biết.

“Đĩ nhiên, cô ấy thường nói con là anh Vũ giỏi nhất cõi đời này.” Hường Đường Vũ đắc ý nói.

Hường Vũ Tinh bất đắc dĩ than thở. Người con này sao lại có thể ngu xuẩn như vậy.

“Tiểu Lăng Giác rất thích con.” Không thể quanh co lòng vòng, ông dứt khoát nói thẳng.

“Đạ, cô ấy rất thích con, bởi vì con là anh Vũ giỏi nhất trên đời.”

Có ai không! Kéo ra ngoài chém, xem trong đầu có một chút thông minh nào không! Hường Vũ Tinh thật muốn kêu lớn như vậy. Đứa con này của ông cái gì cũng tốt, chỉ có điều này là làm cho người ta không nói được lời nào chỉ có thể hỏi ông trời.

“Không phải ý đó...” Thích! Hấn muốn dùng sức gõ tỉnh cái đầu ngu xuẩn của con trai, điện thoại cổ tình lúc này lại vang lên.

“Ba, người bạn rồi, con sẽ lên lịch trình đi Châu Âu, anh và mẹ con sẽ giải quyết. Về chuyện tình cảm của con, ba đừng lo lắng, con đảm bảo sẽ giải quyết thoả đáng.” Hương Đường Vũ vừa nói vừa đi ra khỏi phòng làm việc của ba mình.

Hương Vũ Tình bất đắc dĩ nhận điện thoại hướng con trai phất tay một cái, nghĩ thầm, bằng độ ngu xuẩn của con, con có thể giải quyết nhân duyên hạnh phúc của con, sợ rằng ba còn phải đợi rất lâu rồi.

Hạnh phúc ôi hạnh phúc, cũng không giống như chuyến đi Châu Âu xác định dễ dàng như vậy.

Ngu xuẩn chậm chạp, ông làm sao sinh ra đứa con có độ nhạy cảm với tình yêu dường như là số không! Hương Vũ Tình thất bại nghĩ, xem ra chỉ có thể chờ thêm thời gian để làm tỉnh cái đầu ngu xuẩn kia.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Quý Thư Lăng vừa mới giải quyết xong mười cuộc điện thoại không quan trọng, bảy cuộc là tai tiếng tình ái của Giám Đốc do các đối tượng gọi tới, hai cuộc là xin tài trợ, một cuộc hẹn xã giao.

Trên bàn của cô tài liệu cần phân loại chất thành đồng, sau hai mươi phút nữa phải đưa vào phòng làm việc của Giám Đốc, còn có hai email do Giám Đốc gửi, cô phải trong vòng mười phút dịch nội dung trong đó thành tiếng Anh, tiếng Nhật, rồi gửi tới các quản lý cấp cao ở các chi nhánh Bắc Mỹ, Nhật Bản.

Nhưng hôm nay hiệu suất làm việc của cô không được tốt, tài liệu chưa phân loại xong, email mới dịch ra tiếng Anh, đôi tay dừng lại trên bàn phím, trong đầu ngập tràn suy nghĩ ——

Hương Đường Vũ phải kết hôn trước ba mươi tuổi...

Hương Đường Vũ nhờ Đường Dục Đào giới thiệu người yêu.

Những chuyện này đều lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết hẹn hò yêu đương!

Đầu óc cô đang suy nghĩ tịn đâ, cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên kéo thần trí cô về ——

“Xin chào, đây là văn phòng Giám Đốc.”

“.....”

“Ngài ấy bây giờ không có ở đây, tôi sẽ chuyển lời.”

“.....”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ nhắc ngài ấy về cuộc hẹn tối nay.” Cô kết thúc cuộc gọi tai tiếng tình ái thứ tám do tình nhân gọi tới, thở ra một hơi, tinh thần phấn chấn.

Trong vòng ba phút, cô dịch xong email ra tiếng Nhật, sau khi xem lại không có sai sót liền gửi đi. Tiếp đó cô mất sáu phút, nhanh chóng phân loại các loại công văn, sau đó đưa vào phòng làm việc của Giám Đốc.

Sau khi tốt nghiệp cô vào làm cho công ty nước ngoài này, năm nay đã được bốn năm. Nghe nói cô là thư ký lâu nhất của vị Giám Đốc khu vực Châu Á này.

Có mấy vị thư ký riêng của quản lý cấp cao đến dò hỏi cô, xem cô có bí quyết gì, mà có thể làm việc bên cạnh Giám Đốc lâu như vậy?

Thật ra thì, không có bí quyết gì hết!

Từ trước tới giờ, cô giải quyết việc chung, chuyên nghiệp làm hết trách nhiệm, và lại cô hoàn toàn miễn dịch với vị Giám Đốc trẻ tuổi, đẹp trai lại nhiều tiền này.

Quý Thư Lăng đặt công văn lên bàn làm việc của Giám Đốc, yên lặng nhìn cấp trên.

Lương Cảnh Nghiêu đeo kính gọng nhỏ, mắt kính màu bạc hình vuông, thân cao một mét tám mươi sáu, mắt to mày rậm, cánh môi dày, thoát nhìn là một

người đàn ông đa tình.

Làm việc cùng anh ta bốn năm, cô rất khâm phục năng lực làm việc của anh ta, ở bên cạnh anh ta có thể học hỏi được rất nhiều điều, khuyết điểm duy nhất là phải giúp anh ta ngăn cản từng đoàn, từng đoàn người đẹp tiếp cận.

Cô chưa từng nghiêm túc đánh giá cấp trên, nói một cách thẳng thắn, là bởi vì cô có “Bệnh tương tư cần chữa trị”.

Đầu óc cô vừa thoáng qua một ý nghĩ, Lương Cảnh Nghiêu là một bụi hoa thân kinh bách chiến, chắc chắn hiểu được phụ nữ, như vậy anh ta cũng hiểu rõ bụng dạ đàn ông đúng không? Anh ta nhất định biết đàn ông thích loại phụ nữ như thế nào.

Mà cô muốn trở thành một phụ nữ có khả năng hấp dẫn đàn ông, ít nhất phải biến thành người phụ nữ có khả năng hấp dẫn Hường Đường Vũ!

Lương Cảnh Nghiêu từ màn hình máy tính ngược đầu lên, dư quang khoe mắt lướt qua thư ký của mình dường như đã đứng yên lặng ở đó được một lúc lâu.

“Còn có việc gì sao?” Anh ta hỏi.

“Giám Đốc, tôi có thể xin anh một chút thời gian, xin anh lo chỉ giáo một vấn đề riêng? Thật là xin lỗi, nhưng tôi cần ... Tôi cần sự giúp đỡ của anh.” Quý Thư Lăng hạ quyết tâm, mở miệng hỏi. Vì Hường Đường Vũ, cô lần đầu tiên đánh vỡ nguyên tắc làm việc chung.

Đầu tiên Lương Cảnh Nghiêu hơi nhú lông mày, sau đó nói: “Được, cô nói đi.”

“Đàn ông thích loại phụ nữ như thế nào?”

Anh ta sững sờ, sau đó nhú mày. Thư ký tốt của anh ta chẳng lẽ ...

“Quý tiểu thư ...”

Quý Sách Lăng bây giờ mới chú ý tới vẻ mặt quái dị của anh ta, biết chắc cấp trên đã hiểu lầm.

“Không phải như anh nghĩ.” Cô vội vã phát tay lái giải thích

“Tôi nghĩ như thế nào?” Nhìn về mặt lưng túng của cô, anh ta lập tức biết mình đã hiểu lầm cô, khoe mắt che giấu nụ cười hỏi.

“Người tôi thích không phải là anh.” Cô hạ quyết tâm, nói thẳng ra.

Lương Cảnh Nghiêu cố nín cười, không ngờ Quý tiểu thư lại rất thẳng thắn, thật đáng yêu.

“Nói thẳng như vậy, rất có thể làm tổn thương tự ái đàn ông của tôi đó.”

“Giám Đốc, anh không cần nói đùa, người yêu mến anh nhiều như núi cao như biển sâu, thiếu một người như tôi cũng không ít đi. Hơn nữa, nếu thêm một người như tôi, thì e rằng lại phải phiền phức tìm thêm thư ký mới, tuyển người mới.” Quý Thư Lăng hoàn toàn nói thật.

Lúc này thực sự làm cho Lương Cảnh Nghiêu cười ra tiếng.

“Lời cô nói đúng là sự thật, tôi cũng không muốn tuyển người mới.” Anh ta đứng lên khỏi ghế làm việc, đi về phía ghế salon, nói với cô: “Tới đây, chúng ta ngồi nói chuyện.”

“Rất xin lỗi, Giám Đốc, tôi không muốn làm mất nhiều thời gian của anh.”

“Vấn đề của cô không phải chỉ cần một hai câu mà có thể trả lời, ngồi xuống đi, đừng ngại.” Lương Cảnh Nghiêu ngược lại rất tự nhiên, thoái mái.

Quý Thư Lăng suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác đành phải ngồi xuống.

“Thật sự xin lỗi, nhưng không có cách nào khác, lại không còn nhiều thời gian ...”

“Đừng nóng vội, cô cứ từ từ nói.”

Dưới sự dẫn dắt thân thiện của Lương Cảnh Nghiêu, cô tốn một chút thời gian đem quan hệ của cô và Hường Đường Vũ nói rõ, bao gồm cả tình cảm của cô đối với Hường Đường Vũ...

Sau khi nghe xong, anh ta trầm ngâm trong giây lát như có điều cần suy nghĩ.

“Cô từ nhỏ tới giờ chỉ yêu một mình anh ta?” Anh ta không tin trên thế giới này có loại tình cảm này, đơn thuần, trực tiếp, kiên định.

Cặp mắt Quý Thư Lăng sáng lên, không một chút do dự gạt đầu, nói: “Đúng vậy, tôi chỉ yêu mình anh ấy, nhưng anh ấy ngu ngốc! Không biết tôi yêu anh ấy.”

“Xem ra, chỉ có một cách.”

“Cách gì?” Cô như nhìn thấy hi vọng.

Lương Cảnh Nghiêu nhìn khuôn mặt chờ mong của cô, chợt có chút mất hồn.

Vội vàng tập trung ý chí, anh ta hắng giọng, nói: “Tôi nói biện pháp trước, nếu như cô đồng ý làm theo biện pháp mà tôi đề nghị, như vậy cô phải đồng ý với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?” Đùng nói là một chuyện... chỉ cần cô làm được, mười chuyện cô cũng đồng ý vô điều kiện.

“Cô không thể thích tôi!” Lương Cảnh Nghiêu cười nói.

Cái gì vậy! Trong lòng cô cho tới bây giờ chỉ có một người là Hường Đường Vũ.

“Tôi tuyệt đối không thể nào thích anh.” Cô trịnh trọng tuyên bố.

“OK. Vậy chúng ta cùng hẹn hò.”

“Hả?”

Cô còn tưởng Lương Cảnh Nghiêu sẽ giúp cô đưa ra biện pháp xử lý gì, không ngờ là hẹn hò cùng anh ta!

Quý Thư Lăng vội đứng lên, bởi vì có chút tức giận, có chút sợ, cô nhìn xung quanh một chút xác định đường lui, lập tức phản đối đề nghị ngu xuẩn của anh ta: “Tôi mới không cần hẹn hò với anh đâu!”

“Quý tiểu thư, tôi còn chưa nói hết lời...” Lương Cảnh Nghiêu đột nhiên đưa tay ra kéo cô. Anh ta càng ngày càng cảm thấy Quý Thư Lăng rất thú vị, cô phản ứng rất thẳng thắn, trong sáng, ngây thơ.

Anh có lòng hâm mộ riêng đối với người đàn ông gọi là Hường Đường Vũ đó, phụ nữ ngây thơ, anh ta có cảm giác như đã mấy trăm năm chưa từng thấy.

Quý Thư Lăng bị giữ chặt, nhẫn nại ngoan ngoãn nghe Lương Cảnh Nghiêu nói hết, càng nghe cô càng cảm thấy anh ta nói có lý.

Từ từ cô thả lỏng người; Từ từ cô ngồi lại vị trí cũ, sau đó cùng Lương Cảnh Nghiêu lên kế hoạch hẹn hò.

May nhờ có Lương Cảnh Nghiêu chuyên gia về mặt tình yêu chỉ điểm, Quý Thư Lăng mới có thể yên tâm làm xong một ngày.

Cô bước đi nhẹ nhàng, một tay xách bánh ngọt, một tay xách canh chân giò đun nhừ từ tối qua, đi tới chỗ ở của Hường Đường Vũ. Nhân viên bảo vệ ở đây cô cũng quen biết, nhìn thấy cô, họ cười cười trực tiếp để cô lên lầu.

Quý Thư Lăng vào thang máy để canh chân giò xuống, trước tiên tìm cái chìa khoá. Trước khi tới, cô có gọi điện, anh Vũ nói sẽ về trễ một chút, cô tự mình mở cửa vào nhà.

Ngón giữa cầm cái chìa khoá, cầm lên canh chân giò, cô muốn còn chút thời gian, có thể làm hai phần thịt bò bít tết đơn giản, một đĩa salad, cắt nửa đĩa trái cây.

Vào nhà Hường Đường Vũ, Quý Thư Lăng quen thuộc tới bật đèn lên trước, sau đó đi qua phòng khách vào phòng bếp.

Đề đồng hồ mang tới xuống, mở tủ lạnh ra, lấy ra hai miếng thịt, rau và hoa quả tươi rói.

Không tới nửa tiếng, cô đã làm xong bữa tối đơn giản cho hai người, mở cửa tủ ra lấy nến, lại lấy năm bông hoa hồng sáp trong ngăn tủ, để nến lên trên rồi đốt.

Lúc đầu anh Vũ chuyển vào căn nhà này, là cô tới giúp sửa sang lại, trong bếp từ chén đĩa, nồi niêu xoong chảo, dao nĩa, cái tủ, ngăn kéo để chỗ nào, tất cả là do cô sắp xếp.

Cô còn đến nhà anh Vũ mỗi tuần, có lúc giúp anh làm việc nhà, có lúc mang canh lại cho anh ăn khuya.

Nếu đúng lúc anh ra nước ngoài xử lý đơn hàng, cô cả ngày đều tới đây, giúp anh cho con cá Rồng Đỏ ăn, tưới nước cho hoa ở ban công. Ban công nở đầy hoa vàng, cây dương xỉ, Hoàng Kim cát, do cô và anh cùng nhau chọn.

Quý Thư Lăng vòng qua nhà ăn, vào phòng ngủ chính một lát.

Lúc sau, cô trở lại phòng ăn, từ trong quầy cất giữ rượu đỏ chọn ra một chai. Sau khi khai rượu, rót ra hai ly rượu, cô nhìn bàn ăn đã trang trí thoả đáng, tìm đập mạnh và loạn nhịp mấy giây.

Căn nhà này, đã sớm bị cô biến thành nhà của mình.

Tại sao anh Vũ không hiểu lòng của cô?

Tình lại chút! Quý Thư Lãng, Giám Đốc nói rất đúng, cô muốn theo đuổi tình yêu, phải từ từ từng bước từng bước tiến hành theo trình tự

Âm thanh mở cửa cắt đứt suy nghĩ của cô, cô vọt ra khỏi phòng ăn, nghênh đón Hường Đường Vũ ở phòng khách.

“Anh Vũ!” Cô cười, kéo khuỷu tay của anh, “Nhanh rửa mặt, rửa tay thay quần áo, đã có bò bít tết chín bảy phần anh thích rồi đó.”

“Được, em cứ ăn trước đi, anh thay quần áo xong sẽ tới.”

“Không sao, em chờ anh. Quần áo của anh, em đã đặt lên giường giúp anh rồi.”

“Anh có tiểu Lãng Giác, thật hạnh phúc.” Hường Đường Vũ sờ đầu của cô, mặt tràn đầy ý cười bước vào phòng ngủ.

Quý Thư Lãng le lưỡi làm mặt quý về hướng lưng anh, im lặng nói một câu: “Ngu ngốc!”

Cô lại cố tình yêu tên ngu ngốc này.

Hường Đường Vũ thay quần lửng áo cộc tay, anh một thân nhẹ nhàng, tinh thần sáng khoái đi vào phòng ăn.

Đèn thủy tinh trong phòng ăn điều chỉnh chỉ còn một bóng đèn nhỏ sáng, trên bàn ánh nến chập chờn.

Anh kéo cái ghế của anh, ngồi xuống bên cạnh tiểu Lãng Giác.

Hường Đường Vũ nhìn thật bò bít tết chín bảy phần trên bàn ăn, ngửi mùi thơm rất hài lòng, sau đó đẩy ra phần ăn của mình, đem phần ăn của tiểu Lãng Giác tới, giúp cô cắt bít tết thành từng miếng vừa ăn.

“Hôm nay công việc bận rộn không?” Anh vừa cắt vừa hỏi.

“Tạm tạm, cũng giống mọi ngày.” Quý Thư Lãng uống một ngụm rượu đỏ.

“Đói bụng mà uống rượu, cẩn thận uống say, không thể cùng anh đếm ngược sinh nhật đâu.” Anh liếc nhìn cô, sau đó quan tâm lấy dĩa rượu trên tay cô.

Quý Thư Lãng nhún vai, không phản bác lại anh.

Chờ khi anh cắt xong bò bít tết, cô nhận lại cái đĩa, có khẩu vị ăn luôn một hơi, sau khi ăn xong mấy miếng bít tết, mới hỏi: “Anh Vũ, sáng nay mẹ em nói, đi nói cho mẹ biết, anh phải kết hôn trước ba mươi tuổi?”

“Đúng vậy, em nói có bị thảm không? Theo như anh tính toán thì ba mươi lăm tuổi kết hôn. Nhưng cậu nói, trước khi anh ba mươi không kết hôn, thì suốt đời độc thân.”

“Cho nên anh nhờ anh Đường giúp anh tìm đối tượng?” Cô có gặp qua Đường Dực Đào mấy lần, là một người đàn ông ngay thẳng, quen biết các siêu mẫu tiêu sái xuất sắc, các nhà thiết kế thời trang, nhà báo, thợ trang điểm ... Tóm lại anh ta quen biết phụ nữ nhiều tới mức đếm không hết.

“Dực Đào biết nhiều chị em phụ nữ mà.” Anh không tìm không phải trả lời, hoàn toàn không nhìn ra tiểu Lãng Giác bên cạnh có cái gì không đúng. “Qua hôm nay, anh chỉ còn lại mười hai tháng để tìm đối tượng. Dực Đào tính mỗi tháng giúp anh tìm năm đối tượng để hẹn hò, sau đó anh chọn một người qua lại một chút xem ...” Anh nói ra kế hoạch của Dực Đào.

“Lỡ như anh đều không thích thì sao?” Nghe vậy, Quý Thư Lãng mất đi khẩu vị, cầm nĩa đâm đâm vào miếng bít tết, bất đắc dĩ không có tinh thần, Hường Đường Vũ vẫn như cũ không hay biết gì sự khác thường của cô.

“Không thể nào? Một tháng năm người, mười hai tháng là sáu mươi người, anh không tin trong sáu mươi phụ nữ, không tìm được người nào thích hợp với anh!”

“Anh Vũ Nếu như anh cùng người phụ nữ khác kết hôn, em sẽ không thể cùng anh đếm ngược sinh nhật, đúng không?”

Cô ám chỉ anh, hi vọng anh hiểu được, anh nếu cùng người khác kết hôn, tất cả thói quen cũng sẽ không giống với anh.

Lương Cảnh Nghiêu nói, cô đối với anh Vũ mà nói, đã tự nhiên giống như là không khí vậy, anh căn bản không phát hiện được sự tồn tại và tầm quan trọng của cô.

“Không phải! Cho dù anh kết hôn, hàng năm sinh nhật anh, vẫn đều cùng em đếm ngược sinh nhật, anh bảo đảm.”

“Chỉ cùng với em? Còn có chị dâu Vũ cùng một chỗ, ba người chúng ta cùng nhau đếm ngược sinh nhật anh?”

“Chị dâu Vũ?” Anh nhất thời không phản ứng kịp.

“Vợ của anh Vũ, em gọi là chị dâu Vũ, không đúng à?” Quý Thư lảng ai oán trừng anh.

Hương Đường Vũ không có thần kinh tiếp tục không có thần kinh, không nhìn ra tiểu Lăng Giác cực kỳ buồn bã.

“Đúng vậy, chỉ là nghe không quen.” Anh nghiêng đầu ăn bó bít tết, nghiêm túc suy nghĩ một chút, tiếp tục quả quyết lắc đầu mà nói: “Không cần, anh chỉ muốn cùng em đếm ngược sinh nhật, anh sẽ nói với ‘chị dâu Vũ’, hàng năm sinh nhật anh chỉ muốn cùng tiểu Lăng Giác trải qua, như vậy được không?”

Người đàn ông này Quả thật là rất ngu ngốc! Tốt nhất anh cưới được người vợ mà Hàng năm cho anh cùng người “em gái giả” đón sinh nhật! Ngu Ngốc!

Quý Thư Lăng đôi đề tài: “Tốt thì tốt, chẳng qua nếu như em kết hôn với người khác, chỉ sợ là không thể cùng anh Vũ đếm ngược sinh nhật.”

Hương Đường Vũ sùng sốt, cảm giác giống như trên trời rơi xuống một tảng đá lớn, đập vào đầu làm anh phản ứng không kịp.

“Hả?” Sững sờ một hồi sau, anh theo bản năng nói tiếp: “Nếu như em rẻ tiểu Lăng Giác thật sự hẹp hòi như vậy, em không thể lấy, anh không đồng ý!”

Anh Vũ vậy mà có thể nói ra lời nói như vậy! Cô dùng sức trừng anh, ánh mắt càn ai oán.

“À.” Quý Thư Lăng quyết định tiến hành bước tiếp theo, “Anh Vũ, gần đây có người hẹn em ăn cơm, em cảm thấy điều kiện của đối phương cũng không tệ, nhưng ——”

Hương Đường Vũ đột nhiên đề dao nĩa xuống, giọng nói khoa trương ngắt lời cô.

“Nhà có con gái mới lớn, thì ra có cảm giác này sao! Tiểu Lăng Giác của anh có người theo đuổi, muốn hẹn hò! Nhớ năm đó, em vừa sinh ra mềm mại như viên kẹo đường, anh ôm, rất muốn cắn một cái, qua mấy năm nữa, em cời tuồng chạy ra khỏi nhà, đuổi theo anh đòi chơi bong cùng anh, sau đó lại”

“Anh Vũ! Bây giờ không phải thời điểm anh nhớ lại tuổi thơ, em muốn nghe ý kiến!” Quý Thư Lăng cắt đứt hồi ức nhảm chán của anh. Anh nhớ, tất cả đều là thời kỳ con nít của bọn họ, anh thần kinh thô phải so sánh với độ rộng của tám tuyến đường, rõ ràng cô đã lớn, nhưng anh vẫn không thấy cô đã là một người phụ nữ!

“Đây! Anh ở chỗ này, xin hỏi Tiểu Lăng Giác cần nghe ý kiến gì của anh?” Hương Đường Vũ rất thức thời, lập tức một bộ dáng rửa tai lắng nghe.

“Chính là. Anh biết đó, Em chưa từng kết giao nhiều bạn, đối với đàn ông không có hiểu nhiều. Nhưng mà em cảm thấy đối tượng lần này rất tốt, mặc dù anh ấy kinh nghiệm rất phong phú”

“Kinh nghiệm rất phong phú? Cái gì kinh nghiệm rất phong phú?” Sẽ không phải là dân chơi chứ? Loại người này tính làm quen tiểu Lăng Giác của anh? Đừng hòng mơ tưởng! Hương Đường Vũ về mặt khó khăn mới nghiêm chỉnh lại, còn lộ ra một vẻ khăn trương.

“Kinh nghiệm với phụ nữ đó.” Quý Thư Lăng trả lời như lẽ đương nhiên phải thế, “Anh ấy điều kiện rất tốt, rất nhiều phụ nữ thích anh ấy, cũng bình thường mà.”

“Cái gì mà bình thường!” Anh nghe xong khiển trách, “Cứ cho là rất nhiều phụ nữ thích anh ta, anh ta cũng có thể giữ mình trong sạch!”

“Làm ơn! Anh Vũ, anh là đàn ông, em hỏi anh nha, đối với những phụ nữ tới quyến rũ, anh giữ mình trong sạch được bao nhiêu?” Cùng bạn bè đi hộp đêm, đi quán bar, thỉnh thoảng còn mang phụ nữ về nhà qua đêm, nếu không phải là cô còn chưa phải là bạn gái của anh, nếu không phải là cô biết anh không yêu thương gì những người phụ nữ đó, cô thật sự muốn thiên anh luôn!

Đàn ông thật đáng ghét! Nhưng mà, ai bảo cô yêu một người chậm lụt, đúng là tự tìm ngược.

“Anh. Anh. Anh ít nhất sẽ biết chọn.” Hương Đường Vũ bị chặn đầu, nói chuyện có chút cà lăm.

Quý Thư Lăng hung ác trừng anh. Anh biết chọn? Biết chọn tại sao không nhìn thấy được cô đang ở bên cạnh anh?

Hết sức đề xuống bất bình trong lòng, cô nói: “Anh ấy cũng biết chọn, được không? Không nói những thứ này nữa, dù sao đi nữa, em cũng quyết định cùng anh ấy hẹn hò một chút xem sao, bởi vì điều kiện của anh ấy không tệ, em cũng cảm thấy em chắc là không gặp được đối tượng nào tốt hơn anh ấy đâu ——”

“Ai nói! Tiểu Lăng Giác của anh là tuyệt nhất rồi, đàn ông mắt bị mù mới có thể bỏ qua em.”

“Anh Vũ, anh không cần cắt ngang lời em..., được không! Nam nhân mắt mù mới có thể bỏ qua em, không cần dùng những lời nói nhảm nhí đó để an ủi em đâu.” Bởi vì anh là người mắt mù nhất đó!

Cô trong lòng tức giận nói thảm. “Em muốn nhờ anh trong lúc em và anh ấy hẹn gặp, anh đánh giá giúp em. Một câu thôi, chuyện này anh giúp hay không giúp?”

“Các người hẹn nhau, anh đi làm kỳ đà cản mũi à?”

“Không phải ngồi cùng bọn em, ý của em là, em cùng anh ấy đến nhà hàng dùng bữa, anh ngồi bên cạnh anh nhìn giúp em, sau đó cho em một số ý kiến.”

“Giúp em bí mật quan sát, thật sao?”

“Đúng vậy. Có được không?”

“OK luôn.” Anh hào phóng đồng ý.

Bọn họ kết thúc bữa ăn tối, chuyển qua phòng khách. Hường Đường Vũ ngày hôm qua có mượn một bộ phim, bỏ vào đầu DVD, mở cái ti vi LCD, lập tức xuất hiện biểu tượng Disney, hẳn thuê vì thời gian trước tiểu Lăng giác nói muốn xem lại phim hoạt hình “Đế Quốc suy sụp”.

Đi tới sofa ngồi xuống, anh theo bản năng một tay đem Quý Thư Lăng ôm vào trong ngực.

Tiểu Lăng Giác của anh có thói quen tựa vào hõm vai anh trong lúc xem phim, nhìn nhìn một chút, cô sẽ chỉnh người nằm trên ghế sa lon, lấy đùi hấn làm gối đầu.

Vừa xong đoạn mở đầu, mới vào đoạn chính, Quý Thư Lăng đã cả người nằm xuống, nghiêng người, đầu gối trên đùi Hường Đường Vũ.

Từ góc độ của anh nhìn xuống, thấy gò má cô, cô có cặp lông mi vừa dài vừa cong, dày giống như bàn chải, anh biết đó là lông mi thật, chứ không phải là lông mi giả dán lên.

Da của cô trắng hồng, lỗ chân lông rất nhỏ, gần như không nhìn thấy, rất giống da em bé.

Nhìn cô chăm chú xem ti vi, giống như đứa bé, anh đột nhiên rất khó tưởng tượng, Tiểu Lăng Giác của anh muốn cùng người đàn ông khác hẹn hò.

“Tiểu Lăng Giác.” Hường Đường Vũ lên tiếng gọi cô.

“Hà?”

“Em thật sự muốn hẹn hò?”

“Đúng vậy. Em cũng hai mươi sáu tuổi rồi, em muốn trước hai mươi bảy tuổi kết hôn là tốt nhất.” Cô nghiêm túc trả lời.

“Em không cảm thấy kết hôn quá sớm, bị gia đình ràng buộc rất mất tự do à?” Chính anh cho là như thế.

“Không biết. Hai mươi bảy tuổi kết hôn, hai mươi tám tuổi sinh con, em muốn sinh hai đứa, hai mươi tám tuổi sinh một, trước ba mươi tuổi lại một đứa nữa, vừa đẹp. Em không muốn làm sản phụ lớn tuổi, nghe nói phụ nữ qua ba mươi tuổi mà sinh em bé, sẽ rất vất vả.”

À! Hường Đường Vũ trong đầu nhất thời trống rỗng.

Lời nói này nghe rất có đạo lý, lại rất hợp lý, nhưng sao anh lại có cảm giác có chút gió lạnh thổi qua, làm anh tê dại da đầu?

Tiểu Lăng Giác của hấn mang thai.

Quý Thư Lăng thật lâu không nghe thấy Hường Đường Vũ nói gì, vì vậy cô quay đầu, ngẩng mặt nhìn anh.

Thấy vẻ mặt hết sức ngây ngô của anh, sau đó, cô cười.

“Anh Vũ”

“Hà?”

“Anh làm gì mà ngây người ra vậy?”

"Anh. Anh đang tưởng tượng dáng vẻ của em khi mang thai." Anh thành thật nói.

“Trong vòng hai năm, nhất định sẽ cho anh thấy bộ dạng em khi mang thai, anh bây giờ có thể buông tha cho cái đầu thiếu sức tưởng tượng của anh rồi đây.” Quý Thư Lăng dí dõm nói, nhưng thật ra là muốn thừa thắng xông lên, tính toán một dao đâm vào trái tim anh, xem người đàn ông chậm lụt này có thể thức tỉnh sớm một chút hay không.

Theo lý thuyết, Tiểu Lăng giác hài hước cười nhạo đầu anh thiếu hụt sức tưởng tượng, anh nên cười trừ, hoặc là phản kích lại.

Nhưng lần này, anh hoàn toàn cười không nổi!

Trong vòng hai năm?

Hai năm thời gian rất ngắn, Tiểu Lăng Giác của hân bụng sẽ to ra sao?

Nhìn mặt cô, lại nhìn bụng của cô một chút, trời ơi! Anh chợt có một cảm giác sợ hãi Đã không nói nên lời, lại đè ép anh thật chặt, ép anh tới mức không thở nổi!

“Anh Vũ . . .”

“Hả?” Anh giãy giụa thờ một hồi.

“Thật ra thì như vậy vừa đẹp.”

“Cái gì vừa đẹp?”

“Anh phải kết hôn trước ba mươi tuổi, em thì muốn trước hai mươi bảy tuổi gả ra ngoài, nói không chừng hai chúng ta có thể đồng thời kết hôn.”

“.... Cũng được, hai đôi cùng kết hôn, đề nghị này rất hay.” Sợ cô nhìn ra sự khác thường của anh, Hường Đường Vũ cười tán thành.

Quý Thư Lăng lại bị lời nói này của anh làm cho tức muốn chết, ngoảnh mặt nhìn phim hoạt hình của cô, không thèm để ý đến anh nữa.

Người này, thật sự là rất mực, cộc gỗ cũng không mực được như anh nữa!

Hường Đường Vũ đầu thiếu hụt trí tưởng tượng, bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh hai đôi cô dâu, chú rể cùng bước vào cử hành hôn lễ.

Ôi, đầu của anh quả nhiên rất không được việc, té bào tưởng tượng rất thiếu hụt, hình ảnh hai đôi cô dâu, chú rể, nghĩ tới là vô cùng không vui, trong lòng thậm chí có loại tư vị rất khó hình dung.

Hường Đường Vũ đồng ý “Bí mật quan sát” Tiểu Lăng Giác gặp mặt đối tượng, tối nay đứng dịp Đường Dục Đào giúp anh hẹn một cô người mẫu cùng ăn tối, anh định hẹn cùng nhà hàng với tiểu Lăng Giác, không hẹn mà gặp.

Anh một bên hẹn hò một bên quan sát đối tượng của tiểu Lăng Giác, cũng coi như một công đôi việc. Anh chọn áo sơ mi màu vàng nhạt, quần dài màu đen, mặc ổn thoả, chuông cửa liên vang lên.

Hường Đường Vũ nhú nhú mày. Ai tìm anh lúc này? Trừ Tiểu Lăng Giác, không ai có thể trực tiếp lên lầu mà không có sự thông báo của bảo an.

Anh đi tới cửa chính, từ mắt thần nhìn ra ngoài, sợ hết hồn, vội mở cửa ra.

“Surprise!” Quý Thư Lăng ở ngoài cửa cười cười nói.

Cũng chỉ có Tiểu Lăng Giác là có thể trực tiếp lên lầu, anh thật sự không cần suy nghĩ nhiều, chỉ là ——

“Sao em lại tới đây?” Anh đi theo cô trên miệng nở nụ cười. “Có chìa khóa, sao không tự mình mở cửa?”

“Không hẹn trước với anh mà qua, em không muốn tự mình mở cửa.”

“Làm gì mà em khách khí vậy? Nhà anh cũng như nhà em mà.” Anh lúc này mới để ý cô không giống thường ngày.

Bình thường tóc cô vừa dài vừa thẳng, bây giờ tóc uốn từng lọn lớn, từ trước tới giờ để mặt mộc không trang điểm, tối nay đánh phấn dày mấy phần, cánh môi còn thoa son hồng hết sức kiêu điểm.

Cô mặc bộ lễ phục trễ vai màu đen, không chỉ vai lộ ra ngoài Anh bây giờ mới chú ý tới, tiểu Lăng Giác lại có thể “đào cuộn trào”!

Hường Đường Vũ nhất thời nhú mày, có chút tức giận, “Ăn mặc như vậy quá hở hang rồi !”

“Hở hang?” Tức giận nha? Đây có tính là phản ứng không? Cô mặt vô tội nói: “Nhưng anh Đường nói em mặc như thế này rất xinh đẹp, đây là kiểu trang phục mới tung ra thị trường của anh ấy.”

“Đường Dục Đào?”

“Đúng vậy, em với thời trang không hiểu nhiều, nên mới tìm anh Đường giúp, đây là trang phục anh ấy chọn giúp em, trang điểm cũng là anh ấy tìm người trang điểm giúp. Anh ấy nói em ăn mặc như thế này, đoan trang thanh nhã lại có hương vị của phụ nữ.”

Quý Thư Lăng giả bộ vô tội tới cùng. Hôm nay cô cùng Đường Dục Đào nói chuyện rất nhiều, nói chuyện tới cuối cùng, anh ta cũng đồng ý, anh Vũ là một Đại Ngốc Nghếch từ đầu tới chân!

Về phía chú, dĩ cũng ngầm cho phép, cô cùng Đường Dục Đào đã đi tới thoả thuận chung, anh ta bảo đảm với cô, những người tiếp theo anh ta giới thiệu cho anh Vũ, một người so với một người sẽ càng “Đặc sắc” hơn.

Ha ha! Cô chỉ cần tưởng tượng thôi, đã cảm thấy rất vui vẻ rồi.

Lúc đầu vốn tính là trực tiếp hẹn tới nhà hàng, nhưng mà Đường Dực Đào nói hôm nay cô đẹp như vậy, trước tiên nên để cho anh Vũ xem một chút, nếu như anh có “Phản ứng”, thì trình độ ngu ngốc của anh vẫn có thể cứu vãn được.

Nói cô ăn mặc quá hở hang, cũng được tính là “Phản ứng” chứ? Quý Thư Lăng vui vẻ trong lòng.

Lập tức, Hường Đường Vũ bị bậc thầy Đường dùng chiêu bài này chặn không còn lời nào để nói. Bậc thầy thiết kế nha, anh ta thiết kế y phục, nhờ thợ hoá trang trang điểm, anh cũng không thể phá chiêu bài này của bạn tốt. Hường chỉ coi như anh muốn phá đi, cũng không có cách, anh cũng không ở trong làng thời trang.

“Buổi tối tương đối lạnh, em cần phải khoác thêm cái áo khoác bên ngoài nữa chứ?” Anh nghĩ tới nghĩ lui, không thể làm gì khác hơn là nói vậy.

“Em không thể khoác thêm áo khoác vào bộ lễ phục này được, hơn nữa bây giờ là 27 độ.” Cô nhìn hộp điều khiển hiển thị nhiệt độ của máy điều hoà trên tường, “Không lạnh chút nào hết.” Quý Thư Lăng đáy lòng cười trộm.

“Thôi, tùy em.” Hường Đường Vũ hơi giận, lại hết cách với cô. Anh tiếp tục dùng thần kinh cực kỳ thô suy nghĩ, bậc phụ huynh đại khái đều có cảm giác chua xót này, trở mắt nhìn con gái, em gái bảo bối từ nhỏ đến lớn của mình, được người đàn ông khác ôm vào trong ngực.

Đúng là tiện nghi cho đàn ông khác ở bên ngoài!

Anh hoàn toàn không có cảm giác trong lòng mình đang tràn ra mùi dấm chua không bình thường.

“Coi như thực tập trước thôi.” Hường Đường Vũ tức giận nói bỏ xung.

“Thực tập trước? Thực tập cái gì?”

“Thực tập tâm trạng làm ba. Nuôi con gái lớn, chỉ có thể trở mắt nhìn nó ăn mặc mát mẻ, tiện nghi cho đàn ông khác ở bên ngoài!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Quý Thư Lăng nghe xong nổi trận lôi đình, trở mắt nguyệt Hường Đường Vũ, hàng ngàn cái xem thường đập lên người anh. Chỉ là dù xem thường nhiều hơn nữa, đều không bày tỏ được sự buồn bã và tức giận trong lòng.

Con gái? Nói cô là em gái còn chưa đủ, bây giờ lại có thể nói cô là con gái!

“Muốn làm ba của em? Anh còn chưa đủ già đâu.” Quý Thư Lăng dậm chân, vốn là tâm trạng đang vui vẻ khoe khoang sự xinh đẹp của mình, thoáng chốc biến mất không thấy tăm hơi. Cô xoay người, hướng thẳng thang máy đi tới.

“Tức giận hả?” Hường Đường Vũ kêu ở phía sau, không ngờ cô không thèm để ý đến anh.

Được rồi, anh thừa nhận, anh là đầu heo!

Anh đương nhiên biết, tiểu Lăng Giác thật vui vẻ đem tới niềm vui bất ngờ cho anh, nhất định là muốn nghe anh khen ngợi, anh cũng ít nhiều hiểu ý định của tiểu Lăng Giác.

Vấn đề là, nhìn cô khoe khoang dáng người xinh đẹp, làm như vậy là dành cho người đàn ông khác, trong lòng anh rất không có tư vị.

Thấy tiểu Lăng Giác hoàn toàn không để ý, anh hoảng hốt cầm bóp cùng chìa khoá, đóng cửa lại rồi đuổi theo cô.

Quý Thư Lăng thông thả bước vào thang máy, nhấn nút xuống lầu một. Hường Đường Vũ theo vào thang máy, cố gắng phá vỡ không khí ngột ngạt, anh đứng nhẹ vào khuỷu tay cô, nhỏ giọng cầu hoà.

“Đừng tức giận nữa, anh xin lỗi, là lỗi của anh. Anh chỉ... Ồi, anh không biết nói như thế nào.” Trong lòng dâng lên vị chua xót, thật khó hình dung! “Dù sao anh cũng biết là anh sai rồi, có được chưa? Đừng tức giận nữa nha! Em phải đi gặp mặt, nên phải thật vui vẻ. Em mặc như vậy rất xinh đẹp, không ai đẹp hơn so với em hết, tiểu Lăng Giác tha lỗi cho anh đi mà...”

Cô trừng mắt nhìn anh, sau đó cười, vừa tức bản thân quá dễ dàng tha thứ cho anh. Hết cách rồi, đối mặt với anh Vũ, cô luôn luôn mềm lòng.

“Vậy mới phải chứ! Em cười lên càng xinh đẹp.” Hường Đường Vũ vội vàng khen ngợi, nhưng tuyệt đối là anh thật lòng.

“Anh đừng chọc giận em, em liền cười với anh suốt.” Cô tỏ vẻ khoan dung, lạnh nhạt nói.

“Được, anh sẽ không chọc giận em.”

“Mau nói mật mã hoà giải, em liền tha cho anh.”

“Vâng, tuân lệnh. Em là bảo bối của anh, chúng ta cùng hoà thuận nha.” Anh xoa xoa đầu tiểu Lăng Giác, cười.

“Em là bảo bối của anh” là mật mã hoà giải giữa bọn họ.

Đã nhiều năm trước, lưu hành một vở kịch ngắn “An Thất yêu Mỹ Huệ”, vở kịch ngắn đó nói về một cặp vợ chồng, sau mỗi lần gây gổ, anh chồng dùng mật mã cầu hoà là —— Mỹ Huệ, anh yêu em

Khi đó Tiểu Lăng đang học năm hai trung học, rất mê vở kịch ngắn này.

Có lần, anh không biết vì chuyện gì mà chọc giận cô, anh phải mất một khoảng thời gian dụ dỗ cô, thật lâu mới dỗ được cô cười, đang xin cô tha thứ, cô chợt nói ——

“Anh Vũ, chúng ta học An Thích yêu Mỹ Huệ, về sau anh mà chọc giận em, phải nói mật mã hoà giải, em mới tha thứ cho anh

Anh lúc đó, rõ ràng cũng không thể phản kháng, nhưng mà, nếu có thể khiến cho tiểu Lăng Giác nhanh chóng hết giận, nói 100 câu mật mã hoà giải cũng không có vấn đề gì cả.

“Nói mật mã hoà giải gì? Tiểu Lăng Giác, anh yêu em?” Không thể nào? Câu này nghe rất kỳ quái.

“Anh yêu em rất ghê tởm! Không được, không được, nội dung không giống nhau.”

Anh rất đồng ý, vội vàng gật đầu, trong lòng suy nghĩ, rất tốt, bọn họ càng ngày càng ăn ý.

“A! Em biết rồi, anh phải nói, em là bảo bối của anh.”

Cái này có khó khăn gì chứ? Tiểu Lăng giác từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn là bảo bối của anh mà.

“Không thành vấn đề. Tiểu Lăng Giác, em là bảo bối của anh, chúng ta cùng hoà giải nha.” Anh lập tức phối hợp

Lần đó, anh chọc cho Tiểu Lăng Giác cười ha ha.

Từ sau lần đó, mỗi lần anh chọc cho tiểu Lăng Giác tức giận, anh chỉ cần nói ra mật mã hoà giải, sẽ dễ dàng làm tiểu Lăng Giác hết tức giận, hai người lại có thể nhanh chóng bắt tay làm hoà.

Hương Đường Vũ đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, không nhịn được có chút cảm khái. Tiểu Lăng giác bên cạnh anh, từ đứa bé lê quy đôn bây giờ lớn lên đã có bộ dáng động lòng người, đã bắt đầu cùng hẹn hò với bạn trai

Vốn là bảo bối của một mình anh, về sau lại thành bảo bối của người khác ...

Tìm anh có chút chua chua, có chút đau, giống như có người nhẹ nhàng rạch một nhát.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Bạn gái Hương Đường Vũ là một đoá hoa Mẫu Đơn đang nở rộ, hoa Mẫu Đơn trên người mặc sùnn xám, rất đậm mùi vị Trung Quốc, trên mặt trang điểm rất đậm, giống như tiểu thư phòng trà những năm sáu mươi, mặt phấn, môi đỏ tươi, mười ngón tay thon dài trên móng tay sơn màu đỏ thẫm, đầu búi tóc đơn giản, trên trán tóc sậy thành gợn lớn.

Ngồi đối diện nhìn bạn gái, anh cảm thấy đầu óc choáng váng. Ăn mặc như vậy không phải là không xinh đẹp, chỉ là Rất không hợp thời.

Bọn họ hẹn ở nhà hàng Ý nổi tiếng ở thành phố Đài Bắc, bạn gái anh theo phong cách cời mờ giống như đi nhảm thời không, làm mất đi khí thế mỹ nữ, làm cho nam nữ ăn mặc thời thượng trong nhà hàng thỉnh thoảng nhìn qua bọn họ với ánh mắt hoài nghi, dò xét.

“Phương tiểu thư, muốn dùng món gì?” Hương Đường Vũ không nhịn được hỏi.

Cô gái ngồi đối diện anh đặc biệt nghiêm mặt lạnh, nhìn thực đơn hơn năm phút, người phục vụ đang cố nhịn cười.

“Ừ” Phương Y Nông tiếp tục giả vờ lạnh lùng, trong lòng cũng đang muốn cười ha ha. Nhận được case này chơi đùa thật vui, ông chủ của cô Đường Dục Đào trả phí cho cô theo thời gian, một giờ là ba nghìn đồng, chỉ cần cô nghĩ biện pháp làm một đối tượng hẹn hò tệ hại một chút.

Tuy nói là một giờ là ba ngàn đồng, phí thời gian so với phí biểu diễn ít hơn một chút, nhưng vừa có ăn lại vừa thú vị, thật sự là rất tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy loại trang phục này rất tốt để làm một người hẹn hò tệ hại. Nhìn đi, nhìn về mặt hoang mang và lúng túng của Hương tiên sinh ở đối diện, đã đủ giá trị để về báo cáo lại rồi.

Nếu như có thể, cô thật muốn vì Hường tiên sinh chụp hình lại, làm thành chứng cứ, trở về báo cáo với ông chủ lớn, cô thực sự trở thành đối tượng hện hồ tị hại của bạn tốt ông chủ Hường Đường Vũ tiên sinh.

Nhưng mà nói thật, tình bạn của đàn ông thật là kỳ quái.

Nếu là bạn tốt, sao lại không giúp đỡ tìm đối tượng tốt? Coi như Hường tiên sinh quá chậm chạp, rõ ràng là bị mang tiếng “Thô”, thân là bạn thân Đường đại sư có thể giúp một tay chỉ điểm mà

Phuong Y Nông mất hồn hồn lâu, quyết định điểm này.

“Mỹ Ý hải sản sốt cà chua, chỉ cần một nửa nỳ Ý là được rồi.” Cô nói với phục vụ.

“Còn thức uống thì sao ạ?” Phục vụ thở phào nhẹ nhõm, hỏi.

“Một chai nước có ga, không cần mở ra, tôi không uống đồ uống người khác mở.” Cô giao phó, “Còn nữa, không cần mang ly cho tôi, theo thói quen là được rồi.”

“Dạ. Xin chờ một chút, đồ ăn sẽ đưa lên sau.”

“Cám ơn.” Phuong Y Nông phong tình vạn chủng cười cười với phục vụ, “Rất xin lỗi, để cho cậu chờ lâu như vậy, tôi chọn món ăn tương đối chậm, bởi vì khi còn bé tôi ngã bệnh người nóng sốt tới 41 độ, có thể khi đó làm hỏng đầu óc, tôi đọc chữ rất chậm, một chữ phải xem sáu bảy giây mới hiểu.”

Cô hướng về phía phục vụ nói xin lỗi, giải thích, mà giải thích lại tốn mất năm sáu phút, nụ cười trên mặt phục vụ đã cứng đờ lại.

Đợi cô rút cuộc cũng giải thích xong, lúc này phục vụ mới dám thả lỏng, “Không sao.” Sau đó bỏ trốn mất dạng.

Hường Đường Vũ hoang mang nhìn Phuong Y Nông. Từ khi nhìn thấy đối tượng Đường đại sư giới thiệu, đầu tiên là bị trang phục của cô làm cho choáng váng đầu óc, tiếp theo cô chọn món mà mất bao nhiêu là thời gian, sau đó lại nói xin lỗi, giải thích đi giải thích lại với phục vụ làm mất thêm một đồng thời gian nữa, còn làm cho phục vụ rất lúng túng.

Anh không nhìn được mà hoài nghi, có khi nào mình bị chơi ác rồi không. Tất cả đều rất không hợp lý, hỏng đầu óc, sẽ nói chuyện hợp lý như vậy?

“Cô thật sự bị hỏng đầu óc?” Anh hỏi.

Cô đang muốn trả lời, Hường Đường Vũ lại hỏi luôn: “Tôi thấy không giống. Tôi không phải bị chơi ác rồi chứ?”

Phuong Y Nông ngẩn người. Không nghĩ tới bị vạch trần nhanh như vậy, nhưng mà Hường Đường Vũ này nói chuyện cũng thẳng quá đi.

“Ông chủ em nói, em phù hợp với sáu điều kiện của anh, nếu em đã phù hợp với điều kiện của anh, em nghĩ nên thử lại một chút, anh cũng nên phù hợp với điều kiện của em mới công bằng chứ. Anh cũng không ngại chứ?” Cô cái khó ló cái khôn giải thích, cũng không thể thẳng thắn dàng hoàng nói với anh, nói là cô phối hợp với ông chủ muốn chinh anh!

Nói cũng phải. Hường Đường Vũ gật đầu tiếp nhận sự giải thích của cô.

“Vậy tôi thông qua khảo nghiệm sao?” Anh hỏi, tinh thần từ từ khôi phục lại bình thường. Bỗng chốc nhớ tới anh ăn ở nhà hàng này còn có một “Công việc” khác —— giúp tiểu Lăng Giác một tay quan sát đối tượng gặp mặt.

Anh nhìn hướng tiểu Lăng giác ở bàn bên kia, nhú mày, một lần nữa liếc nhìn thời gian trên cái đồng hồ ở tay mình. Cũng đã bảy giờ mười lăm phút, đối tượng tiểu Lăng Giác hẹn gặp tới trễ?

Lần hẹn hò đầu tiên, không phải sao?

“Anh coi như là thông qua khảo nghiệm, thứ nhất, anh có tính nhẫn nại, cũng có phong độ, mặc dù cảm thấy trang phục của em không thoả đáng, nhưng cũng không có chê trách. Thứ hai, anh cũng không có dối trá, bình thường đàn ông sẽ nói mấy lời xã giao như “em rất đẹp”,... Điểm thứ ba, em cảm thấy anh cũng coi như thông minh, không ngờ ngờ ngác ngác tiếp tục bị em chinh.”

“Chỉ là cái thí nghiệm nhỏ, có thể thông qua nhiều điểm như vậy, tôi cũng bội phục chính mình.” Anh cười mở hải hước đáp lại.

Phuong Y Nông cười khẽ một tiếng. Hường Đường Vũ rất có phong độ, những người đàn ông khác phát hiện mình bị chinh, bị khảo nghiệm sẽ tức giận, anh không chỉ không tức giận, còn có thể nói chuyện hài hước nữa.

Đáng tiếc, ông chủ lớn của cô đã nói rồi, anh là hoa đã có chủ, chỉ là đối với tình cảm quá chậm chạp, không biết được tim của mình đã sớm có hẹn ước, cho nên lãng phí hơi sức tìm bạn đời như thế này.

“Hường tiên sinh, em phát hiện anh rất thú vị.” Cô chân thành nói.

“Thật vui mừng vì tôi có thể làm cô vui.” Anh nháy mắt mấy cái với cô. Sau đó lại nhìn hướng tiểu Lăng Giác ở bàn bên kia, đối tượng cô hẹn gặp vẫn chưa tới.

Hướng Đường Vũ muốn đứng dậy gọi Tiểu Lăng Giác đi về nhà đi, đàn ông mà lần hẹn đầu tiên liền tới trễ hơn mười phút, thật sự không đáng để quen biết! Tiểu Lăng Giác của anh, xứng đáng với một người đàn ông biết đúng hẹn.

Lúc này cửa nhà hàng tự động mở ra, nhân viên tiếp tân bên cạnh cửa nói với người đàn ông mới vừa vào cửa: “Lương tiên sinh, hoan nghênh quang lâm. Quý tiểu thư đã tới trước, mời đi theo tôi.”

Lương Cảnh Nghiêu là khách quý của nhà hàng này, nhân viên phục vụ đều biết anh ta.

Hướng Đường Vũ mắt nhìn người đàn ông vừa vào, mặt liền biến sắc. Sẽ không trùng hợp như vậy? Ông chủ của tiểu Lăng Giác cũng vừa lúc chọn nhà hàng này dùng bữa?

Đang suy nghĩ, liền nhìn thấy phục vụ dẫn anh ta tới bàn bên kia của tiểu Lăng Giác.

Lương Cảnh Nghiêu hướng về phía Quý Thư Lăng nói: “Thật xin lỗi, anh tới trễ.”

“Không sao, em cũng vừa mới đến thôi.” Đây là do cô và anh ta trước đó đã thoả thuận, anh ta sẽ đến trễ, mà cô còn ra về hoàn toàn không để ý việc anh ta đã tới trễ, còn phải thể hiện thêm là đang muốn lấy lòng anh ta.

Không biết được cô diễn có tốt không?

Bàn này của bọn họ chỉ cách bàn kia của anh Vũ một cái bàn, nếu anh Vũ lắng nghe, có thể nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của cô và Lương Cảnh Nghiêu.

Giống vậy, cô cũng có thể nghe rõ ràng tình huống nói chuyện phiếm của anh Vũ và đối tượng mới.

Thực tế là cô nín cười từ khi mới đến cho tới bây giờ, anh Đường quả thật rất giữ lời, đối tượng hẹn gặp của anh vũ quả thật rất đặc sắc!

“Sao lại không kêu ít đồ ăn trước?” Lương Cảnh Nghiêu ngồi xuống, âm thanh âm ấm hỏi.

“Em chưa đói.”

“Có đặc biệt muốn ăn cái gì không? Anh thường tới nhà hàng này, có mấy món rau xanh rất ngon, nếu như em không để ý, anh giúp em chọn món.” Anh ta cầm thực đơn nói.

“Được, anh chọn món đi, em chưa từng tới nhà hàng này, không biết món nào ngon.”

“OK.” Lương Cảnh Nghiêu lộ ra nụ cười mê người, chuyển sang phục vụ nói: “Tôi chọn mấy món bình thường này, cứ đưa hết lên đi.”

“Tốt.” Phục vụ cầm lại thực đơn, rời đi.

“Nhìn bộ dáng này của anh chắc là rất thường tới đây.”

“Anh cũng không giấu em Em cũng biết anh hay hẹn cùng người ta, phần lớn là tới nhà hàng này.” Anh kín đáo giải thích.

Quý Thư Lăng nở nụ cười tự nhiên thoải mái. “Em mỗi ngày giúp anh loại bỏ những cuộc điện thoại còn quá đáng hơn nhiều, anh nghĩ muốn giấu giếm tình sử phong phú của mình, chỉ sợ cũng không thể giấu được thôi.”

Lương Cảnh Nghiêu dường như không có cách nào với cô cười có chút lúng túng.

“Thật ra thì, anh suy nghĩ rất lâu, mới quyết định hẹn em đi ăn, em biết nguyên tắc của anh rồi đó, anh không thích tình yêu công sở. Nhưng” Về mặt anh ta dường như đấu tranh, dừng lại một lát.

Nói chuyện hoang đường gì vậy! Hướng Đường Vũ một bên nghe không lọt tai, người đàn ông này căn bản là muốn ăn đòn.

“.....Nhưng làm việc với em mấy năm nay, anh cũng thấy được em công tư rõ ràng, một phụ nữ lý trí, anh nghĩ nên cho chúng ta một cơ hội, ở trên công việc chúng ta hợp tác vui vẻ, chủ trương bí mật, chúng ta cũng có thể hợp nhau”

Hướng Đường Vũ nghe được muốn ới ra, cái nĩa trong tay muốn bới tung đĩa mỳ ý trên bàn, ánh mắt của anh gần như có thể phun ra lửa.

Phương Y Nông ngồi đối diện anh thấy hứng thú dồi dào. Kịch nhiều tập và hiện trường truyền trực tiếp Liveshow càng ngày càng kích thích hơn!

Không biết Hướng tiên sinh có giữ được phong độ hay là đánh mất lý trí, ném cái cái nĩa đáng thương kia, xông tới đánh người đây?

Thoạt nhìn anh rất tức giận nha.

Ông chủ có nói trước với cô tình hình tối nay, cô nghĩ, nếu ông chủ lớn của cô thấy được biểu hiện này của bạn tốt, nhất định sẽ cười lăn ra chứ?

Hương tiên sinh bây giờ, giống như đang loạn trong giấc ngoài rất cấp bách ——

Đối tượng hẹn ước ngồi đối diện đang rất tức giận, “Tình địch” đang ngồi cách một bàn ở bên kia, anh ta thật đáng thương.

“Anh không cần quá lo lắng, nếu như chúng ta quen nhau, cảm thấy không phù hợp lẫn nhau, em vẫn là thư ký tốt của anh. Dĩ nhiên, nếu như em có biểu hiện thất thường, khiến anh không hài lòng, anh cứ mắng em, em cũng không oán giận câu nào.” Như vậy đã đủ lấy lòng chưa? Chắc là đủ rồi. Quý Thư Lăng trầm nghĩ.

Nghe một chút xem! Nói cái gì vậy?

Cứ mắng chửi cô sẽ không một câu oán giận? Có nhầm không vậy?

Bị người ta chiếm hết tiện nghi, lại còn cho đối phương đường lui? Hường Đường Vũ thật sự muốn nổi điên.

“Cám ơn em, anh biết em là người rất lý trí, anh cũng không muốn mất đi một thư ký tốt giống như em. Nếu như chúng ta thật sự không hợp, sau khi chia tay, anh sẽ cho em nghỉ ngơi ba tháng.” Lương Cảnh Nghiêu nói đùa.

Hường Đường Vũ vừa sững sờ vừa tức giận. Anh ta có thể nói như vậy, ba tháng nghỉ ngơi?

Anh ta cho nghỉ ngơi ba tháng, để anh ta làm hoa tâm đại cú cái! Muốn cùng tiểu Lăng Giác gấp gờ, Lương Cảnh Nghiêu, người chờ tám trăm kiếp nữa đi.

Anh đang điên cuồng hét lên trong lòng. Trên thương trường, có ai chưa từng nghe tin đồn chuyện tình cảm của Lương Cảnh Nghiêu? Cái gốc cây này nên kéo ra ngoài chém đại cú cái, lại muốn theo đuổi tiểu Lăng Giác! Cũng không tự lượng sức mình, ghê tởm.

“Thư Lăng” Lương Cảnh Nghiêu mở miệng, đúng lúc này phục vụ bê đồ ăn lên.

Đội họ đặt đồ ăn xuống xong, anh ta mới chỉ vào đồ ăn giới thiệu.

“Bánh bao nguyên liệu Italy, Ốc Hương, thịt bò tươi nướng than, tôm hùm hấp tiêu xanh, cá hồi Na Uy sốt mật ong mù tạt, hai chén nước chấm đặc biệt. Thật ngại, anh có thói quen kêu đưa đồ ăn lên hết cùng một lúc, muốn ăn cái gì đều có thể ăn, hy vọng em không để ý.”

“Em ok mà. Như vậy một công đôi việc mà, thứ nhất, muốn ăn gì có thể lập tức ăn; thứ hai, nếu như hẹn gặp phải người không thú vị, thì có thể ăn mau mau, khỏi phải chờ đợi thức ăn mang lên.”

Lương Cảnh Nghiêu sững sờ. Tâm tư của anh lại bị cô vạch trần một cách thẳng thừng! Anh đúng là có nghĩ sẽ bớt đi thời gian chờ đợi món ăn mang lên, nếu như hẹn phải đối tượng không hài lòng.

Sau khi sững sờ xong, anh ta cười nói: “Anh phải nhắc nhở mình không nên không quá thú vị, để cho em quyết định ăn nhanh một chút, nhanh chóng kết thúc cuộc hẹn lần này.”

“Em không có ý đó, em chỉ sợ anh thôi.” Quý Thư Lăng nhanh miệng cãi lại. Theo kinh nghiệm cô làm việc cùng lãnh đạo, cô cho là, anh ta nhất định không muốn lãng phí nhiều thời gian với cuộc hẹn.

Lương Cảnh Nghiêu nghe vậy cười thành tiếng. Không ngờ Quý thư ký suy nghĩ rất nhanh nhẹn, lại không có tâm cơ.

Sau khi cười xong, ánh mắt của anh ta xoay chuyển, nghiêng người về phía trước, chồm ra giữa ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo cô cũng nghiêng người về phía anh ta.

Quý Thư Lăng theo yêu cầu của anh ta nghiêng người về phía trước, hai người tới gần dường như muốn đụng đầu vào nhau.

Đầu của anh ta nghiêng lên trước nữa, ghé sát bên tai cô, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói: “Tôi có chút hối hận, vì đã yêu cầu cô không được thích tôi. Thật ra thì cô Rất mê người.”

Cô mờ to mắt, không thể tin được những gì mình vừa nghe, gương mặt bỗng chốc chuyển hồng, cô không rõ là Lương Cảnh Nghiêu kích thích hành động của cô, hay là nói lời thật lòng ...

Cô rất mê người sao?

Cô không cảm thấy nha! Nếu như rất mê người, sao không mê hoặc được anh Vũ chứ?

“Anh bây giờ đang nói đùa sao?” Cô cũng nói nhỏ.

Lương Cảnh Nghiêu lui về phía sau, nhìn thấy gò má phồng hồng của cô. Anh ta phát hiện, Quý Thư Lăng quả thật rất thuần khiết, một câu khen ngợi nhẹ như sương, lại có thể nhuộm đỏ hai gò má của cô.

Anh qua lại với nhiều người, ở trên tình trường mọi người đều rất thực dụng, đã sớm không có cách nào miễn dịch với sự hưởng thụ về vật chất. Mà cô cùng những người phụ nữ xung quanh anh ta, không giống nhau.

Anh ta có chút hoang mang lại có chút động tâm, như có điều suy nghĩ sâu sắc nhìn Quý Thư Lăng, không trả lời cô, ánh mắt anh ta chuyển tới bàn ăn, lần nữa mở miệng giọng nói đã bình thường trở lại.

“Hai phần bữa ăn cũng không tệ, chúng ta chia ra ăn, được không?”

“Được.”

Lương Cảnh Nghiêu đích thân bung đĩa đồ ăn, anh ta đem hai món chính chia làm hai phần, một phần bỏ vào đĩa không trước mặt Quý Thư Lăng, một phần bỏ vào đĩa của mình.

Quá trình tiếp theo, cũng giống như cuộc hẹn bình thường, bọn họ tán gẫu về cuộc sống và sở thích sau khi tan sở.

Quý Thư Lăng phát hiện Lương Cảnh Nghiêu là một cao thủ nói chuyện phiếm, anh ta rất biết chọn chủ đề, lại là người hài hước, cô thường bị anh ta chọc cho cười ha ha, hoàn toàn quên cuộc hẹn này là đang diễn cho khán giả Hường Đường Vũ bên cạnh.

Cô thậm chí không chú ý tới Hường Đường Vũ cùng bạn gái mới của anh đã rời khỏi nhà hàng, cũng không chú ý tới bữa ăn này của Hường Đường Vũ, một miếng cũng không ăn.

Cho tới khi phục vụ tới, nhắc nhở thời gian đóng cửa của nhà hàng, cô mới giật mình cả nhà hàng chỉ còn lại hai người khách là bọn họ thôi.

Hường Đường Vũ quanh quẩn trong màn đêm, cửa chính toà nhà mở ra mở vào rất nhiều lần, bận rộn muốn chết, đêm đã khuya rồi.

Mười phút trước, anh phiền não đi bộ đến cửa hàng tiện lợi ở đầu đường bên kia mua bao thuốc, anh đã nhiều năm không hút thuốc lá, người ra lệnh cho anh cai thuốc chính là em gái bảo bối tiểu Lăng Giác.

Giờ này tiểu Lăng Giác còn chưa có về nhà, đêm đã khuya rồi! Thật đáng ghét.

Hường Đường Vũ đứng chờ cô ở dưới cao ốc nhà cô, hút hết năm điếu thuốc, rốt cục khoảng một giờ hai mươi phút, mới thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng ở bên đường dưới cao ốc.

Anh nhìn thấy Lương Cảnh Nghiêu xuống xe trước, sau đó là tiểu Lăng Giác, hai người ở trên đường dành cho người đi bộ nói chuyện, Lương Cảnh Nghiêu ghé sát vào bên tai cô không biết nói gì, sau đó liền hôn một cái lên má tiểu Lăng Giác.

Hôn một cái! Lần hẹn hò đầu tiên, chỉ là lần hẹn đầu tiên mà lại thân thiết như vậy, đúng là hoa tâm đại củ cải thân kinh bách chiến! Hai tay Hường Đường Vũ nắm chặt thành quyền, rất muốn xông lên đánh người, may mà vẫn giữ được lý trí, anh thật vất vả để nhịn xuống.

Lương Cảnh Nghiêu dời mắt nhìn Quý Thư Lăng vào cửa chính, rồi mới ngồi vào xe, ngênh ngang rời đi.

Hường Đường Vũ bước nhanh ra khỏi khúc cua cạnh toà nhà, bảo vệ nhận ra anh, giúp anh mở cửa, anh nói tiếng cảm ơn, vội vàng chạy bước chậm đi qua khu trung tâm vào dãy D, anh thấy tiểu Lăng Giác vẫn còn đang chờ thang máy.

“Thư Lăng” Anh kêu.

Quý Thư Lăng bị giật mình. Thật không thể tin được, cấp trên đúng là không nhìn lầm, có nói với cô là hình như nhìn thấy Hường Đường Vũ đang ở khúc cua, muốn cô phối hợp biểu diễn một chút.

“Sao anh lại ở đây?”

“Sau khi anh từ nhà hàng về liền tới đây chờ em.” Hường Đường Vũ nói, “Chút nữa hãy lên lầu, giờ đi dạo với anh chút.”

“Được.” Cô đi theo anh, ra khỏi cao ốc.

Hai người chậm rãi đi ra khỏi cao ốc, anh đang không biết nên mở miệng như thế nào.

Trên thực tế, anh đang một bụng tức giận, tiểu Lăng Giác ở trong phòng ăn, vui vẻ cùng Lương Cảnh Nghiêu ăn uống, nói chuyện trên trời dưới đất, trước mặt anh liếc mắt đưa tình.

“Anh Vũ, anh rời khỏi nhà hàng khi nào vậy?” Quý Thư Lăng chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng, tâm tình cô có chút phức tạp.

Hường Đường Vũ trừng tiểu Lăng Giác thấp hơn anh một cái đầu, cô lại có thể vui vẻ tới mức anh đi tính tiền lúc nào cũng không biết! Lương Cảnh Nghiêu đó không hổ là cao thủ tình trường thân kinh bách chiến.

“Em cùng Lương Cảnh Nghiêu chia thức ăn, trò chuyện rất vui vẻ, những cái nên nhìn anh đã nhìn, nên đã tính tiền đi về.”

Quý Thư Lăng ngẩng đầu nhìn anh, nhớ lại thời gian cách đây không lâu ——

Lương Cảnh Nghiêu hôn một cái trên má cô, nói thầm bên tai cô, khi ở phòng ăn anh ta nói cô rất mê người là nói thật, không phải nói giỡn.

Sau khi cô đi vào cao ốc, đi qua khu trung tâm, càng không ngừng nhớ lại, cô làm việc bên cạnh Lương Cảnh Nghiêu đã nhiều năm, thế nhưng anh ta lại phát hiện cô rất mê người trong lúc giả hẹn hò với cô.

Được anh ta khen, làm cho tim cô dồn dập, cũng có chút hoang mang.

Trong quá trình giả hẹn hò, cô vui vẻ tới mức không hiểu được cũng không biết anh Vũ đã rời đi khi nào, cô thậm chí không phải giả bộ, mà rất hưởng thụ quá trình hẹn hò, rất hưởng thụ cùng Lương Cảnh Nghiêu nói những chuyện thú vị trên trời dưới đất

Cô biết Lương Cảnh Nghiêu là một cao thủ tán gái, anh ta rất có sức quyến rũ lại là một người đàn ông thành thực mê người, nhưng mà không phải cô động lòng đối với anh ta, chỉ là tối nay cô mới phát hiện, cô lại có thể ở chung vui vẻ như vậy với người đàn ông khác!

Cô vẫn cho rằng, trên đời này chỉ có anh Vũ mới có thể làm cho cô vui vẻ tới mức quên thời gian, làm cho cô vui vẻ tới mức cô cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, cô nghĩ tất cả những thứ này đều vì cô yêu anh Vũ.

Nhưng tối nay, Lương Cảnh Nghiêu làm cô phát hiện ra mình đã sai lầm rồi.

Thật ra thì cô có thể vui vẻ cùng với người đàn ông khác ngoài anh Vũ ra, trừ Hường Đường Vũ ra, người đàn ông khác cũng có thể để cho cô quên đi sự tồn tại của thời gian.

Vậy là, suy nghĩ từ trước tới giờ của cô đều sai rồi.

Như vậy có nghĩa là cô thật ra không có yêu anh Vũ nhiều như vậy?.. Hoặc là, nói không chừng căn bản cô không yêu anh Vũ?

Chỉ là từ nhỏ tới lớn, anh Vũ vốn có điều kiện tốt nhất bên cạnh cô, hiểu rõ cô nhất, là người đàn ông làm cô vui vẻ, cho nên cô liền hiểu lầm là yêu anh?

“Anh cảm thấy anh ấy được không?” Quý Thư Lăng hỏi.

“Sao em không nói thẳng cho anh biết, là Lương Cảnh Nghiêu hẹn với em?”

“Em hi vọng anh trực tiếp quan sát anh ấy, chứ không phải nghe tin đồn mà xét đoán anh ấy.” Cô trả lời.

“Anh ta quan hệ hết sức phức tạp, anh sao có thể không biết anh ta! Chính anh, thỉnh thoảng vô tình trong một số trường hợp gặp qua anh ta mấy lần, không cần” Anh rất phiền não. “Tóm lại, anh hi vọng em sẽ không cùng anh ta qua lại!” Anh trực tiếp cho cô kết luận.

“Tại sao? Em cảm thấy anh ấy cũng không tệ.”

“Em cảm thấy anh ta không tệ?” Hường Đường Vũ gần như hét lên, bây giờ là đêm khuya yên tĩnh, âm thanh của anh càng trở nên vang dội. Anh đã hết kiên nhẫn, “Em là thư ký của anh ta, tiếp các cuộc điện thoại của những người phụ nữ của anh ta còn không đủ nhiều sao? Bây giờ lại cảm thấy anh ta không tệ? Anh ta là tay ăn chơi, số phụ nữ anh ta lui tới có thể lên đến ba con số, không phải một con số, không phải hai con số, mà là ba con số! Em không biết sao? Hả?”

“Anh Vũ, anh không cần tức giận như vậy, em biết những người Lương Cảnh Nghiêu đã quen không phải là ít, nhưng trước khi ổn định lại, mỗi người đều có quyền làm như vậy để đưa ra sự lựa chọn...”

“Lương Cảnh Nghiêu không phải đang lựa chọn người nào thích hợp với anh ta, em có hiểu không! Anh ta tùy tiện qua lại với phụ nữ, tùy tiện lên giường với phụ nữ, tùy tiện chia tay với phụ nữ, căn bản là anh ta quan hệ bừa bãi.”

“Anh Vũ, em không thích anh phê bình anh ấy như vậy. Bình thường anh cũng cùng bạn bè uống rượu, đi hộp đêm, lên giường với phụ nữ xem mắt, nếu anh nói anh ấy quan hệ bừa bãi, chẳng lẽ anh tốt hơn so với anh ấy?” Nói đến khúc sau, lòng cô cảm thấy rất chua xót. Ít nhất hôm nay cấp trên còn khen cô mê người, mà anh Vũ cô quan tâm lại lần nữa coi thường cô, mắt luôn nhìn những người phụ nữ khác

“Chúng ta không nói về anh ... Em và anh đang thảo luận, anh ta không thích hợp với em” Hường Đường Vũ sắp bị làm tức chết. Cảnh Nghiêu, Cảnh Nghiêu Mới hẹn có một lần, cô gọi tên thật thuận miệng, khiến anh nghe thật chói tai.

"Chúng ta không phải là đang nói ta...ta là ở với người thảo luận, hẳn không thích hợp người." Hường đường vũ sắp bị làm giận chết rồi. Cảnh Nghiêu, cảnh Nghiêu. Mới ước hẹn một lần, nàng kêu tên làm cho tốt thuận miệng, nghe được hẳn thật là chói tai.

“Trừ anh ấy ra trước đây em không qua lại nhiều, anh không phải không biết, anh cho là anh ấy có chỗ nào không thích hợp với em? Hôm nay em cùng anh ấy nói chuyện, phát hiện anh ấy và em có nhiều sở thích giống nhau, Cảnh Nghiêu thích lướt sóng, thích chơi tàu cánh lướt, thích đánh gôn, anh ấy cũng thích nhạc Jazz, anh ấy

“Em cho rằng Lương Cảnh Nghiêu sẽ thích em thật sao? Anh ta đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, tiểu thư danh môn, những phụ nữ nổi tiếng”

Lời của anh là tổn thương lòng tự ái của cô. “Ý của anh là, người bình thường như em, muốn gia thế không có gia thế, muốn tài hoa không có tài hoa, cũng không xinh đẹp, căn bản không có ưu điểm nào hấp dẫn Cảnh Nghiêu, là như vậy đúng không? Thì ra em trong lòng anh, là người phụ nữ cái gì

cũng không có!” Quý Thư Lăng giận tái mặt, giọng nói xót xa. Cô không biết anh nhìn nhận cô như vậy! Cho nên, qua nhiều năm như vậy, anh cũng không coi cô như người khác phái mà đối xử, là vì cô không xứng đáng với anh?

“Anh không có ý đó, Lương Cảnh Nghiêu thật sự không thích hợp với em, nếu như anh ta muốn ổn định đã sớm quyết định.” Hường Đường Vũ phát hiện bị hiểu lầm, anh nóng nảy cố gắng giải thích, lại có cảm giác càng tỏ đến.

“Bởi vì những người phụ nữ anh ấy qua lại mỗi người đều có điều kiện tốt hơn em, những người phụ nữ đó không trói nổi tim anh ấy, em sao giữ anh ấy lại được” Cô tiếp lời anh, lại khổ sở thất vọng nói: “Nói đi nói lại, đây chính là ý của anh, mọi thứ em đều không bằng những đối tượng anh ấy đã qua lại. Anh Vũ, anh thật khiến em thất vọng, em cho là anh sẽ không quan tâm hoàn cảnh gia thế, không so sánh như người đàn ông ham hư vinh bên ngoài, không ngờ anh lại như vậy.”

“Tiểu Lăng Giác, em hiểu lầm ý anh ... Người anh nói là Lương Cảnh Nghiêu, chứ không phải là anh!” Thật sự muốn bỏ đầu cô ra, sao không hiểu lời anh nói chứ?

“Người nói chuyện bây giờ không phải anh ấy, mà là anh.” Quý Thư Lăng cất giọng lạnh lùng, “Gia thế, tài hoa Tất cả đều là anh nói, chứ không phải Cảnh Nghiêu. Tối nay anh ấy nói em rất mê người, giờ anh lại nói em không đủ tốt, chưa đủ tốt để anh ấy nguyện ý ổn định lại!” Ở trong lòng anh, cô lại càng không chịu nổi khi anh nói như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hường Đường Vũ bị tài ăn nói của cô làm cho á khẩu không trả lời được.

Gió đêm thổi tới hơi lạnh, nhưng tâm anh còn lạnh hơn.

Ngày trước, tiểu Lăng Giác mặc kệ anh nói gì, cũng ngoan ngoãn đáp ứng, muốn cô không làm chuyện gì, cô tuyệt đối không làm. Mà bây giờ, bọn họ lại vì một Lương Cảnh Nghiêu, nửa đêm khuya khoắt ở bên đường hồ to, gọi nhỏ, tranh chấp mãi không xong!

Anh thật sự muốn biết, người đàn ông kia rốt cuộc có cái gì tốt?

“Tiểu Lăng Giác, em hiểu lầm ý anh, anh chỉ muốn tốt cho em. Em và Lương Cảnh Nghiêu có sở thích giống nhau, không có nghĩa là chuyện tình cảm hai người cũng phù hợp, em thích lướt sóng, thích chơi tàu cánh lướt, thích đánh gôn, những thứ đó anh cũng thích mà! Lướt sóng, tàu cánh lướt, đánh gôn đều là anh dạy em, em quên rồi sao? Nếu như căn cứ vào sở thích để phán đoán, vậy thì em nên yêu anh trước chứ!”

Hường Đường Vũ kích động sau khi nói dứt lời, có một lúc, xung quanh mình trở nên yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu ở xa xa cũng nghe rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, Quý Thư Lăng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, chấn động bắn ra tứ phía ——

“Làm sao anh biết em không yêu anh trước”

Anh nghe xong há hốc miệng, vẻ mặt đầy kinh ngạc và hoảng sợ.

“Anh Vũ, lần này, anh có nói mật mã hoà giải một trăm lần, em cũng sẽ không tha thứ cho anh, cho dù ở trong lòng anh em không có một ưu điểm nào hơn người, dựa vào giao tình của chúng ta từ nhỏ tới lớn, anh cũng không nên đã kích em như vậy. Em mệt rồi, ngủ ngon.”

Quý Thư Lăng bỏ qua sự khiếp sợ vạn phần của Hường Đường Vũ, xoay người chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sao anh biết em không yêu anh trước

Đã qua hơn ba tháng, Hường Đường Vũ vẫn chưa khôi phục lại từ trong cơn chấn động.

Đã hơn ba tháng kể từ hôm bọn họ tranh chấp tới nay, anh không có dũng khí đi tìm tiểu Lăng Giác.

Nhưng mà mỗi tháng anh vẫn hẹn gặp với các đối tượng, chỉ là mỗi đối tượng hẹn với anh đều có chút kỳ quái, liên tiếp gặp các đối tượng kỳ quái, làm cho anh hoài nghi có phải mình bị nguyên rủa trong chuyện tình cảm rồi không!

Chúng nói chuyện cuồng loạn của người đẹp, người đẹp cuồng tin Tarot, rồi người đẹp đối với hàng hiệu thuộc như lòng bàn tay, mở miệng ra, khép miệng lại là hàng hiệu như Hugo, Nietzsche, lại có người đẹp văn học nói về Hemingway, lại có người đẹp chỉ bàn luận về xe xịn

Những đối tượng mà Đường đại sư giới thiệu cho anh, tất cả đều rất xinh đẹp, nhưng cũng rất cố chấp điên cuồng với một thứ quái dị nào đó. Hơn nữa lạ nhất là, trong mười người đẹp, có bảy người kiên trì muốn “dùng thử” thân thể của anh.

Anh thật sự không thể hiểu, hiện tại là thế kỷ hai mươi mốt, quả thật đã phóng khoáng tới trình độ này rồi sao?

Ngày trước khi anh đi gặp gỡ, rõ ràng cũng không có loại cảm giác này, cho đến khi anh quyết định tìm đối tượng phù hợp để kết hôn, tại sao lại xuất hiện toàn là những người phụ nữ kỳ quái, anh không thể không nghi ngờ, mình đã bị nguyên rủa!

Anh liên tục hẹn gặp các đối tượng, đồng thời trong đầu vẫn không ngừng nhớ lại, đêm hôm đó tiểu Lăng Giác nói câu đó, đến tốt cùng là câu khẳng định hay là câu nghi vấn?

Anh nhớ lại hôm đó tiểu Lăng Giác dùng đôi mắt đen láy nhìn anh, giống như là muốn chui vào chỗ sâu nhất trong linh hồn anh, sau đó quăng cho anh một câu nói rung động lòng người kia ——

Làm sao anh biết em không có yêu anh trước.....

Tiểu Lăng Giác rốt cuộc là dùng câu nghi vấn? Hay là dùng câu khẳng định đây?

Mỗi tối trước khi đi ngủ, những lời nói này tựa như âm hồn quán lấy anh làm anh không thờ nổi.

Thậm chí anh còn không dám trực tiếp đi tìm Tiểu Lăng Giác để hỏi cho rõ, bởi vì Anh sợ phải biết đáp án.

Anh sợ, lẽ như tiểu Lăng Giác chính là dùng câu khẳng định, lẽ như cô yêu anh trước

Anh không dám nghĩ tiếp, cũng không tiếp nhận được đáp án đó.

Đáp án đó, sẽ phá vỡ tất cả hoài ức tình khiết không tỳ vết của anh

Trước kia bọn họ ở trong thôn, bên cạnh có một ruộng củ ấu rất lớn, mùa thu là cuối mùa thu hoạch củ ấu, tiểu Lăng Giác sẽ năn nỉ anh mượn thuyền của bác Ngô, mang cô đi hái củ ấu.

Bác Ngô là chủ ruộng củ ấu, là bạn tốt của ba anh, nhà bác Ngô ở bên ngoài cách thôn hai con đường. Con trai bác Ngô là Ngô Nghĩa rất thích tiểu Lăng Giác, đáng tiếc tiểu Lăng Giác rất ghét anh ta.

Ngô Nghĩa rất nhiều lần xin tiểu Lăng Giác cho anh ta đi hái củ ấu cùng, nhưng tiểu Lăng Giác có chết cũng không chịu.

Anh nhớ năm đó tiểu Lăng Giác mười hai tuổi nói với Ngô Nghĩa, coi như ruộng củ ấu là của nhà anh ta, coi như cô siêu cấp thích ăn củ ấu, cô cũng sẽ không thích anh ta.

Hường Đường Vũ tới bây giờ vẫn không quên được, nét mặt thất vọng của Ngô Nghĩa lúc đó.

Sau khi Ngô Nghĩa đi rồi, anh cùng tiểu Lăng Giác chèo thuyền đi hái củ ấu.

Tiểu Lăng Giác nói: “Anh Vũ, em chỉ thích anh, những nam sinh xấu xa khác em đều ghét.”

Lúc đó anh đã rất vui vẻ, rất kiêu ngạo, bởi vì từ nhỏ bảo bối tiểu Lăng Giác chỉ thích anh

Lần đầu tiên cô ăn củ ấu anh đưa, cũng là anh lột ra, tiểu Lăng Giác ăn một miếng liền thích, nói củ ấu là thứ ăn ngon nhất trên thế giới.

Tiểu Lăng Giác là biệt danh anh đặt cho cô, anh chưa từng thấy ai thích ăn củ ấu như cô, cứ mỗi khi đến mùa thu hoạch củ ấu, cô sẽ đến năn nỉ anh, muốn anh bơi thuyền nhỏ mang cô đi hái củ ấu.

Sau khi tiểu Lăng Giác lớn lên, theo anh đi lướt sóng, chơi tàu cánh lượn, đánh gôn ...

Mỗi lần anh ở Khẩn Đình mở tàu cánh lượn chờ cô bay lên Lam Thiên, tiểu Lăng Giác cực kỳ hưng phấn mà cười hét rất to.

Trời cao, gió thổi mạnh lên khuôn mặt cười của cô nhấp nhô giống như những gợn sóng. Anh ra hiệu cho cô ngậm miệng, tránh cho các vật khác thường bay vào cái miệng đang cười của cô, nhưng mà làm sao cô cũng không thể kiềm chế được

Sau khi hạ xuống, tiểu Lăng Giác lại quán lấy anh, nói anh nhất định phải dạy cô cách bay, anh không chịu cô làm nũng, công lực dây dưa của cô còn hơn so với con nhện, vì vậy anh dạy cô cách mở tàu cánh lượn.

Mùa hè năm ấy, bọn họ chơi ở Khẩn Đình, da cô cháy nắng thành màu nâu đậm, da trên cánh tay có hai ngón, rốt cuộc cô cũng học được cách bay lượn, đổi lại cô mở tàu cánh lượn chờ anh bay lượn trên bầu trời.

Sau đó hai năm, chơi tàu cánh lượn có chút ngán, anh cùng Đường Dục Đào điên cuồng lướt sóng, cô cũng bám theo bọn anh cầm ván lướt sóng học theo, một lần lại một lần rơi xuống nước, cô đều không sợ, chơi còn điên cuồng hơn so với bọn anh.

Có một lần, cô không sợ chết khiêu chiến với đợt sóng siêu cấp lớn, kết quả là ván bị lật, cô bị nuốt vào trong đợt sóng cao.

Sau khi sóng biển bình thường lại, thật lâu không thấy cô trôi lên mặt nước, anh gấp gấp đến độ không thể hô hấp, lập tức nhảy vào trong biển, nhắm hướng chỗ cô rơi xuống lặn tới, anh tìm khắp đáy biển, không thấy bóng dáng cô đâu, anh nóng nảy gọi tên cô, Đường Dực Đào cũng gấp gấp bơi lại

Mấy phút sau, cô không biết từ nơi nào nhô ra, từ phía sau nhảy lên lưng anh, đùa dai nói: “Rất sợ em bị rơi xuống chết hả!”

Anh xoay người, ở trên mặt biển sóng lớn tuôn trào, ôm chặt lấy cô, chỉ có anh mới biết được, khi đó trong mắt anh trợn lồi, trừ nước biển mênh mông còn có nước mắt của mình, anh rất sợ mất đi cô.

“Không nên đùa giỡn như vậy.” Anh ôm cô thật chặt, âm thanh có chút nghẹn ngào.

Mà tiểu Lăng Giác hình như cũng ý thức được mình giỡn hơi quá, lập tức nói lời xin lỗi.

“Xin lỗi, lần sau em không dám nữa.” cô cũng ôm chặt lấy anh.

Mùa hạ đó thật dài, anh điên cuồng cưng chiều cô, biết rõ là cô đùa giỡn, nhưng không nhìn thấy cô trên biển, làm cho anh trải qua cảm giác thật kinh khủng thiếu chút nữa thì mất đi tiểu Lăng Giác, cảm xúc này hành hạ anh, anh rất sợ anh không có cơ hội đối xử với cô thật tốt

Mùa hè năm đó qua đi, cô không hề mang tiểu Lăng Giác đi lướt sóng nữa, mà mang cô đi chơi đánh gôn, cô đánh gôn từ trên, tới mười tám lỗ thành tích tốt nhất thấp hơn tiêu chuẩn ba sào.

Lại sau mấy năm, tiểu Lăng Giác ham mê cái trò vận động này, hơn phân nửa ngày nghỉ rủ anh đi đánh gôn.

Tiểu Lăng Giác ở trong mắt anh, là một người rất năng động, lại có sức hút của một cô gái, mặc kệ học cái gì cũng chuyên chú, cô không sợ nắng, không giống đa số các cô gái ở thành phố, chỉ muốn trắng trẻo xinh đẹp không muốn vận động.

Nhưng mà, hình như trời cao cũng rất ưu ái cô, da cô ở mùa hè cháy nắng, rám đen, sau khi trải qua một mùa đông, rất nhanh lại trắng trở lại.

Anh đã hỏi cô bí quyết làm trắng, cô chỉ cười cười nói, bí quyết của cô chính là uống nhiều nước.

Hướng Đường Vũ nằm ở trên giường, sau khi kết thúc cuộc hẹn tối nay, anh về đến nhà quăng cái chìa khoá, bóp da sang một bên, liền nằm ườn ra giường.

Lần này đối tượng lại giống như trước rất kỳ quái, nhưng mà anh không nhớ nổi đối phương kỳ quái ở chỗ nào, có lẽ là do anh gặp quá nhiều đối tượng như vậy, anh đã muốn tê liệt.

Nhưng có lẽ là, anh đã nhịn hơn ba tháng không gặp tiểu Lăng Giác, sắp không chịu được nữa rồi.

Nhìn nhìn cái đồng hồ, đã chín giờ rưỡi, anh nhảy xuống giường, vội vã cầm chìa khoá, bóp đi ra khỏi nhà.

Anh không muốn suy nghĩ câu nói kia là thật hay giả nữa rồi, giờ phút này chỉ muốn đến gặp tiểu Lăng Giác ngay thôi!

Quý Thư Lăng cùng với ông chủ tăng ca đến chín giờ, Lương Cảnh Nghiêu đề nghị đưa cô về vì cũng thuận đường.

Cô rầu rĩ không vui đã hơn ba tháng. Mỗi ngày đều mang theo nụ cười giả dối để qua ngày, nhất là tháng này, ba mẹ liên đới với cô rất cẩn thận, chỉ sợ trêu chọc tới cô.

Cô Thật sự là rất giận!

Tức giận nhất là, Hướng Đường Vũ lại có thể hơn ba tháng đến một cuộc điện thoại cũng không gọi, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô! Anh không cảm thấy mình có lỗi? Anh không cảm thấy mình thật sự rất quá đáng sao?

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày cô đều trải qua đau khổ, anh Vũ luôn luôn cưng chiều cô, lần này lại có thể hoàn toàn không muốn làm hoà với cô.

Quý Thư Lăng ngồi trong xe, giọng hát mê người của Lau-ra Fy-gi cũng không an ủi được tâm trạng của cô, cô buồn buồn nhìn cảnh vật trôi qua ngoài cửa xe.

“Đừng tức giận nữa, cũng đã hơn ba tháng rồi, em tức bấy nhiêu cũng đủ rồi.” Lương Cảnh Nghiêu rót cuộc cũng nói chuyện. Anh ta bây giờ, vốn kiên trì giữ vững nguyên tắc đối với người bên cạnh, vốn là cuộc sống riêng tư của anh và Quý tiểu thư không hề có mối quan hệ nào, nhưng chỉ vì xảy ra một cuộc hẹn mà có biến chuyển lớn.

Anh ta và Quý Thư Lăng trở thành bạn, anh thích đưa cô về nhà sau khi tăng ca buổi tối.

Bọn họ cùng nhau nghe nhạc jazz, nói chuyện công việc, thỉnh thoảng tâm sự tán gẫu, phần lớn là Quý Thư Lăng nói chuyện của cô, nói chuyện cô ý lại vào anh Vũ, nói chuyện tuổi thơ của cô và Hướng Đường Vũ.

Anh ta thích nghe cô nói chuyện xưa, nghe cô kể bộ dáng nghịch ngợm thích quậy phá, anh ta phát hiện tim mình Từng chút từng chút một bị lún sâu, không cách nào tự kiềm chế được.

Cô không nói chuyện về hàng hiệu, không nói về quần áo, giày dép đẹp, châu báu nhà nào lại có bước phát triển mới, cô nói chuyện đều là cuộc sống hàng ngày của mình rất chân thật.

Anh ta chưa từng biết một người nào giống như cô, không chỉ chơi lướt sóng, còn có thể lướt thành hình cung dài tràn đầy sức sống, nghe cô kể về biển mùa hè, những con sóng bọt trắng xoá, theo gió đùa vui về ở trên đầu sóng, làm cho anh ta rất muốn lúc nào có thời gian, cùng cô đi lướt sóng

Tính tình cô thẳng thắn, vừa có thể tĩnh, lại vừa có thể động, càng hiểu Quý Thư Lăng, anh ta lại càng cảm thấy cô là kho báu hiếm thấy. Người đàn ông nào có được người bạn đời như vậy, cuộc sống hôn nhân khẳng định là cực kỳ tuyệt vời.

Cái tên Hương Đường Vũ đó, ở trong phúc mà không biết hưởng, cô gái tốt như vậy, lại không biết giữ chặt lấy.

“Anh ấy chưa bao giờ không để ý tôi lâu như vậy.” Quý Thư Lăng nói giận nói.

“Có lẽ em nên cùng người khác qua lại, quên anh ta đi.” Lương Cảnh Nghiêu có hàm ý khác nhìn cô một cái.

“Ngay bây giờ tôi không có biện pháp nào, mỗi ngày trong đầu đều suy nghĩ sao anh ấy lại không xin lỗi tôi? Bản thân tôi cũng rất giận anh ấy.” Riêng đối mặt với Lương Cảnh Nghiêu, cô đã không còn giấu giếm tâm tình của mình.

“Vậy nên tôi mới nói em đừng tức giận nữa, hơn ba tháng, cũng tổn thương đủ rồi nên thoát khỏi tình trạng này đi, quen biết người mới, nói chuyện yêu đương lần nữa. Tội gì mà em cứ tiếp tục hờn dỗi?”

“Nếu như tôi mà có biện pháp không chế chính mình, tôi cũng không muốn tiếp tục tức giận. Nhưng mà, tôi thật sự không có cách nào, tôi từ nhỏ đã quen với anh Vũ, anh ấy chưa bao giờ như thế này, đã hơn ba tháng không liên lạc với tôi, không phải ba ngày hay là ba tuần, mà là hơn ba tháng! Nếu như có thể, tôi hy vọng không cần quan tâm anh ấy như vậy, không biết sao tôi thấy khó quá” Nói xong, nước mắt Quý Thư Lăng không khỏi chảy xuống.

Xe dừng lại ở gần nhà cô, Lương Cảnh Nghiêu rút tờ khăn giấy lau mặt từ ghế sau, giúp cô lau nước mắt.

“Đồ ngốc, sao phải khóc như vậy.” Âm thanh của anh quá dịu dàng.

“Đúng vậy, tôi cũng thấy mình rất ngốc! Anh ấy nhất định là bị câu nói kia của tôi làm cho sợ, khi đó cãi nhau, tôi đã nói: “Làm sao anh biết em không yêu anh trước.” Trừ câu nói kia, tôi không thấy có lý do nào, để cho anh ấy hơn ba tháng không để ý tới tôi cả.”

Lương Cảnh Nghiêu nghe cô vừa nói vừa khóc, không nhịn được mà ôm cô vào lòng. Trong lòng anh ta có một cảm giác giống như ghen tị đang chậm rãi lan ra, anh ta đang ghen ghét với Hương Đường Vũ kia, có được tình cảm trong sáng thuần túy như vậy của Quý Thư Lăng.

“Hương Đường Vũ là đồ ngu ngốc, ngu ngốc không biết quý trọng em.”

Anh ta ôn nhu an ủi cô, lại làm cho cô nhớ tới câu nói của Hương Đường Vũ ——

Đàn ông bị mất mù mới có thể bỏ qua em

Càng nghĩ càng khó chịu, cảm xúc ầm ứ hơn ba tháng giờ tràn ra.

“Anh Vũ nói đàn ông bị mất mù mới có thể bỏ qua tôi, anh mắng anh ấy ngu ngốc không biết quý trọng tôi, đàn ông đều như vậy phải không? Mình không yêu, lại thích nói lời an ủi như vậy! Nếu hôm nay tôi nói tôi thích anh, anh nhất định cũng giống như anh Vũ, chạy trốn mất dạng, trốn không muốn nhìn tôi.”

Cô biết bây giờ mình đang có tình gây sự, không nên đem cảm xúc phát tiết lên người của Lương Cảnh Nghiêu, nhưng anh ta an ủi vô dụng, để cho cô nhớ tới lời nói mà anh Vũ từng nói.

Anh Vũ nói cô không có gia thế, lại không có tài, căn bản là không hấp dẫn được Lương Cảnh Nghiêu, mà anh ta lại mắng anh Vũ ngu ngốc, bọn họ dùng lời phù phiếm như vậy để an ủi cô, nhưng mà càng làm cho cô cảm thấy suy sụp hơn, cô chợt hoài nghi bản thân mình, phải chăng điều kiện của cô thực sự rất kém cỏi!

Cô đắm chìm trong cảm xúc thất bại này, cô khóc, mơ mơ hồ hồ giống như nghe thấy Lương Cảnh Nghiêu nói gì đó.

“Anh mới vừa nói cái gì?”

“Tôi nói, nếu em thích tôi, tôi đồng ý cùng em lui tới. Tôi không những sẽ không bỏ trốn mất dạng, hơn nữa còn đảm bảo so với Hương Đường Vũ sẽ yêu thương em hơn, quý trọng em hơn, nếu em muốn ánh trăng trên bầu trời, tôi sẽ nguyện ý vì em, nhờ bạn tốt của tôi ở NASA giúp cho tôi đi theo lên mặt trăng, để lấy một lọ đất từ trên mặt trăng về đây cho em.”

Quý Thư Lăng ngừng khóc, hai cánh môi khép lại. Cô có nghe lầm hay không?

Lương Cảnh Nghiêu muốn cùng cô lui tới? Còn muốn lấy đất từ trên mặt trăng mang về cho cô?

Cô không nhớ rõ cô từng nói với anh ta, cô muốn lấy đất trên mặt trăng à?

"Anh đang nói đùa với tôi sao?"

"Không phải. Tôi thích em, nếu như em nguyện ý loại bỏ vị trí của Hương Đường Vũ trong lòng em, tôi muốn là người thay thế vị trí đó của anh ta trong lòng em." Anh ta ôm vai cô bày tỏ.

Bây giờ, Quý Thư Lãng mới ý thức được, người cô và Lương Cảnh Nghiêu đang kề sát nhau, cô còn bị anh ta ôm vào trong ngực.

Không khí trầm mặc, trì hoãn một hồi thật lâu.

“Anh Vũ nói anh quen biết với các tiểu thư danh môn”

"Đó là sự thật, coi như anh Vũ của em không nói, em là thư ký của tôi, cũng biết là tôi quen biết với những tiểu thư danh môn."

"Còn có những tài nữ."

"Tôi không phủ nhận, tôi quen với các nhà họa sĩ, tác giả, nếu như em định nghĩa các cô ấy là tài nữ."

"Tôi không đủ xinh đẹp." Hơn ba tháng này, bởi vì lời nói của anh Vũ, cô lâm vào vũng lầy nghiêm trọng hoài nghi bản thân mình, dù cho cố gắng thế nào cũng không thoát ra được.

“Nói thật ra, hiện tại ở trong mắt tôi, em cũng xinh đẹp giống Sophie Marceau. Sophie Marceau là thần tượng trong lòng của tôi, một người tình trong mơ, lòng tự tin của em có tăng lên được chút nào không?” Lương Cảnh Nghiêu thấy Quý Thư Lãng mặt như đưa đám. Xem ra, Hương Đường Vũ người giữ vị trí lớn nhất trong lòng cô, đã đã kích cô một cách nghiêm trọng.

"Không có, lòng tự tin của tôi đã bị tổn thương rất nghiêm trọng rồi." Cô buồn bực cười khổ.

"Cùng tôi qua lại, tôi sẽ giúp em bù đắp."

"Tôi chưa đủ tốt đến để cho anh nguyện ý ổn định lại, Anh Vũ không có nói rõ ra, nhưng tôi hiểu ý của anh ấy."

"Là anh ta không hiểu lòng tốt của em. Tôi hiểu." Lương Cảnh Nghiêu bày tỏ rất chân thành.

"Anh lấy đất trên mặt trăng cho tôi?" Cô đột nhiên hỏi.

"Nếu em muốn, tôi sẽ nghĩ biện pháp." Anh ta không hề để mặc cho cô núp ở trong ngực mình nữa, anh ta muốn nhìn cô, muốn nhìn thấy lòng của cô.

"Nếu như anh đi diễn phim thần tượng, nhất định sẽ là nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng mà tôi không phải nữ chính. Cảm ơn anh an ủi tôi, tôi đỡ hơn rồi." Quý Thư Lãng tin tưởng anh ta chỉ là đang an ủi cô mà thôi.

"Tôi không phải đang an ủi em, tôi rất nghiêm túc, hãy cho tôi một cơ hội."

"Hả?" Cô nhìn thấy Lương Cảnh Nghiêu nghiêm túc, không khỏi ngây người.

"Tôi thích em, nguyện ý vì em, ngàn dặm xa xôi đi làm phiên bản tốt của tôi, tôi đối với những nữ nhân khác, chưa từng có loại cảm xúc này. Quý Thư Lãng, tôi không phải đang an ủi em."

"Nhưng mà, tôi cảm thấy điều kiện của tôi." Chưa đủ tốt.

Cô còn chưa kịp nói hết câu, Lương Cảnh Nghiêu đã hôn cô.

Quý Thư Lãng khiếp sợ đến mức không biết phản ứng như thế nào, Lương Cảnh Nghiêu hôn, tràn đầy dịu dàng và dục dãn, cô không hề có kinh nghiệm, bị hôn đến đầu óc mơ màng choáng váng.

Rốt cuộc anh ta cũng buông cô ra, âm thanh trầm thấp hơn so với bình thường, "Bây giờ, em đã tin là tôi rất nghiêm túc chưa?"

"Tôi tin. Nhưng tôi."

"Trong lòng em chỉ có Hương Đường Vũ, tôi biết điều đó." Lương Cảnh Nghiêu cười, ngón tay mon trón trên cánh môi vừa mới hôn qua nói nhỏ, "Thật xin lỗi, tôi không nên hôn em khi trong lòng em đang có người khác."

Vào những lúc như thế này, người phụ nữ nên trả lời như thế nào? Không sao?

Không, thật ra thì cô cảm thấy có sao, đây là nụ hôn đầu của cô, cô đã từng mơ ước, nụ hôn đầu của cô là dành cho anh Vũ, cô sẽ giống như nữ diễn viên chính trong phim vậy, không nhận được mà nhón chân lên, đắm chìm trong hạnh phúc mà không dễ dàng gì đến với cô.

Nụ hôn đầu mơ ước của cô, lại dành cho Lương Cảnh Nghiêu.

"Xin hãy cân nhắc tôi." Anh ta buông cô ra, xuống xe đi vòng qua đầu xe, mở cửa ra giúp cô. "Còn lại một đoạn đường nữa là tới nhà em, tôi đưa em về."

Quý Thư Lăng sững sờ xuống xe, Lương Cảnh Nghiêu khoác vai cô, hai người đi trên đường dành cho người đi bộ, giống như một đôi tình nhân.

"Giám Đốc, đối với anh mà nói, đến tốt cùng là tôi tốt ở chỗ nào?" Nụ hôn đầu của cô, mặc dù là không dành cho người trong mộng, mà cô cũng không giống như nữ diễn viên chính trong phim, không nhìn được mà nhón chân lên, đắm chìm trong hạnh phúc mà không dễ dàng gì đến với cô.

Nhưng quả thật là ít ra Lương Cảnh Nghiêu đã giúp cô lấy lại tự tin vốn đã bị tổn thương nghiêm trọng, trải qua ba tháng bị Hường Đường Vũ bỏ rơi không quan tâm, cô cần được an ủi một chút.

"Bí mật, hãy gọi tên của tôi, thân là một người đàn ông mới vừa hôn em xong mà nói, yêu cầu này không quá đáng chứ?" Lương Cảnh Nghiêu liếc sang cô, thấy cô lau môi mỉm cười yếu ớt, anh ta vỗ vỗ vai cô rồi mới trả lời.

"Em trong công việc thái độ làm việc chuyên nghiệp rất tốt, khuôn mặt xinh đẹp rất tốt, tính thông Anh ngữ, Nhật ngữ rất tốt, lại thích các hoạt động bên ngoài rất tốt, em tính tình hoạt bát, thẳng thắn rất tốt,..... Đối với tôi mà nói, em không phải tốt ở chỗ nào, mà em thật là rất tốt, tốt vô cùng." Lúc sau này hàng ngày chung đụng, anh ta càng thêm chú ý tới cô, cũng sâu sắc cảm thấy cô không vui, thông minh như anh, dĩ nhiên biết là Hường Đường Vũ làm cô khó chịu, làm cô không tự tin đối với bản thân, khiến anh ta nhìn mà đau lòng.

Quý Thư Lăng trầm mặc nghe, đi, cô cách toà nhà đã không xa, cô dừng lại.

"Tôi không biết có nên tin lời anh hay không, mấy ngày nay tôi rất không dễ chịu, nhưng nếu như những lời anh nói đều là lời thật lòng, trong mắt anh, tôi thật sự rất tốt, tốt vô cùng, như vậy, tôi không hối hận vì bị anh lấy đi nụ hôn đầu của tôi."

Lương Cảnh Nghiêu có chút ảo não, anh nên nghĩ tới, thế giới của cô từ nhỏ đến lớn chỉ có Hường Đường Vũ, mới vừa đó là nụ hôn đầu của cô.

Nụ hôn đầu của một cô gái! Vậy mà anh chưa cho cô quyền lựa chọn, mà như người đàn ông không có văn hoá, hôn nàng.

"Thật xin lỗi, tôi nên." Anh ta chân thành tha thiết xin lỗi, nhưng Quý Thư Lăng dùng ngón tay thon dài đè lại môi anh ta, không để cho anh ta nói tiếp.

"Hãy nghe tôi nói hết, có lẽ qua lúc này, tôi cũng không còn dũng khí để nói nữa."

Lương Cảnh Nghiêu yên tĩnh lại, cầm ngón tay cô đang chỉ trên môi anh ta.

"Từ nhỏ đến lớn, trong mắt tôi cũng chỉ có anh Vũ, là anh Vũ dạy tôi lướt sóng, chơi tàu cánh lướt, đánh gôn, bởi vì nếu anh Vũ thích, tôi đều thích. Trong lòng tôi, chỉ có nhạc jazz, tôi vô cùng xác định là mình thích. Tôi rất yêu anh Vũ, nhưng anh ấy không yêu tôi, tôi không biết phải mất bao lâu mới có thể làm cho mình quên đi anh ấy, đem vị trí đó cho anh. Như vậy anh có muốn cùng tôi qua lại nữa không?"

Cô từng cho là, chờ bên cạnh anh Vũ lâu như vậy, anh cuối cùng sẽ phát hiện cô mới là người thích hợp với anh nhất, làm bầu bạn bên anh cả đời. Anh rất quan tâm cô, nhưng lại không giống như quan tâm người phụ nữ anh yêu. Những lời nói lần này của anh, biểu hiện của anh đã tổn thương trái tim cô càng nặng hơn.

Thời gian này cô ngày ngày hồ hững với anh Vũ, Lương Cảnh Nghiêu càng thêm thân thiết, quan tâm cô hơn, hôm nay anh ta thổ lộ, cô cảm nhận được thành ý của anh ta, anh ta là thật lòng muốn qua lại với cô.

Cô nên buông ta cho anh Vũ, cũng nên cho mình một cơ hội.

Lương Cảnh Nghiêu gật đầu không chút do dự, "Muốn."

"Từ lần chúng ta hẹn hò đầu tiên tới nay, cảm ơn anh làm tất cả vì tôi. Mà anh Vũ vì một câu nói, hơn ba tháng không để ý tới tôi ... Tôi nghĩ mình nên tỉnh táo lại. Chúng ta hãy hẹn hò đi, Cảnh Nghiêu."

". Tôi có thể hôn em lần nữa không?"

"Có thể." Lúc này, Quý Thư Lăng nhắm mắt lại, cô quyết định mở lòng mình với người đàn ông khác ngoài Hường Đường Vũ.

Lương Cảnh Nghiêu là một đối tượng tốt, ít nhất, anh ta đang có tâm ý với cô.

Gió thổi nhẹ nhàng trong đêm, dưới phố cô dịu dàng hôn, ngọt ngào đến thần nhiên, trái tim tổn thương của cô được Lương Cảnh Nghiêu vuốt ve dịu dàng.

Sau khi chào tạm biệt với cô, nhìn cô bước vào cửa chính, Lương Cảnh Nghiêu mới xoay người rời đi.

Hường Đường Vũ chờ anh ta đi xa, mới tiến vào cửa chính, trước khi Quý Thư Lăng bước vào dãy D gọi cô lại.

"Tiểu Lăng Giác."

Cô cứng ngắc một hồi lâu, mới xoay người lại, liếc thấy anh Vũ hơn ba tháng không gặp bỗng hốt mắt cô đỏ lên.

Đi tới trước mặt cô, Hường Đường Vũ nhìn cô, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sau một lúc ổn định lại mới nói: "Anh mới vừa nhìn thấy, em và Lương Cảnh Nghiêu. Thật xin lỗi."

"Xin lỗi về chuyện gì?" Cô ngẩng đầu lên hỏi. Anh Vũ từng là tất cả thế giới của cô, nhưng từ nay về sau, sẽ không phải nữa rồi.

Giờ phút này tâm tình Hường Đường Vũ rối bời. Lương Cảnh Nghiêu hôn tiểu Lăng Giác một màn kia, làm cho anh khiếp sợ giống như sét đánh trên người, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, lại nghĩ không ra nên nói như thế nào!

"Chúng ta có thể lại khu trung tâm ngồi nói chuyện một chút không?" Anh ngay cả hơi sức đi bộ cũng không có.

"Được." Bỏ qua hy vọng xa vời, cô nhẹ giọng trả lời anh, trước tiên tìm cái bàn ghế trong chỗ nghỉ ngơi ở khu trung tâm ngồi xuống.

Hai người ngồi xuống được một lúc lâu, Hường Đường Vũ một lát nhìn hồ bơi vắng vẻ của khu trung tâm, một lát nhìn khu tập GYM, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, nhưng chính là không dám nhìn trên người tiểu Lăng Giác.

Anh nghe thấy tiểu Lăng Giác và Lương Cảnh Nghiêu nói chuyện, tiểu Lăng Giác nói. Cô rất thích anh!

Chuyện này thật giống như nước lũ trong nháy mắt nuốt chửng anh, anh còn chưa kịp tiêu hóa hết, tiếp đó lại nghe Tiểu Lăng Giác quyết định cùng Lương Cảnh Nghiêu qua lại, tiếp theo. Bọn họ ở trên lối dành cho người đi bộ hôn nhau.

Anh giống như đột nhiên bị ném vào địa ngục, một lát lên núi đao, một lát xuống vực dầu, không cách nào ngừng bị tra tấn, không cách nào suy nghĩ.

"Nếu như anh muốn em cùng Lương cảnh Nghiêu không qua lại nữa, em khuyên anh không cần uống phí công sức." Quý Thư Lăng không chịu nổi trầm mặc, mở miệng nói rõ trước

"Anh." Hường Đường Vũ hé miệng lại không biết nói gì, bởi vì anh không biết được trong lòng anh lúc này là thờ phào nhẹ nhõm, hay là mất mát? Sau một phen giãy giụa, anh mới nói: "Anh không có, bọn em cũng đã đồng lòng rồi, anh mà phản đối thì không được nữa rồi."

Cô vốn là còn một tia hy vọng đối với anh Vũ, thế nhưng bây giờ sự mong đợi đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Cô thật sự nên triệt triệt để để tuyệt vọng rồi. Dời chuyển tầm mắt, không muốn liếc nhìn Hường Đường Vũ thêm một cái nào nữa.

"Thật xin lỗi, tiểu Lăng Giác ——"

"Anh rốt cuộc sao lại phải nói xin lỗi? Em không hiểu." Quý Thư Lăng cắt đứt lời anh, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

"Anh không biết em yêu anh." Anh thốt ra câu trả lời, "Anh vẫn luôn coi em là em gái, thật xin lỗi."

"Nếu như anh xin lỗi bởi vì em yêu anh, em cảm thấy em mới phải nói lời xin lỗi với anh, thật xin lỗi, em đã làm anh sợ. Anh không yêu em, không sao, anh cứ nói thẳng, không cần tránh em giống như tránh ôn dịch, em không phải là người không hiểu chuyện, sẽ sống chết quẩn lấy anh không buông! Thật xin lỗi, em mệt rồi. Gặp lại sau, không tiễn."

Quý Thư Lăng quyết định bước đi, nhưng cô mới bước đi mấy bước, không ngờ Hường Đường Vũ, lại từ phía sau ôm lấy cô.

Âm thanh của anh rất thấp, hiện ra vẻ khổ sở, "Tiểu Lăng Giác, em là bảo bối của anh, em vĩnh viễn đều là bảo bối của anh, anh yêu em, nhưng mà tình yêu của anh đối với em, không phải loại tình yêu kia ... Yêu. Nhưng mà em đừng vì chuyện này mà không để ý đến anh, ở trong lòng anh, em rất quan trọng."

Hường Đường Vũ ôm cô thật chặt, rung động liên tiếp tràn ra, rung động anh không hiểu, nhưng cho dù anh có hoá thành tro, có một chuyện anh không bao giờ nghi ngờ, đó chính là anh không bao giờ muốn mất đi tiểu Lăng Giác.

"Anh không muốn mất đi em! Sau này, cho dù em quen ai, anh cũng sẽ không bao giờ có ý kiến, nhưng anh xin em, chúng ta trở về như trước có được không? Anh vẫn là anh Vũ của em, em vẫn là tiểu Lăng Giác của anh."

". Anh đến chỉ vì muốn trở về quan hệ như trước, đúng không? Em chỉ là em gái." Em gái hai chữ giống như nặng ngàn cân đánh vào tâm trạng suy sụp của cô tan nát thành từng mảnh nhỏ.

"." Chỉ là em gái thôi sao? Hường Đường Vũ chần chờ.

Nhưng, cô cũng đã cùng Lương cảnh Nghiêu có quan hệ qua lại rồi, mà anh cũng quyết định giờ hai tay tán thành, anh không muốn mất đi cô, chỉ hy vọng chờ đợi ở bên người cô, tiếp tục làm anh Vũ của cô, tiếp tục cưng chiều cô, nếu như Lương Cảnh Nghiêu có can đảm làm tổn thương cô, anh sẽ giúp cô đánh cho anh ta như từ, sau đó an ủi cô thật tốt.

So sánh quan hệ thì tình yêu là quan hệ yếu ớt hơn, quan hệ tình thân sẽ kéo dài vĩnh cửu. Anh muốn cùng Tiểu Lăng giác duy trì mối quan hệ vĩnh viễn này, anh muốn ở bên cạnh tiểu Lăng Giác duy trì vị trí đặc biệt này.

"Anh trai" anh đã diễn nhân vật này thành thói quen, anh không muốn thay đổi Cũng sợ thay đổi.

"Em mãi mãi là em gái." Nói ra lời này, anh muốn thuyết phục, nhưng thật ra là thuyết phục chính mình.

"Được, em là em gái, em sẽ không làm khó cho anh, em sẽ vẫn làm em gái của anh."

"Em chưa từng làm khó anh." Hường Đường Vũ trả lời âm thanh rất thấp.

"Em lại cảm thấy, em làm khó anh tới mức để cho anh phải tránh em tới ba tháng." Giống như lần nữa vạch trần vết sẹo, lòng của cô càng đau đớn hơn. Thì ra là tình yêu của cô làm cho anh khó xử như thế

"Chúng ta có thể hay không đừng nói chuyện này nữa? Mấy ngày nay, anh cũng không dễ vượt qua." Hường Đường Vũ buông tay ra, thở dài.

Rời khỏi lồng ngực của anh Vũ, cô cảm thấy một cổ lạnh, rõ ràng trời tháng bảy nóng như lửa mà!

"Không dễ vượt qua? Nói nghe một chút." Em gái thì em gái, không thương cũng không yêu thôi. Quý Thư Lăng đeo mặt nạ "em gái" lên, giọng nói nghẹn ngào tiếp lời

Hường Đường Vũ bắt đầu cần nhằn kể lại, tới đoạn ngày hôm nay, hôm nay anh gặp đối tượng rất kỳ quái, còn nữa, anh đi công tác, không tìm được người tưới hoa giúp, tối chủ nhật không ai cùng anh xem DVD, ăn bỏng ngô, không ai gối trên đùi anh xem phim rồi ngủ, sau đó để cho anh ôm lên giường.

Anh oán trách cuộc sống của anh không có gì thú vị, ngay cả kể chuyện cười cũng không có động lực, bởi vì không ai nghe anh nói đối tượng gặp mặt có bao nhiêu kỳ quái!

Trong mỗi câu oán trách, anh dần dần nhìn thấy sự quan trọng của tiểu Lăng Giác đối với anh.

Quý Thư Lăng cười ha ha, cô nghe anh Vũ thân yêu kể lại cuộc sống bi thảm khi không có cô, cô rất vui vẻ, còn kích động đến mức cười ra nước mắt.

Sau khi nghe xong Hường Đường Vũ oán trách, cô nói: "Anh Vũ, về sau em sẽ cố gắng cùng anh xem DVD, nhưng không thể làm em gái chặn bông tình kiết nói chuyện trên trời dưới đất, em nghĩ, Cạnh Nghiêu sẽ không đồng ý."

". Không sao, em có thể cùng anh xem DVD, anh đã rất vui vẻ rồi." Chỉ có chính anh biết, anh đang ngập chìm trong cảm giác mất mát

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Quan hệ của anh và tiểu Lăng Giác, đã khôi phục lại giống như trước kia, ừ. Ước chừng khoảng chín mươi phần trăm như ngày trước.

Thời tiết đang chuyển mùa từ cuối mùa hè sang mùa thu, Hường Đường Vũ cuối cùng cũng hoàn thành khoá học nấu ăn, mất thấy trước khi mùa đông, phỏng chừng một nửa kia của anh vẫn còn chưa xuất hiện.

Hơn nửa năm trôi qua, anh không hiểu tại sao, vẫn như trước gặp toàn những người ác duyên kỳ quái, tuần này có hẹn gặp đối tượng, khoa trương đến mức để cho anh kết thúc cuộc hẹn trong vòng nửa giờ.

Móng tay sơn màu đen sơn, mắt đánh màu đen, son môi màu đen, quần áo màu đen, sau đó làm một cái đầu màu đỏ chói, cùng anh hẹn ở nhà hàng Zehder, mặt bàn ăn màu đen như mực

Nhớ lại cuộc hẹn thảm bại ngày hôm qua, ngồi đối diện toàn đen là đen, một cái đầu rồi bù khoa trương màu đỏ chói làm nền, làm cho anh hoàn toàn không cảm giác đối bụng. Anh tìm được lý do tệ nhất là đi vệ sinh, sau đó trở lại chỗ ngồi anh nói, trong nhà có việc phải đi ngay.

Có chút kinh nghiệm gặp mặt đều hiểu được, đó căn bản chỉ là cái cơ thoát thân, bỏ chạy giữa chừng. lqđ

Gần đây, anh đối với gặp mặt càng ngày càng mất hứng thú, thậm chí cảm thấy năm nay mình vận cứt chó, không thích hợp tìm đối tượng kết hôn.

Tiểu Lăng Giác ngược lại với anh, xuân phong đắc ý, trước mặt anh động một chút là kể tên đào hoa kia đưa cô đi chỗ nào, tên đào hoa kia vì cô làm những việc gì, có bao nhiêu là lãng mạn.

Đúng rồi, anh đi học lớp nấu ăn, cũng là tên đại đào hoa kia ban cho. Bởi vì có một ngày, tiểu Lăng Giác tới nhà của đại đào hoa, ăn một bữa tối thịnh soạn do đại đào hoa nấu

Hôm sau, Tiểu Lăng Giác tìm anh nói, nói gì mà cô trước kia tầm mắt quá là thiên cận mới yêu anh, may mà ông trời còn thương tình cô, để cho cô quen với một người ưu tú như Lương Cảnh Nghiêu.

Đại đào hoa có thể trong một giờ ngắn ngủi, làm ra các món ăn như salad, món chính, món ngọt điểm tâm, hoa quả và các món nguội, căn bản là phiên bản của ba cô. Mẹ cô thường nhắc đi nhắc lại, phải gả cho người đàn ông ưu tú như ba cô, lên được phòng khách, vào được phòng bếp, biểu hiện trên giường cũng rất xuất sắc.

Tiểu Lăng Giác nói, cô đối với Lương Cảnh Nghiêu chỉ còn thiếu mỗi “biểu hiện trên giường” là chưa được nghiệm chứng, còn những phương diện khác, toàn bộ một trăm phần trăm, phòng bếp một trăm phần trăm, bên ngoài một trăm phần trăm, quan tâm chăm sóc một trăm phần trăm!

Nhớ ngày đó, anh vừa mới kết thúc một cuộc gặp mặt đáng sợ, tiểu Lăng Giác nói anh là loại đàn ông ngu ngốc không phân biệt được đường với muối, đã lạc hậu, không phù hợp với phụ nữ hiện đại muốn tìm người đàn ông hiện đại tốt.

Tiểu Lăng giác khuyên anh, muốn tìm được đối tượng tốt, trước tiên mình phải rèn luyện bản lĩnh thật tốt.

Lần nữa lại bị Tiểu Lăng Giác lấy ra là đối tượng so sánh với đại đào hoa, anh cảm thấy người mình có cái gì đó không đúng, hôm sau, anh lập tức ghi danh lớp nấu ăn, từ mùa hạ tới mùa thu, từ đồ ăn tây tới đồ ăn Trung Quốc, anh bây giờ không chỉ phân biệt được rõ ràng đường và muối, còn có thể làm ra salad tương, salad hoà phong, salad thiên đảo, salad mù tạt mật ong.....

Hôm nay buổi cuối cùng trên lớp nấu ăn, anh từ lớp đàn ông không đạt tiêu chuẩn, nhảy lên lớp đàn ông mới tốt, nhưng mà, tim của anh Rất mất mát.

Anh vẫn cứ nghĩ là, chậm nhất là mùa hè, đại đào hoa kia sẽ cùng với tiểu Lăng Giác nói bye bye, kết quả là đã qua mùa hè, bọn họ vẫn là một đôi.

Sau đó anh nghĩ, có lẽ sau khi anh học xong lớp nấu đồ ăn tây, bọn họ sẽ chia tay, kết quả là anh học xong cả khoá nấu đồ ăn Trung Quốc, bọn họ vẫn còn ở cùng nhau.

Mất thấy mùa đông sắp tới, đại đào hoa cùng Tiểu Lăng Giác vẫn thân nhau như cũ, mặc dù củ ấu (Lăng Giác) cùng củ cải (đào hoa) đều là thức ăn, nhưng không có đạo lý là hai thứ thức ăn này lại hợp nhau như vậy chứ? Hường Đường Vũ trên đường về nhà, ngón gang suy nghĩ..... Đúng rồi, củ ấu, củ cải cùng sườn nấu chín cũng có thể biến thành uống ngon canh, giờ thêm rau thơm càng tuyệt hơn.

Trời, anh đang nghĩ cái gì với cái gì vậy? Anh sắp điên thật rồi!

Đứng ở trước cửa nhà, Hường Đường Vũ thở dài một hơi, móc cái chìa khóa mở cửa, tiếng tin tức trên TV truyền tới, hiển nhiên là tiểu Lăng Giác về nhà trước anh.

"Tiểu Lăng Giác!" Anh vừa cởi giày vừa gọi với vào trong nhà.

"Anh Vũ, em ở phòng bếp." Quý Thư Lăng nấu bữa tối trong phòng bếp

Anh thông thả đi vào phòng bếp, nhìn thấy cô đang đứng trước lò nướng, thấy anh đi vào, cô cười cầm chai Long Thiệt Lan đưa cho anh.

"Nhanh, giúp em khui rượu ra. Hôm nay em nướng pizza, tuần trước Cảnh Nghiêu dạy em nướng, anh ấy nói anh ấy học cùng đầu bếp Zehder."

Ý là, anh học xong lớp đồ ăn tây, đồ ăn Trung Quốc, còn phải học nặn pizza, bỏ pizza sao?

Đại đào hoa kia thật không đơn giản, ngay cả anh cũng phải bội phục. Đáng ghét!

"Long Thiệt Lan?" Hường Đường Vũ nhìn chai rượu, cau mày.

"Cảnh Nghiêu nói loại rượu này uống rất ngon, em liền mua một chai."

Cảnh Nghiêu thế này, cảnh Nghiêu thế kia, Hường Đường Vũ oán hận nhìn chai rượu, anh cảm thấy khi anh nghe được hai chữ “Cảnh Nghiêu”, anh liền muốn ới.

"Loại rượu này rất mạnh, uống vào rất dễ say." Hường Đường Vũ do dự không biết nên mở hay không.

"Không sao đâu..., say, cùng lắm là ngủ ở nhà anh mà thôi." Quý Thư Lăng không nhìn giả bộ vô tâm trả lời.

Mất Hường Đường Vũ sáng lên. Tiểu Lăng giác của anh đã trở lại sao? Nguyên ý giống như trước đây, một mối thì ngủ ở nhà anh? Bọn họ có thể hoàn toàn trở lại như trước?

"Thật sao? Đại đào hoa của em không ăn giấm?"

"Anh Vũ, anh không được gọi Cảnh Nghiêu là đào hoa ..., anh ấy thật ra thì rất chung tình, chỉ là lúc trước không tìm được người để cho anh ấy nguyện ý quyết định mà thôi." Quý Thư Lăng trừng mắt nhìn anh bác bỏ.

"Một ngày đào hoa, cả đời cũng đào hoa." Hường Đường Vũ bất mãn, dùng âm thanh chỉ có mình nghe được, lẩm bẩm nói nhỏ.

"Anh nói cái gì?" Cô không thể nghe rõ.

"Không có gì. Lương Cảnh Nghiêu sẽ không ăn đấm sao? Nếu như em ngủ lại đây."

"Không biết. Anh ấy nói, anh ấy tin tưởng em." Cô lạnh nhạt nói.

"Vậy anh khui rượu sao? Em mà uống phải loại rượu mạnh này, hôm nay nhất định phải ngủ ở đây, em chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, anh mở đi." Quý Thư Lăng nói. Lò nướng cũng kêu vang một tiếng, pizza đã chín.

"Em hôm nay thuê 《Liều mạng chuyển phát 2》đó."

"Em thuê 《Liều mạng chuyển phát 2》?" Hường Đường Vũ sững sốt. "Em rất ghét phim hành động?"

"Tuần trước Cảnh Nghiêu thuê 《Liều mạng chuyển phát 》, chúng ta cùng nhau xem, nội dung có hơi cường điệu quá, vai nam chính quá thần thông, trên thế giới không thể nào có người lợi hại như vậy, nhưng mà sau khi xem xong, em cảm thấy là nam chính đó rất đẹp trai."

Trời ơi! Lại là Lương Cảnh Nghiêu, Anh sẽ thật sự bị điên mất.

Hường Đường Vũ cầm chai rượu, chọn hai cái ly, chạy như bay ra khỏi phòng bếp. Bằng không, anh sợ mình sẽ rống to đối với Tiểu Lăng Giác, cầu xin cô đừng nhắc tới hai chữ "Cảnh Nghiêu" làm khô cái lỗ tai của anh.

Anh thật sự ới ra!

Ông trời ơi, con ác mộng "Lương cảnh Nghiêu", rốt cuộc khi nào thì mới có thể kết thúc đây?

Quý Thư Lăng bung pizza mới ra lò ra, phôi liệu là những nguyên liệu Hường Đường Vũ thích ăn như tôm hùm, cà chua, hạt tiêu Mexico, cà rốt, đậu nành.

Sau khi để Pizza lên bàn, cô đem đĩa phim vừa thuê bỏ vào đầu máy, bước đi thong thả trở về ghế sa lon, đến làm tổ bên cạnh Hường Đường Vũ, hai ly rượu anh đã rót trước đó, cô bung một ly lên, mới uống một hớp nhỏ, lập tức bị sặc.

"Ồi, cay quá." Cô kêu oai oái, lập tức nhảy dựng lên vừa đi vừa nói: "Em quên Cảnh Nghiêu nói không thể uống trực tiếp."

Cô chạy vào phòng bếp, tìm ra bột nhục quế cô mua, đường trắng, cam ngọt, nằng đem cam ngọt cắt miếng bày ra khay, rồi đi đến phòng khách.

Quý Thư Lăng lại trở về làm tổ bên cạnh Hường Đường Vũ, sau đó cầm miếng cam ngọt lên lau ở gan bàn tay phải mấy lần, sau đó rắc lên bột nhục quế, đường trắng, nheo mắt cười với anh nói: "Cảnh Nghiêu nói, trước tiên đem gan bàn tay rắc bột nhục quế, đường trắng liếm sạch sẽ, sau đó uống một hớp Long Thiệt Lan, ngay sau đó đem miếng chanh ngọt ngâm vào trong miệng, sẽ không bị sặc Long Thiệt Lan nữa, chỉ còn lại vị ngọt." Cô nói xong, lập tức dựa theo đó mà làm theo.

Một lát sau, ánh mắt của cô tỏa sáng, cười đến thật vui vẻ.

"Oa! Thật thần kỳ, cũng không sặc nữa, uống rất ngon đó!"

"Rượu này rất mạnh, em mà uống như vậy..., nhất định sẽ biến thành quỷ say."

"Anh có muốn uống một chút xem sao không? Thật sự rất thần kỳ." Quý Thư Lăng căn bản không để ý tới cảnh cáo của anh.

"Đàn ông sẽ không uống Long Thiệt Lan kiểu này." Giọng nói của anh tràn đầy ý khinh thường, đứng dậy vào phòng bếp cầm lọ muối ra ngoài, anh ngồi lại vị trí của mình, đem muối bôi ở gan bàn tay, liếm muối, uống một miếng lớn Long Thiệt Lan, nói: "Đây mới là kiểu uống của đàn ông!"

Quý Thư Lăng nhìn anh chằm chằm, quyết định không để ý tới anh muốn uống thể nào.

Cô cầm lên một miếng pizza, đưa cho Hường Đường Vũ, cũng tự tay cầm một miếng, sau đó há miệng cắn một miếng lớn bánh pizza quăng cho Hường Đường Vũ một quả bom lớn ——

"Anh Vũ, cuối tuần này em quyết định cùng Cảnh Nghiêu đến Khảm Đình chơi, anh ấy có một chiếc du thuyền tư nhân, bọn em sẽ qua đêm ở trên du thuyền."

Hường Đường Vũ nghe, chiếc kia pizza thiếu chút nữa nghẹn chết anh, anh miễn cưỡng nuốt vào, anh suy nghĩ, có lẽ, bọn họ chỉ là qua đêm rất thuần khiết! Anh không nói lời nào, lại cắn một miếng pizza.

"Có muốn bắt đầu xem phim không?" Quý Thư Lăng giống như không có chuyện gì hỏi.

Anh gạt đầu một cái, âm thanh tạm thời lạc đường.

Hai người chuyên chủ xem DVD, vai nam chính Jason Statham tài lái xe rất giỏi, đang diễn đặc sắc thì tiểu Lăng Giác đột nhiên mở miệng ——

"Anh biết không, Em chỉ còn chưa xác nhận “trên giường xuất sắc” nữa thôi, nếu như em xác nhận rồi, em nghĩ Cảnh Nghiêu chính là đàn ông một trăm phần trăm, em muốn cùng anh ấy kết hôn, sau đó nhanh chóng sinh em bé."

Màn hình lớn đang chiếu đến vai nam chính đang bắn nhau kịch liệt với người xấu, anh ta đang bảo vệ bé trai sợ hãi trong mưa bom lửa đạn, cái cảm giác đó Hường Đường Vũ như muốn cảm động lây, lỗ tai anh nghe được, so với mắt nhìn thấy còn đáng sợ hơn gấp mấy trăm lần.

Tiểu Lăng Giác của anh, lại muốn cùng đại đào hoa sinh đứa bé?

"Lần này em theo Cảnh Nghiêu đi ngồi du thuyền, chúng ta nói hay lắm, em muốn dùng thử anh ấy xem"

Hường Đường Vũ tròn to hai mắt, liền nhảy mấy cái. Năm nay phụ nữ đều khủng bố như vậy sao? Ngay cả tiểu Lăng Giác thuần khiết không tỳ vết cũng luân hãm?

Dùng thử một chút xem? Tiểu Lăng Giác lại muốn dùng thử Lương Cảnh Nghiêu?

"Anh đã cho em một đả kích rất lớn, em cảm thấy yêu một người quá cực khổ, bây giờ có một người đàn ông có điều kiện tốt chờ em, anh ấy cái gì cũng tốt, nếu như bọn em ở trên giường cũng hợp, em quyết định gả cho anh ấy."

"Anh ta. Không nhất định nguyện ý cưới em." Hường Đường Vũ rốt cuộc bắt được âm thanh bị lạc trở về.

Quý Thư Lăng trừng anh, không ngoài dự định anh sẽ nói những lời này.

Cô lạnh lạnh trả lời, "Điều này anh không cần phải lo lắng, Cảnh Nghiêu nói, chỉ cần chủ nhật này em dùng thử vui vẻ, em gật đầu, anh ấy lập tức đem em lấy về nhà. Ba mẹ em cũng hi vọng em sớm lấy chồng, em càng lấy chồng sớm, hai người ghê tởm ba mẹ em sớm trở lại thế giới ngọt ngào của hai người, không có em làm kỳ đà cản mũi siêu cấp lớn, bọn họ yêu "này nọ í ề í ề" chỗ nào trong nhà cũng có thể, đây là mẹ em nói."

Hường Đường Vũ đối với động tác đẹp trai của Jason Statham trong DVD hoàn toàn mất đi hứng thú, anh cảm điều khiển ti vi không ngừng chuyển kênh, sau đó tắt ti vi, lập tức, cả phòng khách im ắng yên tĩnh.

Anh nhìn vào mắt tiểu Lăng Giác, há mồm, ngay sau đó phát hiện, âm thanh của anh không biết lại chạy đi đâu du dương!

Anh cố gắng thật lâu, lại không thốt nên lời.

Trên bàn pizza đã sớm bị bọn họ ăn sạch sẽ, Tiểu Lăng Giác lại dùng phương thức Lương Cảnh Nghiêu dạy cô uống một hộp nhỏ Long Thiết Lan, Hường Đường Vũ nhìn, xoay người cảm giác mình cũng cần uống vài hộp thật to Long Thiết Lan để trấn định thần kinh.

Anh nặn không ra lời nói, trực tiếp uống xong vài ngụm rượu, kết quả thần kinh không thể trấn định thành công, lại đổi lấy một hồi đầu óc choáng váng. Rượu mạnh như vậy, đa số mọi người uống vài hộp đã say.

Đầu óc anh thần trí mơ màng, bất tỉnh đến mức cảm giác thế giới đang xoay tròn, vị rượu mạnh xông lên cổ họng anh, anh khàn giọng nắm lấy chút lý trí cuối cùng còn sót lại, lẩm bầm nói ra tâm ý mà lúc tỉnh táo anh tuyệt đối không thừa nhận ——

"Anh thật ghen tỵ, anh không muốn em dùng thử đại đào hoa, anh không muốn, anh không muốn!" Như một đứa bé tùy hứng mười phần, chỉ muốn chiếm giữ đồ chơi yêu thích, không muốn tặng cho người khác chơi. ". Đáng ghét, đáng ghét, Lương Cảnh Nghiêu chết tiệt, anh không muốn con ác mộng này nữa."

"Tiểu Lăng Giác, Tiểu Lăng Giác, em là của anh, là của một mình anh." Thần trí anh đã mê muội.

Rượu Long Thiết Lan có độ cồn cao gần 46% đến 50%, bình thường chỉ dùng một ly, nhấp ba ngụm là có thể say lòng người, Hường Đường Vũ lại liên tiếp uống cạn vài miệng.

Quý Thư Lăng nghe lời nói thật lòng của anh sau khi say, nước mắt bỗng trào ra. Cảnh Nghiêu nói rồi, Long Thiết Lan tác dụng rất chậm, Anh Vũ ngu ngốc này, thậm chí rót vài miệng, không say mới là lạ!

Cô thật ra thì cũng có chút choáng váng đầu, chỉ là cô chỉ uống một ngụm nhỏ, một ngụm nhỏ ..., tăng lên nhiều lắm là một ly, cảm giác hoàn hảo. Cô nhìn Hường Đường Vũ đầu óc choáng váng dựa lưng vào sofa, lẩm bầm kháng nghị.

Chuyển qua bản thân mình, sờ sờ anh bởi vì rượu mà đỏ lên, cô buồn bã nói: "Là anh không quan tâm tới em."

"Anh không có, anh không có!" Anh hô lên tùy hứng, sau đó khóa nòng vào trong lòng hân.

"Anh Vũ. " Thật ra cô muốn đem anh uống say, không ngờ kế hoạch của cô thuận lợi ngoài dự đoán, căn bản không cần phải đặc biệt chúc rượu, anh liền tự động dồn sức uống rượu.

Cảnh Nghiêu nói, đàn ông say rượu dễ dàng mất đi lý trí, Cảnh Nghiêu nói, nếu như lấy được Hường Đường Vũ, từ đó cô sẽ không có gì phải tiếc nuối,

anh ta hy vọng cô lấy được Hường Đường Vũ, bất kể phương thức nào cùng được.

Cạnh Nghiêu thật là hiểu cô, trên thực tế, cô thường suy nghĩ, Anh Vũ thỉnh thoảng sẽ mang phụ nữ về nhà qua đêm, những người phụ nữ kia, không một ai yêu anh Vũ nhiều như cô, nhưng lại có được anh.

Cô thật ghen tỵ, cũng từng ảo tưởng rằng một ngày nào đó mượn rượu giả điên sau đó mất lý trí, nhưng thủy chung không có dũng khí. Gần đây cô suy nghĩ rất nhiều, có lẽ cách này cũng không thích hợp với mình, nhưng nếu không thử làm sao biết được.

Cô yêu anh Vũ cả đời, chưa từng nghĩ tới sẽ kết thúc tình yêu này, cho đến khi anh Vũ nói với cô: Em mãi mãi là em gái. Câu nói kia, để cho cô chết tâm.

Cô thật muốn mở lòng mình, không muốn yêu anh nữa, nhưng cô vẫn đang loay hoay tại chỗ, cho đến khuya hôm trước, Cạnh Nghiêu đưa cô đi ăn bánh bao hấp.

Bọn họ chờ bánh bao hấp đưa lên bàn, cô nói cho anh biết, cô chưa từng ăn qua bánh bao hấp của nhà hàng danh tiếng này.

Cạnh Nghiêu cười nhìn cô, một lát sau mới nói: "Khi nghe tất cả mọi người đều nói bánh bao hấp Đình Thái ăn ngon như thế nào, da mỏng, nhiều nhân, nước canh đậm đà, em chưa từng ăn, chỉ có thể tưởng tượng ra, cho là bánh bao nhà bọn họ thực sự ăn ngon như vậy, nhưng chờ tới khi em ăn rồi, có lẽ trong lòng em sẽ nghĩ, thì ra cũng chỉ là bánh bao hấp mà thôi, mặc dù là quả thật da có mỏng, có nhiều nhân, nước canh đậm đà, nhưng mà, bánh bao hấp cuối cùng cũng chỉ là bánh bao hấp mà thôi."

Lúc đó, cô không hiểu ý của anh lắm, cho đến khi bánh bao hấp được mang lên bàn, cô ăn hết một cái, bỗng có chút hiểu ra, cô ăn một cái bánh bao hấp nổi tiếng, cũng chỉ là bánh bao hấp mà thôi.

Tiếp theo, Cạnh Nghiêu nói với cô: "Có lẽ, đạo lý này cũng áp dụng ở trên người Hường Đường Vũ. Cho tới nay, em yêu anh ta, nhìn anh ta, nhưng chưa bao giờ chân chính ăn anh ta, nói không chừng chờ em ăn rồi sẽ liền phát hiện —— à, thì ra đây cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi!"

Đầu tiên là cô sững sờ, sau đó cười to, sau đó nữa. Cô cảm thấy lời nói của anh ta rất có lý.

Cô nên tìm cơ hội ăn hết anh Vũ, nói không chừng cô cũng có thể giống như những người phụ nữ kia của anh Vũ, đến dễ dàng, ra đi cũng nhẹ nhàng.

Đội cô ăn anh xong rồi, cô nhất định sẽ phát hiện, à. Đây chính là mùi vị của Hường Đường Vũ, là người đàn ông mà, có lẽ dễ ăn một chút, mùi vị nồng đậm một chút, nhưng thật chỉ là đàn ông mà thôi.

Cô có thể đối với anh không còn đặc biệt yêu mến nữa, thì tình yêu của cô có thể buông xuôi, không cần tiếp tục ở chỗ này mà loay hoay nữa.

Vì vậy, cô nói với Cạnh Nghiêu, cô muốn ăn thử món ăn "Hường Đường Vũ" này một lần.

Vì vậy, Cạnh Nghiêu mua bình Long Thiết Lan đưa cho cô, cũng nói say rượu mất lý trí là phương pháp thưởng thức, vừa dễ dàng vừa ít phiền toái, nếu là Hường Đường Vũ uống đến khi đủ say, chờ đến ngày hôm sau tỉnh lại, không nhớ được gì sẽ cho rằng chỉ là một giấc mộng xuân.

Cô tiếp nhận “Đề nghị” của Cạnh Nghiêu, lúc này mới mang theo Long Thiết Lan, tìm đến nhà anh Vũ, cho tới bây giờ, tất cả đều rất thuận lợi.

"Chúng ta đi ngủ, anh Vũ, em đỡ anh, có được không?" Quý Thu Lăng nâng anh lên, dụ dỗ nói.

"Không cần, trừ phi em đồng ý. Em không được dùng thử cái tên đại đào hoa kia!" Hường Đường Vũ ăn vạ.

"Nếu không để cho em dùng thử anh?" Cô nói thẳng.

"Anh?" Anh say, cũng nói lời say, "Nhưng hiện tại anh đã uống say, có thể dùng không tốt lắm.

Quý Thu Lăng nghe vậy cười to, đập một cái vào đầu anh, "Đánh vào cái đầu anh, như vậy làm cho anh tỉnh lại một chút?"

"." Hường Đường Vũ đầu tiên không lên tiếng, anh ôm lấy cô, "Anh nhất định dùng tốt hơn so với đại củ cải." Hiển nhiên anh thật sự đã say.

"Vậy cho em mượn dùng một chút xem." Cô nhẹ nhàng dụ dỗ, sau đó hôn lên môi của anh.

Mùi rượu Long Thiết Lan của cô truyền tới, Hường Đường Vũ chợt phản ứng nhiệt liệt, thật giống như người đã đi ba ngày ba đêm ở sa mạc mà không có nước uống, đột nhiên nhìn thấy ốc đảo.

Anh ôm chặt Quý Thu Lăng không buông, anh quên cảm giác tiểu Lăng Giác chỉ là em gái, nếu cùng cô kết hợp thành một đôi, sẽ có cảm giác loạn luân, nhưng giới hạn kia khi tỉnh táo mới tồn tại, giờ phút này đã tan biến không thấy, anh ôm cô, nếm vị phụ nữ ngọt ngào của cô.

Cô hôm nay chỉ mặc váy ngắn liền thân, chỉ cần kéo khoá kéo sau lưng là có thể cởi ra cả bộ quần áo, bên trong là một bộ đồ lót màu đen mê người, nhưng mà anh Vũ say dạng này, sợ rằng bộ đồ lót đó không phát huy tác dụng là được bao nhiêu.

Hường Đường Vũ nhiệt tình thưởng thức hương thơm ngọt ngào trên môi cô, sau đó rời đi, đầu tựa trên đôi vai mảnh khảnh của cô nói nhỏ, “Anh nhất định là đang nằm mơ, vị ngọt.”

"Đúng, đây là anh đang nằm mơ, toàn bộ đều là nằm mơ. Anh Vũ, em nghĩ em muốn anh." Quý Thư Lăng lớn mật nói, sau đó lần nữa tìm được môi của anh, kéo ra vạt áo sơ mi anh nhét vào trong quần dài, dò vào dưới lớp quần áo, chạm tới da thịt của anh.

Anh đã không còn năng lực suy tính, chỉ còn lại dục vọng bản năng, bởi vì sự đụng chạm của cô, trực giác của anh muốn lôi kéo quần áo của cô, muốn tới gần cô hơn nhưng thần trí anh hỗn loạn, lại không có cách nào cởi quần áo cô được.

Cô thờ dài, rời khỏi anh, tự mình kéo khoá kéo phía sau.

Hương Đường Vũ thấy cô rời khỏi, liền lên tiếng kháng nghị, "Không được rời xa anh."

Ngắn gọn năm chữ, lại trêu chọc sự mềm yếu của Quý Thư Lăng, cô dứt khoát cởi sạch quần áo, không mảnh vải che thân làm ổ ở trong lòng anh.

Anh thật sự rất thoải mái, giống như Adam thời viễn cổ, rốt cuộc tìm được Eva của mình, vui sướng thờ dài, từng đợt sóng tình dục cuốn lấy anh, anh hình như nghe thấy âm thanh lúc ẩn lúc hiện của cô từ xa truyền đến ——

"Em sẽ không rời anh đi. Anh Vũ, em muốn anh." Nếu như anh hoàn toàn tỉnh táo, cô cho dù chết cũng nói không trực tiếp nói ra những lời như vậy.

Lúc này đây, ở trong lòng của anh, khi anh nhiệt tình chạm tới bên dưới, tình dục của cô thức tỉnh.

Cô hiểu được, anh Vũ của cô không thể nào chỉ là một bánh bao hấp nổi tiếng mà thôi.

Anh Vũ hôn, chạm tới, anh không bị cản trở càng trở nhiệt tình, đối với cô mà nói nó có ý nghĩa phi thường. Khi được anh hôn, cô thấy được sự rung động sâu trong tâm hồn bị đánh thức, cảm giác này hoàn toàn không giống như khi Lương Cảnh Nghiêu hôn. Đó là sức mạnh của tình yêu.

Cô lập tức hoàn toàn hiểu, trừ Hương Đường Vũ, ai cô cũng không yêu.

Đáng tiếc, lúc tỉnh táo, anh không muốn yêu cô, cho nên, tối hôm nay cô tuyệt đối không rời khỏi anh, cô muốn đem toàn bộ bản thân mình, tất cả đều cho Hương Đường Vũ trước mặt này, uống say mới bằng lòng cầu xin cô đừng cách xa.

Anh tha thiết đáp lại cái hôn của cô, kích tình dục núi lấp biển, để cho anh không còn cách nào khống chế, chỉ có thể đi theo cảm giác, lý trí, lần đầu tiên, tất cả rời xa anh.

Giờ phút này cô trong mắt anh, giống như những con sóng mùa hè cuộn cuộn xinh đẹp đang đổ ra cửa biển trong xanh, để cho anh khó có thể khắc chế dục vọng chinh phục, nhưng đầu sóng quá cao, ngay lập tức anh bị cuốn vào đáy con sóng.

Anh đang ngập lặn mãnh liệt trong biển xanh, cả người anh đau, anh muốn chinh phục cô, muốn sóng cao ngập trời, hưởng thụ vui vẻ. Anh muốn lấy tay ra cởi quần áo, vậy mà lý trí không rõ ràng, luống cuống tay chân.

Thấy thế, Quý Thư Lăng không thể không thay anh cởi cái quần dài ra, bỏ ra dục vọng của cô, cô khát vọng anh như vật, dẹp đi sự ngượng ngùng, đem chính mình cho anh.

Khoái cảm kết hợp thoải mái, Hương Đường Vũ hoàn toàn tê dại bất tỉnh, để cho anh biến thành dã thú không chút kiêng kỵ nào trong giây lát, cản trở phô trương trong cơ thể cô, cho đến khi khiến cô lên tới đỉnh, sung sướng kêu lên ——

"Anh Vũ, em yêu anh, thật sự rất rất yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Trước khi anh mệt mỏi ngủ, anh nói như thế.

Kích tình đi qua, Quý Thư Lăng yêu thương vuốt ve khuôn mặt của Hương Đường Vũ, cười chua xót. Cô dịu dàng hôn anh, lưu luyến rời đi thân thể của anh, mặc quần áo vào, cũng giúp anh mặc lại quần dài.

Một đêm này, là bí mật của cô, một bí mật thuộc về cô.

Quý Thư Lăng ở phòng khách ngồi một lúc lâu, sau khi dư âm kích tình qua đi, cô yên lặng nhấp một ngụm Long Thiệt Lan.

Cô đỡ Hương Đường Vũ vào ghế sofa, để cho anh yên ổn ngủ trên sofa, sau đó cô đi vào phòng lấy chăn đắp lên cho anh, cũng đem máy điều hoà không khí ở phòng khách mở ra trạng thái ngủ.

Cô nhìn anh lưu luyến, cầm điện thoại đi động lên, gọi cho Lương Cảnh Nghiêu.

"Là em, anh có thể tới đây đón em không?"

Đầu dây bên kia điện thoại, anh nói chừng mười phút nữa anh tới.

Đồng thời kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại, cô cũng quyết định không lãng phí thời gian bên cạnh Lương Cảnh Nghiêu nữa.

Anh Vũ của cô, không phải chỉ là một cái bánh bao nổi tiếng, mà anh mãi mãi là người cô yêu nhất.

Quý Thư Lăng khẽ thở dài. Tình yêu của cô, nhớ lại tối nay, cô có thể chấm dứt tình yêu của mình mà không hề tiếc nuối, cô sẽ thật lòng chúc phúc cho anh Vũ, chúc anh trước ba mươi tuổi, tìm được người bầu bạn suốt đời.

Cô lại gọi một cuộc điện thoại khác, rất nhanh đầu bên kia có người đáp lại.

"Anh Đường, em là Thư Lăng."

"Gần đây khỏe không? Nghe Đường Vũ nói, em và ông chủ Lương Cảnh Nghiêu tiếng tăm lừng lẫy đang yêu nhau, có thật không?"

Đầu bên kia Đường Dực Đào ôn hoà nói.

"Cứ cho là thật đi. Anh Đường anh giới thiệu cho anh Vũ đối tượng tốt đi, em quyết định buông tha anh ấy."

"Tại sao?"

"Anh ấy không yêu em." Nhìn thấy bốn chữ, đã nói rõ tất cả. "Gần đây em cũng phát hiện ra, có lẽ em cũng không yêu anh ấy nhiều như vậy. Cảnh Nghiêu đối với em rất tốt, em quyết định cùng anh ấy có quan hệ thật tốt. Cho nên, anh giới thiệu cô gái tốt cho anh Vũ kết giao đi, được không?" Nếu đã quyết định chết tâm đối với anh, nên để cho anh đi tìm hạnh phúc thuộc về anh.

"Em chắc chứ?"

"Chắc chắn. Từ nay tới sinh nhật thứ ba mươi của anh ấy, còn lại không tới ba tháng, em lo lắng đời này anh ấy sẽ cô độc, ba mẹ anh ấy rất hạnh phúc, anh trai chị dâu cũng rất hạnh phúc, em gái cùng em rể cũng rất hạnh phúc, ngộ nhờ anh ấy cô đơn, sẽ rất tội nghiệp, rất vất vả."

Ở đầu bên kia điện thoại Đường Dực Đào nhũn mảy. Em gái tiểu Lăng Giác rất hiểu Đường Vũ, biết anh sợ nửa đời sau người nhà thì hạnh phúc tràn trề, còn mình lại cô đơn tới già.

"Em hiểu rõ Đường Vũ như vậy, sao không cảm thấy là chỉ có mình mới thích hợp với cậu ta nhất."

"Bởi vì chúng em từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, em mới hiểu anh ấy như vậy. Mà em mặc dù hiểu anh ấy, nhưng không cách nào trở thành người thích hợp nhất của anh ấy. Tóm lại, anh Đường, em cầu xin anh giúp anh Vũ một chút, có được không?"

Quý Thư Lăng nhỏ giọng nhờ vả, Đường Dực Đào sau khi trầm mặc mấy giây, nói: "Anh biết rồi."

"Cám ơn anh."

"Em gái tiểu Lăng Giác, nghe lời khuyên của anh, em cố gắng một chút nữa xem sao, trực giác cho anh biết, em mới là người thích hợp nhất với Đường Vũ." Người đứng xem sáng suốt, hơn nữa xuất phát từ giới thời trang, nhà thiết kế bậc thầy, khả năng quan sát đối với người bình thường cao hơn một bậc. Nhưng mà trong chuyện tình yêu này, chỉ có thể do hai bên đương sự tự quyết định.

"Em không muốn." Cô cúi đầu trả lời, sau đó kết thúc cuộc trò chuyện. ngồi lại phòng khách một chút, rồi mới im lặng đi khỏi, cũng quyết định bỏ qua tình yêu sâu đậm nhất ở kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đối tượng hẹn gặp lần này của Hường Đường Vũ là Phương Y Tĩnh, đã từng gặp một Phương Y Nông ăn mặc như tiểu thư phòng trà những năm sáu mươi, bọn họ hẹn gặp mặt ở quán cà phê bên cạnh nhà ga ở Đài Bắc.

Kinh nghiệm từ nhiều “cuộc hẹn khủng khiếp” của mình, anh đã rút ra bài học, lần đầu đánh giá cuộc hẹn, không hẹn vào thời gian ăn tối nữa, mà anh hẹn vào thời gian uống trà chiều.

Phương Y Tĩnh là một phụ nữ hoàn toàn bình thường, không có thói quen hoặc sở thích kỳ quặc nào, cũng không đặc biệt chấp nhất một màu sắc khoa trương nào, trên người cô mặc một áo sơ mi màu tím nhạt, phối hợp với váy chữ A màu đen, cả người xinh đẹp đoan trang. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô mới được bổ nhiệm làm giáo viên tiểu học ở trong thôn, năm nay cô hai mươi lăm tuổi, cô nói chuyện dịu dàng, có tính nhẫn nại.

Hường Đường Vũ quả thật không thể tin được, đối tượng hẹn gặp lúc này rất chi là bình thường, tốt đẹp, căn bản là hình mẫu điển hình thích hợp để kết hôn. Là vận cứt chó của anh đã qua sao?

Hai người đều gọi một ly đồ uống, tự giới thiệu cơ bản về bản thân sau đó bắt đầu tán gẫu. lqdd

"Chị em muốn em thay chị ấy nói lời xin lỗi với anh, chị ấy nói anh là người tốt, không nên có ý trêu đùa anh."

"Không sao, ý tưởng của cô ấy thật ra thì không sai." Hường Đường Vũ thân thiện cười đáp. Trên thực tế, anh hoàn toàn không để ý sự đùa cợt của Phương Y Nông, sau khi kết thúc bữa ăn tối, cô lập tức nói rõ anh không phải là hình mẫu mà cô thích, mà anh rất thích thái độ thẳng thắn đó của cô.

"Chị em nói anh là đối tượng rất tốt, phạm vi cuộc sống của em rất nhỏ, không giống như chị gái em, lo lắng tương lai em không tìm được đối tượng kết hôn, cho nên chị ấy có cơ hội sẽ giới thiệu cho em làm quen."

"Tình cảm của em và chị gái em thật tốt."

"Đúng vậy, bọn em từ nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau."

"Sống nương tựa lẫn nhau?" Hường Đường Vũ buồn bực.

"Lúc chị gái em sáu tuổi, em ba tuổi, chúng em bị đưa vào cô nhi viện, chúng em coi như là cô nhi mà. Em muốn anh biết trước điều này, dù sao gia thế của anh Ừ, không giống người bình thường." Phương Y Tĩnh nói thẳng, thật ra thì cô cảm thấy cuộc hẹn này không giống như đi hẹn, cảm giác lãng phí thời gian của nhau.

Hường Đường Vũ là cậu hai của Điện Tử Vũ Quang, cô có nhìn thấy hình ảnh anh bị phỏng vấn ở kênh tin tức trên tivi, người đàn ông có bối cảnh cực tốt như anh, làm sao có thể cùng cô nhi lui tới? Thậm chí bàn đến hôn nhân?

Căn cứ vào lời nói của chị, anh thật lòng muốn tìm vợ, bởi vì thầy bói nói anh phải kết hôn trước ba mươi tuổi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân để cô không muốn tới nơi hẹn, cô không thích đàn ông quá mê tín.

Chị cô nói vốn là Hường Đường Vũ là hoa đã có chủ, nhưng mà đối phương quyết định buông tha anh, cho nên chị cô mới có ý muốn cô tới xem mắt xem sao, đó là một người đàn ông tốt hiếm thấy.

"Cô có tiện không nếu tôi hỏi các cô sao lại biến thành cô nhi? Nếu như cô để ý, thì có thể bỏ qua vấn đề này, không sao hết." Hường Đường Vũ uyển chuyển hỏi thăm. Sáu tuổi, ba tuổi hai chị em đã bị đưa vào cô nhi viện, trước đó họ phải có một gia đình hoàn chỉnh chứ?

"Em cũng không ngại." Phương Y Tĩnh mỉm cười thân thiện, "Năm đó em ba tuổi, nửa đêm trong nhà xảy ra cháy lớn, ba mẹ qua đời trong trận hỏa hoạn đó, chỉ có em và chị được cứu ra ngoài."

"Các cô không có người thân nào khác à? Chú, dì. . . ." Hường Đường Vũ cau mày hỏi. Được người thân nhận nuôi dù sao cũng đỡ hơn cuộc sống ở cô nhi viện, anh cho là như vậy.

"Chúng em có một dì, nhưng dì lập gia đình và có ba đứa con phải nuôi, không có biện pháp nuôi thêm chúng em. Thật ra thì, lớn lên ở cô nhi viện cũng không có gì là không tốt cả." Cô vẫn cười như trước trả lời lại.

Hường Đường Vũ nhìn cô, không tốn một phút liền quyết định, cô là thí sinh tốt nhất để làm vợ.

Cô không may trải qua biến cố, trở thành cô nhi, lại không oán trời trách đất chút nào, trên mặt cô là vẻ mặt dịu dàng, giọng nói của cô cũng thật chậm rãi đi vào lòng người.

Ông trời vẫn còn thương anh, đem một cô gái tốt như vậy tới trước mặt anh, có lẽ vận mệnh chắc chắn tốt, anh trước ba mươi nên kết hôn, cho nên sẽ gặp được người phụ nữ thích hợp trước ba mươi tuổi.

"Y Tĩnh, tôi có thể gọi tên em như vậy không?"

Cô gật đầu một cái, "Dĩ nhiên có thể."

"Em đồng ý lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, cùng tôi qua lại một chút xem sao?" Hường Đường Vũ bình thản nói, đây là khoảnh khắc anh có tâm trạng tốt nhất từ lúc sáng sớm tỉnh lại cho tới giờ.

Nét nhu hòa trên mặt Phương Y Tĩnh dường như nhạt đi, cô cau mày lại, hỏi ngược lại: "Anh chắc chắn chứ? Em là cô nhi, cha mẹ anh không biết. . . .
."

"Em yên tâm, ba mẹ tôi đều là người hiểu biết, hay là, ngày mai em cùng tôi về nhà ăn một bữa cơm, trước tiên là để gặp mặt ba mẹ tôi, rồi quyết định có đồng ý cùng tôi qua lại hay không."

"Cùng anh về nhà?" Phương Y Tĩnh bị dọa cho giật mình, vội vàng từ chối, "Chúng ta cứ gặp mặt một thời gian trước đã, nói không chừng cá tính lại không phù hợp lẫn nhau, không cần kinh động tới người lớn."

"Em thấy làm như thế nào thì tốt hơn, liền làm theo ý em." Anh nhìn đồng hồ. Hơn năm giờ, không nhịn được nghĩ. Tiểu Lăng Giác cùng đại đào hoa chắc là đã đến Khán Đình rồi?

Tâm tư chợt có chút lo lắng, anh nghĩ, rên sát khi còn nóng, anh muốn đẩy nhanh tiến độ, để kịp trước ba mươi tuổi, thuận lợi bán mình ra ngoài, cùng tiểu Lăng Giác tạo thành hai đôi, cùng bước vào lễ đường.

"Tôi nay em có bận gì không?" Anh hỏi Phương Y Tĩnh.

"Không có kế hoạch gì đặc biệt."

"Chúng ta cùng đi ăn tối, sau đó đi xem phim, được không?"

"Anh thật tích cực." Phương Y Tĩnh cười, "Được, cùng ăn bữa ăn tối, sau đó xem phim. Nhìn anh có vẻ thực sự rất muốn kết hôn trước ba mươi tuổi, thật ngại, chị em nói với em anh tin vào số phận."

Hương Đường Vũ thẳng thắn đem nguyên nhân hậu quả kể lại một lần, anh dùng giọng điệu hài hước chọc cho cô cười không ngừng, hoàn toàn thay đổi Phương Y Tĩnh về khuyết điểm mê tín của anh.

Chiều nay, hai người giống như dò đúng sóng của nhau, một đồng đề tài đều nói không dứt.

Bởi vì Tiểu Lăng Giác mà tâm tư hỗn loạn, đề tài này thuận lợi bị dời đi sau khi nói hàng tá chuyện phiếm.

Anh cùng Phương Y Tĩnh đến nhà hàng tây nổi tiếng gọi phần bò bít tết cực lớn, hai người chia ra ăn, anh nhớ lần đầu tiên tiểu Lăng Giác và Lương Cảnh Nghiêu hẹn hò cùng chia đồ ăn ra ăn.

Cắt miếng thịt bò bít tết thì trong lòng anh buồn bực một chút, nhưng Phương Y Tĩnh nhắc tới chuyện dạy học sinh tiểu học rất lý thú, chút buồn bực của anh liền bị những chuyện đó làm cho tan biến.

Tiếp theo, anh cùng Phương Y Tĩnh tới rạp chiếu phim xem phim, cô chọn phim《 Diệt Ván 2 》, nó làm anh nhớ tới buổi tối tuần trước tiểu Lăng Giác mang 《 Liều mạng chuyển phát 2 》 tới tìm anh.

Ở trong rạp chiếu phim, anh buồn bực thật lâu không tiêu tan, cho đến khi ra khỏi rạp hát, anh đưa phương Y Tĩnh về nhà, hẹn thời gian lần sau gặp mặt, về mặt xám xịt vì buồn bực, vẫn cùng một đường theo anh về nhà.

Hơn mười hai giờ đêm, Hương Đường Vũ thay đồ đi ngủ, ở trên giường lăn qua lăn lại không cách nào ngủ được.

Tiểu Lăng Giác, đại đào hoa. Bọn họ đang ở trên biển tối như mực, ở trên du thuyền tư nhân. ở tầng dưới cùng trong du thuyền có hai người trên giường.

Đầu không ngừng xoay chuyển hình ảnh, giữa nam nữ, tình tiết phát sinh ở trên giường lớn, anh vô cùng rõ ràng, cũng bởi vì, chết tiệt, anh rõ ràng, nên hiện tại anh như thế nào cũng không ngủ được!

Ngày đó xem 《 Liều mạng chuyển phát 2 》, anh uống cạn vài ngụm rượu, trong ấn tượng, anh hình như rất ngây thơ mà hét lớn với tiểu Lăng Giác, không cho phép cô dùng thủ đại đào hoa, tiếp sau đó anh nói cái gì, anh đều không nhớ.

Nhưng kỳ lạ là, anh mơ một giấc mơ thật kỳ quái nhưng lại rất chân thật.

Anh mơ thấy. Anh cùng Tiểu Lăng Giác ở trên ghế sofa.

Mơ thấy Tiểu Lăng Giác toàn thân không mặc gì cả, ngồi ở trên người anh!

Còn mơ thấy Tiểu Lăng Giác ôm anh, nói yêu anh, mà anh trong mộng, cũng nói yêu cô.

Kỳ lạ là, anh nhớ ở trong mơ, anh đối với Tiểu Lăng Giác nói anh yêu em, là loại tình yêu giữa đàn ông và phụ nữ, trong mơ anh cảm giác anh yêu tiểu Lăng Giác. Rất tự nhiên, tự nhiên giống như anh đã yêu cô yêu cả đời như vậy.

Hôm sau anh tỉnh lại, thấy mình ngủ ở trên ghế sa lon, đầu đau muốn chết, có một cái chăn mỏng đắp trên người của anh, Tiểu Lăng Giác để lại tờ giấy, nói anh ngủ say, cô không có biện pháp khiêng anh vào phòng, không thể làm gì khác hơn là để anh ngủ trên sofa.

Lúc anh đọc tờ giấy đó, trong lòng thật mát mẻ, anh nghĩ không thông, sao lại là mộng xuân, và lại mộng xuân mà lại chân thực được như vậy? Bên tai như vang lên tiếng rên kích thích của tiểu Lăng Giác, hai tay anh chạm vào da thịt mềm mại nhẵn nhụi của tiểu Lăng Giác những chi tiết này thực sự rất chân thực.

Nhưng mà hình ảnh tình dục trong mộng, cho anh cảm giác rất tốt đẹp, không hề có cảm giác loạn luân, chuyện này thực sự là không thông.

Anh xấu hổ hướng tiểu Lăng Giác chứng thực, giữa bọn họ có xảy ra chuyện gì không?

Tiểu Lăng Giác nói, sau khi anh say giống như một đứa trẻ não loạn với cô, cô không chịu được lại rót cho anh vài hớp rượu, chờ sau khi anh ngủ, cô liền gọi cho Lương Cảnh Nghiêu tới đón cô.

Cô thậm chí còn đưa số điện thoại của Lương Cảnh Nghiêu cho anh, muốn anh gọi điện cho anh ta chứng thực, là cô có nói thật hay không?

Vì vậy anh bị thuyết phục rồi. Anh nghĩ, đó thật sự là giấc mơ.

Tiểu Lăng giác không thể nào sau khi cùng anh làm cái gì đó, sao lại kêu Lương Cảnh Nghiêu tới đón cô chứ?

Cho nên, những thứ gần như chân thật kia, tốt đẹp giống như hình ảnh phim tình dục, chỉ là giấc mơ của anh mà thôi.

Trong di động của anh, Tiểu Lăng giác có tiếng chuông điện thoại di động dành riêng cho tiểu Lăng Giác, đó là năm tiểu Lăng giác tốt nghiệp trung học ép buộc anh tải xuống, bài « Hải Hồng Lăng » của Đặng Lệ Quân.

Tiểu Lăng giác còn giúp anh lên đường « Hải Hồng Lăng » môn lịch sử, nói bài hát này của những năm sáu mươi, của Thanh Sơn, uyển khúc này do một ngôi sao ca nhạc hát, sau này Đặng Lệ Quân covert lại ca khúc này.

Lúc đó anh trăm ngàn lần không muốn, bài hát cũ thập niên sáu mươi, anh ngay cả ai là Thanh Sơn, uyển khúc là cái gì cũng không biết.

Chỉ là anh không muốn, không chống lại sự cầu xin ngọt ngào mềm mại của tiểu Lăng Giác, từ nhỏ đến lớn, anh chưa một lần kháng cự thành công yêu cầu của tiểu Lăng Giác.

Hướng Đường Vũ không ngủ được, với tay tìm điện thoại di động, bài « Hải Hồng Lăng » của Đặng Lệ Quân thật lâu cũng không vang lên rồi.

Anh càng mất ngủ nghiêm trọng hơn.

Anh đang lừa gạt ai chứ? Anh cùng tiểu Lăng Giác nào có khôi phục lại chín mươi phần trăm như ngày trước!

Trước đây Tiểu Lăng Giác chưa cùng Lương Cảnh Nghiêu nói yêu đương, mỗi ngày đều gọi cho anh hai cuộc điện thoại, nếu không trước lúc ngủ, anh cũng sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Lăng Giác, kể chuyện xảy ra trong ngày, anh cũng thích nghe cô nói chuyện, nghe cô cười.

Bọn họ gây gổ vì Lương Cảnh Nghiêu, hơn ba tháng không gặp mặt, sau khi không liên lạc xong, nói trở lại như lúc ban đầu, nhưng kể từ khi đó, tiểu Lăng Giác không còn gọi điện thoại cho anh mỗi ngày, đổi thành anh gọi điện thoại hẹn cô, đem cô về nhà xem phim, ăn cơm.

Có phải là Tiểu Lăng Giác căn bản không tha thứ cho anh? Anh nhớ tới Tiểu Lăng Giác vào lần gây gổ đó có nói ——

Coi như anh có nói mật mã hoà giải một trăm lần, cô cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Thật ra thì sau đó anh chỉ nói hai, ba lần mật mã hoà giải đi, Tiểu Lăng giác vào lần gây gổ đó nói ——

"Được, em sẽ là em gái, em sẽ không làm anh khó xử, em sẽ vẫn làm em gái của anh."

Em sẽ vẫn làm em gái của anh.

Tại sao bây giờ nghĩ lại giọng điệu tiểu Lăng Giác khi nói câu nói kia, làm cho tim của anh có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo?

Tại sao đột nhiên anh cảm thấy "em là em gái" Bốn chữ này thật là chói tai?

Giống như từ trong mộng xuân tỉnh lại, trong lòng anh có cảm xúc nào đó mập mờ không rõ, đối với anh kêu muốn tỉnh lại. Trong lòng anh rục rịch không yên, đến tột cùng là cái gì?

Hướng Đường Vũ vuốt vuốt điện thoại di động, tâm tình rất buồn phiền. Nhanh một chút, Tiểu Lăng giác cùng đại đào hoa ——

"Hai chúng ta chèo thuyền nhỏ hái Hồng Lăng a hái Hồng Lăng

Chàng có tâm a thiếp có tình

Giống như hai sừng cù ầu chưa bao giờ chia lìa a

Hai ta một lòng.

(Thơ / Dịch Ý)

Chợt chuông điện thoại di động đột ngột kêu lên, hơn nữa còn “Hải Hồng Lăng” thật lâu không có vang lên, làm cho anh sợ đến mức thiếu chút nữa làm điện thoại di động rơi xuống giường, anh cầm điện thoại rút trên người lên, vội vàng nghe. Le^ Quy/ Do^n

"Tiểu Lăng Giác."

"Anh Vũ."

"Sao vậy?" Giọng cô nghe là lạ, đêm khuya vui vẻ. Cô đã dùng qua đại đào hoa?

Hương Đường Vũ hô hấp không ổn định, lòng bàn tay đỏ mẩn. Anh không khỏi khản trương sợ hãi, muốn nghe lại không muốn nghe kết quả dùng thử đại đảo hoa như thế nào, trong lòng anh dâng lên một cỗ kích động muốn đánh người, lại không biết nên tìm ai để xuống tay!

"Anh Vũ, em với Cạnh Nghiêu vừa tới cảng du thuyền, chúng em chuẩn bị lên thuyền rồi." Quý Thư Lăng nhìn gọn sóng lần lần trên mặt biển. Thật ra thì cô cùng Cạnh Nghiêu lên du thuyền từ rất sớm, ra biển chơi một chuyến, Cạnh Nghiêu lại đem du thuyền lái về bến cảng lúc trước cập bến, bọn họ dùng thuyền bên ven bờ bến cảng, du thuyền ở cảng bên dùng thuyền, du thuyền bị gió thổi lay động ở cửa biển.

"À." Hương Đường Vũ nửa ngày mới nặn ra âm thanh. Anh rất muốn nói gì đó, rất muốn. Rất muốn tiểu Lăng Giác trở về, dùng dùng thử tên đại đảo hoa kia!

Nhưng anh lại nghĩ, tiểu Lăng Giác muốn khi cô hai mươi tám tuổi sẽ mang thai, muốn trước ba mươi tuổi sinh xong hai đứa bé, cô muốn kết hôn, một nhà hạnh phúc mỹ mãn, cũng giống như anh. (tối khúc này bức anh nam chính này thiệt chứ!!!!!!)

Anh không có lý do ngăn cản cô, cũng không còn lập trường.

Thẳng thắn mà nói, ngoại trừ lúc trước Lương Cạnh Nghiêu có tiếng xấu ra, trong lòng anh cũng biết, Lương Cạnh Nghiêu đối với Tiểu Lăng Giác thật sự không tệ. Anh đã bí mật điều tra, Lương Cạnh Nghiêu đối xử tốt với Tiểu Lăng Giác, đã phá kỷ lục.

Lương Cạnh Nghiêu năng lực làm việc tốt, biết điều lại biết chăm sóc Tiểu Lăng Giác, tài nấu nướng lại một bụng, Lương cạnh Nghiêu có thể so sánh cùng với em rể Lucien của anh.

Thân là anh trai của tiểu Lăng Giác, anh nên chúc phúc.

"Anh Vũ!" Quý Thư Lăng có chút như đưa đám, hơn nữa là tức giận, tức giận đối với bản thân mình. Cô cho là qua đêm đó, cô không hề nuối tiếc chấm dứt tình yêu hai mươi sáu năm cô gìn giữ.

Nhưng mà, cô lại vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, gọi cuộc điện thoại này, cô ôm hy vọng mong manh, chờ đợi anh Vũ sẽ chợt nhận ra yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6 (2)

"Em phải nắm giữ đại đảo hoa thật tốt." Hương Đường Vũ bắt buộc bản thân nói. Anh nên chúc phúc cho cô! Giống như anh chúc phúc cho em gái Đường Tâm, anh là anh trai mà.

Anh là anh trai, anh là anh trai của tiểu Lăng Giác cả đời này, anh là anh Vũ của tiểu Lăng Giác. Anh tự thôi miên bản thân mình.

Quý Thư Lăng nhìn trắng sáng vừa tròn vừa lớn, nhìn ánh sáng bạc trên mặt biển, hồng vành mắt, "Anh Vũ, qua tối nay, em sẽ không về đâu."

"Có ý gì?"

"Không có gì." Cô bỏ qua, thật sự bỏ qua.

"Tiểu Lăng Giác, anh muốn hỏi em một chuyện, em phải nói thật ra."

"Anh hỏi đi."

"Anh phản đối em cùng cạnh Nghiêu lui tới, em nói cho dù anh nói một trăm lần mặt mã hòa giải, em đều không tha thứ cho anh. Anh vừa mới mất ngủ đang suy nghĩ, hình như anh chỉ mới nói hai ba lần mặt mã hòa giải, em lại đồng ý trở lại lúc ban đầu."

"Anh Vũ, anh phải nói trọng điểm là cái gì? Có thể hỏi nhanh lên không? Em chuẩn bị phải lên du thuyền rồi." Quý Thư Lăng nghe anh nói ra hai chữ "Cạnh Nghiêu", nước mắt rơi xuống, cô nghĩ nên nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

"Em có phải đã thật sự tha thứ cho anh?" Hương Đường Vũ hô hấp trở nên khó khăn hơn, lên thuyền phía sau biểu hiện cho ý tứ, giống như cây đại đảo hung hăng chém lên trên người anh.

"Em không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy, chúng ta bây giờ không tính là đã hoà giải sao?"

"Em ít gọi điện thoại cho anh, mỗi lần đều là anh gọi em đến xem phim ăn cơm, anh cảm thấy chúng ta ngoài mặt giống như đã hòa giải, nhưng lại không giống như trước kia. Tiểu Lăng Giác, anh biết anh thường chọc giận em, đàn ông thì thường không cẩn thận như phụ nữ, nếu như em vẫn còn đang tức giận, không nên tức giận nữa có được không?"

"Anh Vũ, anh là tên Đại Ngốc Nghếch." Quý Thư Lăng nhỏ giọng, chán nản mắng anh.

Hướng Đường Vũ im lặng bị mắng xong, lập tức nói: "Ở trước mặt em, nhất là thời điểm em tức giận, anh cũng cảm thấy mình là một Đại Ngốc Nghếch. Chờ khi nào em từ Khấn Đình trở về, anh có thể nói một trăm lần, thậm chí một ngàn lần mặt mà hoà giải, tiểu Lăng Giác, điện thoại của anh rất yên tĩnh, nó rất lâu rồi không có hát《 Hái Hồng Lăng 》rồi."

Quý Thư Lăng vừa roi lệ vừa cười, cô thật sự không có cách nào nắm bắt được anh.

"Mới vừa rồi không phải mới hát đó sao?" Cô thờ dãi.

"Nhưng điện thoại di động của anh hy vọng có thể vẫn như trước kia, mỗi ngày đều có thể hát mấy lần." Hướng Đường Vũ nghĩ, nếu như tiểu Lăng Giác gọi điện thoại cho anh mỗi ngày, giống như trước kia, những phiền muộn kỳ quái trong lòng anh sẽ biến mất chứ?

Chỉ cần bọn họ có thể trở lại hoàn toàn như lúc ban đầu, như vậy anh cũng sẽ không như hôm nay, trần trọc lẫn qua lẫn lại.

"Anh Vũ, chúng ta không thể nào trở lại giống như trước đây, điện thoại di động của em bây giờ rất bận, nó thích làm cho điện thoại Cạnh Nghiêu hát. . . ."

"Điện thoại di động của anh ta cũng hát 《 Hái Hồng Lăng 》?"

"Không phải, là bài《The V-ery-Time-Of Year》của Lau-ra Fy-gi, anh ấy nói đi cùng với em, đều tốt tựa như mỗi ngày đều ở lễ mừng năm mới vậy."

Hướng Đường Vũ trầm mặc, thật lâu không nói lời nào.

"Anh Vũ, không hàn huyên với anh nữa, bye bye."

Nhìn điện thoại di động, anh biết tối nay nhất định sẽ mất ngủ.

《 Hái Hồng Lăng 》 cùng 《The V-ery-Time-Of Year》 trung tây đại chiến, thắng bại rõ ràng rành.

Tiểu Lăng Giác của anh, hoàn toàn bị ôm vào trong ngực của một người đàn ông khác. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn

Tối nay mặt biển bình yên, ánh trăng vừa tròn vừa, Quý Thư Lăng ở trên du thuyền tư nhân của Lương cạnh Nghiêu, khuôn mặt nhẹ nhàng đón gió biển, làm cho nước mắt rơi trong đại dương xanh biếc bao la.

Lương Cạnh Nghiêu từ khoang thuyền bung ra hai ly nước trái cây lên boong thuyền, anh ta đem nước trái cây đưa cho cô, xoa xoa đầu của cô, hỏi: "Có muốn anh cho em mượn bà vai hay không?"

Cô lắc đầu cự tuyệt, lau sạch nước mắt, rót một miệng lớn nước trái cây tổng hợp mát lạnh, nói: "Hoàn hảo anh kiên trì dẫn tôi đi nghỉ phép, tâm tình thật sự rất tệ."

"Cùng con ngỗng ngu ngốc kia nói điện thoại không thuận lợi sao?"

"Ngỗng ngu ngốc" là biệt danh bọn họ hay lấy để gọi Hướng Đường Vũ, nhưng mà, là Lương Cạnh Nghiêu lấy, sau khi biết Hướng Đường Vũ gọi anh là đại đào hoa, anh ta cũng không khách khí trả lại cho Hướng Đường Vũ cái biệt danh này.

"Anh ấy ngu hết biết!" Cô cá giận nói.

"Dĩ nhiên là ngu hết biết, nếu không tại sao gọi là ngỗng ngu ngốc?" Anh ta cười đáp.

"Nếu như mà tôi có thể yêu anh, chuyện này sẽ đơn giản hơn rất nhiều." Quý Thư Lăng rũ mắt cảm thán, tình yêu cũng không phải do con người làm chủ.

"Em yên tâm, tôi không hề từ bỏ em. Chỉ còn hai tháng là tôi sinh nhật anh Vũ của em? Anh ta nếu ngu ngốc đi cưới người khác tôi liền có cơ hội. Chỉ khi anh ta cùng người khác kết hôn, em mới có thể hoàn toàn chết tâm. Hơn hai tháng mà thôi, cũng không phải hai mươi năm, tôi nguyện ý chờ."

Tầm mắt của cô từ trong màn đêm trên mặt biển, chuyển tới trên người của Lương cạnh Nghiêu. Trong lòng cô rất cảm động, nhưng cảm động cũng không phải yêu, thật là đáng tiếc. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn

Cô đã từng để cho Cạnh Nghiêu mê hoặc, có thể cô cùng anh ta trong lúc nói chuyện phiếm quên thời gian, anh ta mê người, hài hước, sắc sảo, sự hiện hữu của anh ta, để cho cô có một lần cho là, nói không chừng cô không có yêu anh Vũ nhiều như vậy.

Nhưng quanh quẩn quanh Cạnh Nghiêu một thời gian, cô mới hiểu, cô đã sớm cố định phương hướng tình yêu, nên không cách nào chuyển hướng được, cô cùng đàn ông ngoại trừ anh Vũ ra có thể trở thành bạn bè trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thế nhưng cũng không phải tình yêu, ngay cả thích giữa nam và nữ cũng coi như không.

Bây giờ, cô có chút hối hận vì đã ăn “Hướng Đường Vũ”, cái đó chỉ làm cho cô thêm khẳng định, vị trí của anh Vũ trong lòng cô không thể lay động

cũng không có cách nào thay thế được.

Anh tại sao không phải chỉ là một cái bánh bao nhỏ của lòng bánh bao nổi tiếng thôi? Để cho cô ăn xong cái kia có loại cảm giác. "À, thì ra chỉ là một người đàn ông mà thôi."

"Tuần trước Tổng công ty ở Đức có hỏi tôi, có đồng ý chuyển đến chi nhánh ở Mỹ đảm nhiệm Giám đốc khu vực Bắc Mỹ? Tôi đồng ý rồi, sau hai tháng rưỡi nữa chính thức chuyển đi." Lương Cảnh Nghiêu đột nhiên lên tiếng.

"Anh phải đi nước Mỹ?" Quý Thư Lãng kinh ngạc.

"Đúng vậy, em có nguyện ý đi theo tôi không?"

"Tôi?"

"Nghiêm chỉnh mà nói, anh Vũ em trong vòng hai tháng mười ngày phải tìm được đối tượng kết hôn, nếu như anh ta xác định đối tượng, tôi hy vọng em suy nghĩ đi Mỹ với tôi, rời khỏi Đài Loan, kéo dài khoảng cách, tôi và em cùng nhau quên anh ta." Lương Cảnh Nghiêu nhìn cô nói.

Anh nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cô, đã tự hỏi không dưới một trăm lần: có phải là thật sự muốn cô hay không? Mỗi đáp án trả lời đều là khẳng định không chậm trễ chút nào. Die^n dan & le^e quy/y do^nn

Ngày cô quyết định đi "Ăn" Hương Đường Vũ, anh trong nhà đi tới đi lui, hận bản thân mình rối loạn thần kinh, đề nghị cô đi ăn món ăn Hương Đường Vũ này!

Anh không biết bao nhiêu lần chửi mình điên rồi. Anh chưa từng trải qua cảm giác mãnh liệt này, cảm giác ghen tỵ giãy vò, anh muốn chạy tới nhà Hương Đường Vũ, vui vẻ về về đánh anh ta một trận, nói cho con ngỗng ngu ngốc kia, anh ta không cần báu vật trần gian Quý Thư Lãng, mà anh tìm kiếm bao lâu nay, muốn cùng làm bạn đời lý tưởng

Anh chưa từng yêu người phụ nữ nào như vậy, đêm khuya anh ta vừa nhận được cuộc điện thoại của cô gọi tới, lập tức lao ra khỏi cửa, đi ô tô phóng như bay tới trước mặt cô, nghe được lời từ chối của cô, nghe được cô nói Hương Đường Vũ không phải là bánh bao hấp, mà là người cô yêu cả đời.

Nghe xong lời nói của cô..., anh không còn cảm giác nào khác, anh vẫn muốn yêu cô. le^e quy/y do^nn

Cho nên, vô luận như thế nào, anh đều muốn cố gắng đến một giây phút cuối cùng, không muốn buông tha.

Vì cô, anh đồng ý để Tổng Công Ty Newyork điều đi. Thật ra thì hai năm trước, Tổng Công Ty đã hỏi anh, lúc ấy anh cũng không muốn rời khỏi Đài Loan. Mà nay, anh vì Thư Lãng mà đồng ý, hi vọng dẫn cô đi theo, cách xa Hương Đường Vũ, anh muốn biến cô thành của riêng mình.

Còn lại hai tháng mười ngày. Quý Thư Lãng khổ sở nghĩ, một năm sắp trôi qua rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh.

Buổi sáng hôm đó, mẹ cảnh cáo cô nếu còn tiếp tục từ từ, anh Vũ của cô sẽ phải cưới người khác, giống như mới ngày hôm qua mà thôi.

Cô đến công ty mà lòng không yên, sau đó cầu cứu với người lãnh đạo trực tiếp, anh ta đề nghị bọn họ giả vờ hẹn hò.

Kết quả giả vờ hẹn hò biến thành hẹn hò thật, nụ hôn đầu của cô cũng dành cho Cảnh Nghiêu.

Cô cùng anh Vũ tranh cãi âm ỉ, sau đó vờ như không có việc gì mà hoà giải, chỉ có chính cô biết, lòng của cô bị anh hung hăng làm tổn thương.

Anh Vũ biết cô yêu anh, lại chỉ hy vọng cô trở lại làm em gái, anh là anh Vũ trước kia.le^e quy/y do^nn

Anh Vũ nói Cảnh Nghiêu đào hoa, nhưng luôn là cười cười nghe cô nói, cô cùng Cảnh nghiêu hẹn hò.

Bởi vì Cảnh Nghiêu biết nấu ăn, lúc đó cô nói đùa, anh vì muốn tìm đối tượng kết hôn, biến mình thành đối tượng kết hôn đắt hàng, chạy đi học nấu ăn, từ nấu đồ tây tới nấu đồ ăn Trung Quốc.

Anh Vũ hoàn toàn không nghĩ tới cô, không ngừng hẹn với phụ nữ, cô nhìn, tổn thương thật nhiều.

Cô nghe Cảnh Nghiêu đề nghị, cô uống say rồi thương yêu anh Vũ.

Cô rút cuộc gọi điện thoại cho Đường Dục Đào, quyết định khiến cho anh Vũ tìm được đối tượng tốt, cô lo lắng anh sẽ cô đơn tới già.

Thời gian gần mười tháng, đảo mắt liền qua đi, giữa cô và anh Vũ, cũng đã thay đổi rất nhiều, lại giống như cái gì cũng không thay đổi, quan trọng nhất là, anh Vũ từ đầu tới cuối chỉ xem cô là em gái.

Mới vừa rồi ở trong điện thoại, anh Vũ thậm chí không gọi Cảnh Nghiêu là đào hoa mà anh gọi anh ta là Cảnh Nghiêu.

"Cảnh Nghiêu ——"

Giọng nói kia, hoàn toàn giống như một người anh trai, giống như anh gọi chồng chưa cưới Lucien của Đường Tâm.

Anh Vũ đón nhận Cảnh Nghiêu, tia mong đợi mong manh cuối cùng của cô cũng tan biến theo, từ trước tới nay sau này cũng vậy, cô vẫn luôn luôn là em gái.

Cô cảm nhận được Cảnh Nghiêu rất quan tâm cô, anh Vũ phải tìm được đối tượng kết hôn trong vòng hai tháng mười ngày, anh ta cũng có thể nhớ rõ như vậy, cô nghĩ, chờ anh Vũ xác định đối tượng kết hôn, cô nên vì mình cố gắng một lần nữa.

Cảnh Nghiêu cái gì cũng tốt, mà cô, cũng muốn tìm người tốt, đem mình gả cho.

"Được, chờ anh Vũ xác định đối tượng kết hôn xong, tôi sẽ đi Mỹ với anh."

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7 (1)

Hương Đường Vũ cả đêm không ngủ, trong đầu không ngừng nghĩ tới Tiểu Lăng Giác đã không còn là của anh nữa, anh khổ sở muốn nôn mửa. Trời sáng choang thì anh đột nhiên chạy vào phòng tắm, nôn mửa điên cuồng.

Anh nôn mửa tới choáng váng, nôn tới mức dường như ruột gan đều muốn nôn ra, toàn thân anh khó chịu giống như bị lửa đốt, nôn hết đồ ăn còn sót lại trong dạ dày, chỉ sợ ngay cả dịch dạ dày cũng nôn hết sạch, anh súc miệng rửa mặt, anh vục một vốc nước lạnh dội lên mặt đang phát sốt. . . .

Anh không hiểu sao lại bị bệnh.

Sau khi xong việc tẩy rửa, anh thấy cả người mềm nhũn không có hơi sức, anh té xuống ngồi ở trên nền nhà gạch men trang trí hoa văn đen trắng đan xen nhau, hồi ức trong đầu lại hiện ra.

Sau khi xuất ngũ, anh chuyển ra khỏi nhà, tiểu Lăng Giác giống như nữ chủ nhân của cái nhà này, cùng với anh sắp xếp trong phòng, phòng tắm muốn dùng gạch men trang trí hoa văn đen trắng đan xen nhau, muốn dùng bồn tắm mát xa hình trái tim, mặt khác còn tách ra chỗ khô chỗ ướt, phòng bếp phải có cái bàn ở giữa, vòi rửa phải làm hai cái, bên trên trần nhà đều chiếu sáng gián tiếp.

Giá sách thư phòng phải làm hết toàn bộ mặt tường, phải làm kiểu bậc thang năm tầng, vừa vặn cho cô dùng, dường như tầng sách cao nhất gần đến trần nhà.

Nhà mới anh chọn thiết kế cao ba thước tám, từng bị cô oán trách, như vậy rất khó làm sạch trần nhà.

Lúc đó, anh cười trả lời cô, anh sẽ thuê công ty vệ sinh định kỳ tới quét dọn, vấn đề trần nhà, cô không cần phiền não, cô chỉ cần chịu trách nhiệm xử lý tốt về mấy cái chai chai lọ, củi dầu gạo muối trong phòng bếp là được, phụ trách cho anh ăn no bụng ngủ ngon là được, tâm tình vui vẻ liền rất khỏe.

Hương Đường Vũ sờ gạch men trên nền nhà, hồi tưởng lại lúc đó anh đối với tiểu Lăng Giác, là tâm tình gì?

Anh giao cho cô làm chủ vấn đề trang hoàng bày biện trong nhà mới, chỉ cần cô chọn cái mình thích là được rồi. Tại sao?

Trời đã sáng, ánh mặt trời từ cửa sổ bằng thủy tinh trong phòng tắm rọi lên trên mặt anh, anh biết, có một cái gì đó đã một đi không trở lại, tiểu Lăng Giác ở cùng Lương Cảnh Nghiêu trên du thuyền.

Nên xảy ra cũng đã xảy ra, nhưng bây giờ anh không giải thích được thấy hối tiếc không thôi, tới hôm qua muốn buông tay, có ý muốn chúc phúc, giây phút này, đáng chết lại thấy hối tiếc không thôi.

Tiểu Lăng Giác của anh, đã một đi không trở lại rồi. Anh nhớ tới tiểu Lăng Giác ở trong điện thoại nói ——

Anh Vũ, qua tới nay, em sẽ không trở về đâu.

Anh và tiểu Lăng Giác cũng không trở về quá khứ được nữa, anh rút cuộc cũng hiểu rõ, giờ phút này khi trời sáng, tất cả đều đã định, anh cảm nhận được anh đã mất đi. Mất đi.

Hương Đường Vũ ngay cả nghĩ tiếp cũng không biện pháp. Anh muốn mình tỉnh lại, ra khỏi phòng tắm. Hơn sáu giờ, anh mở điện thoại gọi cho Phương Y Tĩnh.

"Đường Vũ sao?" Cô nhận điện thoại, rất không xác định hỏi. Mới hơn sáu giờ sáng, Hương Đường Vũ lại gọi điện cho cô?

"Y Tĩnh, xin lỗi, đã đánh thức em." Thời gian này, đa số người thành phố đều đang còn ngủ.

"Em bình thường đều dậy lúc sáu giờ, anh không có đánh thức em. Anh có khỏe không?" Âm thanh anh nghe có chút không được khoẻ.

"Thật xin lỗi, Tôi có chút không thoải mái, sáng sớm dậy liền nôn mửa điên cuồng, chiều nay tôi không thể tới như đã hẹn được rồi."

"Muốn đi gặp bác sĩ không?"

"Chủ nhật phòng khám bệnh đều nghỉ, tôi cũng không có nghiêm trọng đến mức phải đi khám ở bệnh viện lớn, ở nhà nghỉ sẽ ổn thôi."

"Có người giúp anh nấu đồ ăn không? Cả ngày dù sao anh cũng phải ăn chút gì."

"Tôi ngủ một lúc, nếu như thấy đỡ hơn một chút, tôi sẽ ra ngoài tiệm mua chút đồ ăn."

". Anh có phiền không nếu để tôi đến nhà anh? Dù sao hôm nay tôi cũng không bận việc gì."

"Em đồng ý tới đây sao?" Hường Đường Vũ có chút vui mừng. Anh đang tức giận và bực dọc trong người, nếu có người có thể ở cùng anh, thì quá tốt rồi.

"Anh cho em địa chỉ, em đi chợ mua chút đồ ăn, sau đó qua tìm anh."

Hường Đường Vũ không nói hai lời lập tức đọc địa chỉ cho cô, kết thúc điện thoại, anh lại lên giường nằm.

Anh ảo não suy nghĩ, chiếc giường đôi rộng lớn mềm mại này, cũng là tiểu Lăng Giác chọn, cô nói cái này hai người ngủ mới thoải mái, đủ rộng để lăn qua lăn lại, lấy gối đánh nhau.

Anh và tiểu Lăng Giác, thường thường vào những đêm cuối tuần, trên chiếc giường đôi rộng lớn mềm mại này, lấy gối đại chiến, tiểu Lăng Giác của anh luôn lăn qua lăn lại, né tránh đòn công kích của anh. Có mấy lần, anh có phản ứng không thích hợp với tiểu Lăng Giác, bởi vì bình thường cô không mặc áo nịt ngực, chỉ mặc áo T shirt thật rộng.

Anh cho là, đó là phản ứng bình thường của đàn ông, không chứng tỏ anh đối với tiểu Lăng Giác.

Hường Đường Vũ nôn đến mệt lã, lại cả đêm không ngủ, trong lúc suy nghĩ lung tung, lúc chìm lúc nổi rồi cuộc tiến vào giấc ngủ, cho đến hai giờ sau, nhân viên quản lý bấm chuông cửa đánh thức anh.

Gần đây mỗi tuần có chừng vài ngày, điện thoại di động của Hường Đường Vũ sẽ hát 《 Hái Hồng Lăng 》.

Mặc dù mười một tháng trước, trước khi anh cùng tiểu Lăng Giác tranh cãi âm ỉ, mỗi ngày đều hát hai ba lượt so sánh tần số với trước thiếu rất nhiều, nhưng ít ra hơn một tháng qua, anh và em gái Lăng Giác trở lại tương đối như lúc ban đầu.

Cùng Y Tinh hẹn hò hai tháng, anh cùng cô cái gì cũng có thể tán gẫu, mặc dù cô không thích mấy môn vận động bên ngoài, nhưng phương diện khác cũng hợp, cô tính cách dịu dàng, cùng cô tiếp xúc không có áp lực.

Anh nghĩ, anh sẽ cầu hôn với Y Tinh thôi. Huống chi, cha mẹ anh cũng rất thích cô, mặc dù mẹ của anh có hơi riêng anh mới quen hai tháng mà kết hôn, có nhanh quá không? le^e quyỵ do^nn

Dĩ nhiên là quá nhanh rồi, nhưng anh còn có thể làm gì sao! Anh hỏi ngược lại mẹ mình, về mặt mẹ khó xử, bộ dạng là lạ như muốn nói gì đó rồi lại thôi, nhưng mà anh cũng không muốn truy cứu.

Hai tháng trước, anh không giải thích được bị nôn liên miên, hơn nữa vừa nôn liền nôn tròn một tuần lễ, đi khám bác sĩ, bác sĩ nói có thể là bị viêm đại tràng cấp tính.

Sau khi chống đỡ một tuần lễ, không giải thích được nôn mửa trở nên tốt hơn, nhưng anh cũng trở nên mệt mỏi, đối với mọi chuyện đều cạn sạch sức lực.

Mất thấy cách sinh nhật ba mươi còn mấy tuần nữa thôi, anh cảm thấy đã tới thời điểm nên chọn một chiếc nhẫn cầu hôn rồi, cho nên.

Tiếng chuông cửa vang lên, Hường Đường Vũ đã thay quần áo xong xuôi.

Anh lấy cái bóp da, cái chìa khóa nhét vào túi, ra mở cửa chính, nói với tiểu Lăng Giác ở ngoài cửa: "Chúng ta trước đó đã nói, em sao không lấy chìa khóa tự mở cửa? Còn nhấn chuông cửa làm gì." le^e quyỵ do^nn

Anh ghét cô càng ngày càng khách sáo, càng ngày càng không giống người em gái.

Quý Thư Lăng cười cười, lấy cái chìa khóa nhà anh ra, nhét vào trong tay anh nói: "Anh Vũ, chúc mừng anh, có đối tượng kết hôn rồi. Em cảm thấy, em nên trả chìa khóa trả lại cho anh."

"Tại sao? Cái chìa khóa này em có thể giữ lại, lúc nào muốn đến cũng dễ dàng." Hường Đường Vũ muốn đem cái chìa khóa nhét trả lại cô, cô lại lui về phía sau để tránh ra.

"Cái nhà này sau khi có nữ chủ nhân mới, em không thể tùy thời mà tới được. Ngộ nhờ không đúng lúc lại thấy cái không nên thấy, khiến em bị hết hồn

thì sao." Trên mặt cô là vẻ mặt đùa giỡn nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cô đang chảy từng giọt từng giọt máu.

"Yên tâm, tỷ lệ xảy ra cái loại không nên thấy đó, anh đảm bảo là rất thấp, vẫn là nên ở trên giường mềm mại thoải mái thì hơn. Lương Cảnh Nghiêu đã dạy vậy cho em rồi." Trong lòng cô rõ ràng có một loại đau đớn không thể nói ra, thế nhưng anh lại lựa chọn coi thường điều đó.

Cô cười cười, không có phản bác Cảnh Nghiêu đã dạy hư cô những lời này. Anh Vũ vĩnh viễn sẽ không biết, dạy hư cô, là anh chứ không phải Cảnh Nghiêu. le^e quyỵ do^nn

"Đi thôi, không cần rầy rà nữa, em chính là hoãn lại cuộc hẹn, để đặc biệt đi chọn nhẫn cưới cùng anh. Anh không cần hại em hoãn hẹn, lại còn đến trễ nữa."

"Được." Hường Đường Vũ nói, muốn đem cái chìa khóa đưa cho cô, "Cái chìa khóa em cầm đi, như vậy tương đối dễ dàng."

"Anh Vũ, em về sau. Có thể sẽ không dùng chìa khoá cửa nhà anh nữa." Cô nhìn anh nói, chính là không nhận cái chìa khóa anh đưa.

"Tại sao?"

"Cảnh Nghiêu tháng này chuyển đến chi nhánh công ty ở Newyork."

"Thật sao?" Không biết tại sao, tin tức Lương Cảnh Nghiêu muốn rời khỏi Đài Loan, để cho cả người anh phần chấn!

". Anh ấy muốn em cùng đi theo anh ấy."

Hường Đường Vũ nhất thời đứng ở cửa chính, không thể động đậy. Trầm mặc một thời gian khá dài, anh mới mở miệng.

"Em Muốn cùng anh ta. Đi?" Giọng nói đứt quãng.

"Đúng."

"Em quyết định cùng anh ta đi Newyork khi nào?"

"Lần đi Khản Đinh đó, anh ấy đã nói trước với em."

"Em lại kéo dài tới bây giờ, khi em sắp đi rồi, mới nói cho anh biết?" Hường Đường Vũ cất giọng không thể tin, "Nếu như hôm nay anh không có gọi điện thoại cho em, không có nhờ em giúp anh chọn nhẫn cầu hôn, vậy có phải là em đợi tới ngày lên máy bay, mới nói cho anh biết?" anh dường như hét lớn với cô.

"Em cũng định trong mấy ngày tới nói cho anh biết."

"Mấy ngày tới? Như vậy tính là cái gì? Anh đối với em mà nói là cái gì? Em có người đàn ông khác, tất cả giữa chúng ta trở nên không có giá trị, không quan trọng tí nào, có phải không?"

"Tại sao anh lại tức giận?"

"Em nói đi thì đi, anh còn không thể tức giận sao? Từ nhỏ đến lớn, anh coi em còn quan trọng hơn bản thân mình, em nóng sốt, chuyển du lịch tốt nghiệp anh cũng không đi, canh giữ trên giường em hai ngày hai đêm.

Anh dẫn em đi lướt sóng, em trêu đùa anh, em có biết hay không anh ở trên bờ lo lắng đến độ muốn chết, lo đến mức hận không thể là chính mình chết? Ngộ nhờ em bị sóng cuốn đi, ngộ nhờ em bị làm sao, khi đó anh chỉ cảm thấy, anh cũng không muốn sống! Em có biết không anh coi em còn quan trọng hơn sinh mạng của mình?

Trong lòng anh, vị trí của em là quan trọng nhất! Mà em, quyết định đi cùng người đàn ông khác, cũng giây phút cuối cùng mới nói cho anh biết, anh còn không giận được sao? Anh đã tức đến muốn ói rồi!" Hường Đường Vũ đã không khống chế được rống to.

Quý Thư Lăng nghe anh gào xong, nước mắt cũng rơi xuống, cô không nhịn được xông lên phía trước, ôm chặt lấy anh.

"Đối với em mà nói, anh rất quan trọng, anh Vũ, anh không phải là không quan trọng, em." Thật sự rất yêu anh! Cô không ngừng rơi nước mắt, lời nói yêu anh lại không nói ra khỏi miệng.

Thân thể anh cứng ngắc, không thể nào tiếp nhận được tiểu Lăng Giác muốn cùng Lương Cảnh Nghiêu đi tha hương, bay đi Newyork cách Đài Loan hơn nửa quả địa cầu!

"Hai tháng trước em cùng Cảnh Nghiêu nói, nếu như anh xác định đối tượng kết hôn, em liền cùng anh ấy đi nước Mỹ. Không thấy anh ổn định lại, em không yên lòng. Cậu anh coi vận mệnh rất chính xác, em sợ anh không tìm được đối tượng, tuổi già cô đơn đến chết, quá đáng thương.

Sau đó em thấy anh cùng chị Y Tinh hẹn hò rất thuận lợi, hai tuần trước, anh mời chúng ta cùng ăn cơm, em cảm thấy chị ấy rất tốt, rất thích hợp với anh, em khi đó mới cùng Cảnh Nghiêu xác định, em nguyện ý cùng anh ấy đi nước Mỹ. Anh Vũ, anh không phải là không quan trọng, trong lòng em, tầm quan trọng của anh vẫn là vị trí thứ nhất." Quý Thư Lăng khóc nói.

Thân thể Hường Đường Vũ cứng ngắc, đang ôm cô cùng nước mắt vào lòng, mềm lòng đi mấy phần, anh than thở trút giận, thật lâu sau đó, anh vòng tay ôm cô thật chặt.

Tìm của anh, chưa từng đau đớn như vậy. Nước Mỹ, là một nơi rất xa xôi! Ngồi máy bay mất mười mấy tiếng, không phải lúc nào anh muốn gặp tiểu Lăng Giác là có thể ngay lập tức nhìn thấy cô.

Anh không thể bỗng nhiên muốn xem bức họa, lập tức kéo tiểu Lăng Giác cùng anh đi xem.

Anh không thể nghe tiếng nhà hàng nào có đồ ăn ngon, liền hẹn tiểu Lăng Giác đi ăn tối.

Ngày nghỉ nếu bỗng nhiên anh muốn đi đánh gôn, muốn đến Phước Long, hoặc muốn đến Khẩn Đình vui vẻ lướt sóng, anh không có biện pháp tìm tiểu Lăng Giác làm bạn.

Từ giờ trở đi sinh nhật anh, tiểu Lăng Giác sẽ không cùng anh đếm ngược sinh nhật.

Khi anh đi công tác, sẽ không ai cho con Rồng Đỏ đáng yêu kia ăn, hoa vàng trên ban công, cây dương xỉ, hoàng kim cát không ai tưới.

Trong nháy mắt này, Hường Đường Vũ đau khổ cơ bản không ngờ, chờ sau khi anh kết hôn, anh đi công tác, cá có vợ anh giúp chăm sóc, hoa cỏ có vợ anh giúp tưới nước, xem chiếu bóng, ăn thức ăn ngon, lướt sóng, đánh golf đều có vợ có thể đi cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 7 (2)

"Anh đã nói, đời này mỗi lần sinh nhật anh em đều phải giúp anh đếm." Anh cảm thấy có người bóp ở cổ anh, làm anh không thể thở nổi, cảm thấy tim mình thật khó chịu.

"Đó là khi trung học em nói, lúc trung học chỉ là đứa bé choai choai chưa lớn, đứa bé nói, anh không nên cho là thật. Huống chi anh có chị dâu Vũ rồi, chị dâu sẽ thay em làm tiếp, hàng năm giúp anh đếm ngược sinh nhật."

"Anh chỉ muốn em giúp anh đếm ngược, anh có thói quen cùng em đếm ngược." Anh luống cuống, anh nghĩ đã không còn biện pháp gì có thể giữ lại tiểu Lăng Giác, anh thật sự không nghĩ ra lý do có sức thuyết phục, để thuyết phục cô ở lại Đài Loan, ở lại bên cạnh anh.

Tiểu Lăng Giác muốn kết hôn, muốn trước khi ba mươi tuổi có hai đứa bé, hiện tại điện thoại di động của cô, phần lớn thời gian chỉ muốn làm cho điện thoại của Lương Cận Nghiêu hát, hát bài 《The Very Best Time Of Year》kia.

Anh không có quyền làm trở ngại cô tìm hạnh phúc.

Em không thể ở lại Đài Loan sao? Anh thật rất muốn mở miệng cầu xin cô, nhưng lý trí lại ngăn cản anh.

". Về sau chị dâu Vũ sẽ làm cùng anh, từ từ anh sẽ quen thôi." Quý Thư Lăng ghen ngào.

Tiểu Lăng Giác thật sự muốn rời khỏi Đài Loan, rời xa anh. Anh hít sâu đến mấy lần, mới chậm rãi buông tay ra.

Trăm ngàn lời nói, anh chỉ nặn ra câu —— "Đi theo anh chọn chiếc nhẫn đi, anh không muốn hại em trễ hẹn."

Hường Đường Vũ và Quý Thư Lăng ở Trung Tâm Đài Bắc 101 quây kinh doanh kim cương Tiffany dạo một vòng, hai người từ khi trên đường đi tới bây giờ, chưa nói được mấy câu với nhau.

"Anh biết chị Y Tinh thích kiểu dáng gì không?"

Anh buồn buồn đi bên cạnh cô, lắc đầu nói: "Không biết, cho nên mới nhờ em tới chọn giúp anh, phụ nữ thích nhẫn chắc cũng không khác nhau bao nhiêu đâu."

"Nói lung tung, khác rất nhiều, đặc biệt là kiểu dáng nhẫn cưới. Có người thích nhẫn kim cương hình vuông, có người thích nhẫn kim cương hình trái tim, có người thích nhẫn kim cương màu trắng, cũng có người thích ngọc xanh, chỉ là phần lớn mọi người chọn kim cương trắng, về phần lớn nhỏ, sở thích mỗi người cũng không giống nhau."

"Không phải là càng lớn càng tốt sao?" Hường Đường Vũ lạnh nhạt hỏi.

"Không phải đâu. Nếu như là em. Nếu có thể em chọn một carat, thật ra thì nhỏ khoảng 30 phân, 50 phân là thích hợp nhất, nếu không phải là."

." Muốn quan tâm mặt mũi của đối phương, nhẫn bạch kim đơn giản vẫn là tốt nhất.

Quý Thư Lăng khỏ sở nghĩ thầm, anh Vũ nhờ cô giúp chọn chiếc nhẫn, thật là hành hạ tàn nhẫn nhất trên đời!

Trước kia cô thường hay mơ mộng, anh Vũ sẽ cầm chiếc nhẫn như thế nào để cầu hôn cô?

Anh Vũ gia thế lớn sự nghiệp lớn, cô khó mà nói cô chỉ muốn một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản là được rồi, mang chiếc nhẫn kim cương đắt giá thật sự là rất mệt. Cô tưởng tượng qua trăm vạn lần, cô chọn nhẫn giúp anh mà cảm thấy khỏ sở như thế này tất cả là bởi vì cô không phải là cô dâu của anh Vũ!

"Nếu không phải là cái gì?" Hường Đường Vũ hỏi lại.

"Tuần trước em và Cảnh Nghiêu nói chuyện về chiếc nhẫn, em nói em thích nhẫn bạch kim đơn giản thôi. Anh ấy nói kết hôn không phải là chuyện riêng nữa, mà còn phải quan tâm tới thân phận đối phương nữa."

"Các người đã nói đến chuyện kết hôn?"

"Không có đâu..., chỉ là vô tình nói chuyện một chút mà thôi." Cô nói.

Hai người cùng im lặng, bọn họ đi vòng quanh tủ kiếng mấy lần.

"Anh phải cho em biết chút thông tin chứ, như là anh định mua cái khoảng bao nhiêu, hình dáng như thế nào, màu gì." Quý Thư Lăng không nhịn được hỏi.

"Em thích hình dáng như thế nào, màu gì?" Anh cúi đầu nhìn cô.

"Đâu phải là em với anh kết hôn!" Cô né tránh tầm mắt của anh.

"Tiểu Lăng Giác. Sao chúng ta lại trở thành như thế này?" Hường Đường Vũ khỏ sở khẽ hỏi. Anh không hiểu sao mình lại khỏ sở như vậy, giống như bỗng nhiên trong một phút cả thế giới đều thay hình đổi dạng?

"Thế này là thế nào?" Quý Thư Lăng giả bộ chăm chú chuyên tâm nhìn kiểu dáng của chiếc nhẫn, muốn cố gắng kiềm chế giọt nước mắt sắp rơi.

"Em không còn giống như trước nữa, khoảng cách của chúng ta càng ngày càng xa. Anh không thích như vậy."

"Anh Vũ, anh có biết là anh rất tàn nhẫn không? Tại sao phải ép buộc em? Em đã rất cố gắng."

Nước mắt của Quý Thư Lăng lộp độp rơi xuống như mưa trên quầy thủy tinh trong suốt. Cô không ngẩng đầu lên, khóc như vỡ òa. Cô đau lòng nghĩ, phụ nữ mang thai sẽ trở nên thật yếu ớt.

"Chúng ta không thể nào giống như trước đây, em không tin là anh không hiểu. Trước đây, em rất yêu anh, em suốt ngày đi theo anh, mỗi ngày đều rất nhớ anh, muốn gặp anh, muốn nghe giọng anh, anh kể chuyện cười dù không buồn cười, em cũng sẽ cười rất vui vẻ, bởi vì em yêu anh, tất cả những việc anh làm em đều hài lòng hết.

Nhưng mà, anh không thích em yêu anh, anh chỉ thích em làm em gái của anh, em không thể yêu anh, thì chỉ còn cách là thử yêu người khác. Dĩ nhiên chúng ta không thể nào giống như trước, em đã tiếp nhận chuyện anh và chị Y Tinh kết hôn, tại sao anh không thể tiếp nhận sự thật là chúng ta không thể nào giống như trước kia nữa!"

Cô càng nói, nước mắt rơi càng nhiều, người bán hàng đang tiếp đãi bọn họ không biết phải làm sao, cứng ngắc người đứng yên tại chỗ.

Hường Đường Vũ bó tay nhìn quầy thủy tinh loang lổ nước mắt của tiểu Lăng Giác, từng chữ từng câu cô nói làm cho anh đau đớn.

". Tiểu Lăng Giác, Em đừng khóc nữa." Anh chỉ mới ra câu này, liền đưa tay ra ôm vai muốn an ủi cô, nhưng cô lại tránh ra.

"Chị ơi, làm phiền chị lấy chiếc nhẫn này giúp." Cô ghen ngào chỉ vào chiếc nhẫn kim cương sáu châu đặc trưng của Tiffany trong tủ kiếng. "Em cảm thấy chiếc nhẫn này rất thích hợp với chị Y Tinh, thanh nhả lại đơn giản, một viên kim cương tròn màu trắng một carat."

Cô cầm chiếc nhẫn mà cô bán hàng lấy ra, đưa tới trước mặt Hường Đường Vũ. ĐĐ

Cô lau nước mắt, mắt đỏ hoe nhìn anh, anh cúi đầu nhìn nhẫn trong tủ kính, về mặt đám chiêu suy nghĩ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô nghiêm túc nhìn anh Vũ của cô, mua xong chiếc nhẫn này thì anh sẽ trở thành chồng của người khác.

"Nếu như nhất định phải chọn kim cương, em sẽ chọn chiếc nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng nhạt, năm mươi phân không lớn không nhỏ. Em từng mơ rằng, anh cầm nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng nhạt tới cầu hôn em. Em cũng từng mơ ước, trong lòng anh cả đời này chỉ có mình em. Ước mơ đó của em rất ngây thơ, đúng không?"

Anh Vũ, em đã sớm tỉnh ngộ, em thật khó khăn mới thích Lương Cảnh Nghiêu, anh cũng nên tỉnh táo lại, anh không thể yêu cầu em gái, người đã từng

yêu anh làm chuyện như thế này được.

Em chúc anh và chị Y Tinh trăm năm hạnh phúc. Em chọn nhẫn giúp anh, nếu anh không thích thì nhờ người khác chọn đi, em trễ hẹn rồi.” Nói xong, cô đi ra khỏi cửa hàng, chỉ còn lại Hường Đường Vũ.

Mà anh vẫn đứng bất động trước cửa hàng, nhìn chiếc nhẫn chăm chăm. Anh lặng im không nói chuyện, cũng không định đuổi theo tiểu Lăng Giác đang chạy đi mất.

Cô nhân viên bán hàng được huấn luyện rất chuyên nghiệp, im lặng chờ khách hàng điều chỉnh cảm xúc. Những tình huống như vậy không xảy ra nhiều.

Đợi một lúc lâu mà khách hàng vẫn chưa có phản ứng gì, cô đành phải lên tiếng: “Anh ơi, chiếc nhẫn này anh có lấy không ạ?”

Hường Đường Vũ thở dài một hơi, lấy lại tinh thần.

"Lấy cho tôi chiếc nhẫn này." Anh lấy thẻ tín dụng ra để tiền.

Cô nhân viên bán hàng trong quầy nhận lấy thẻ tín dụng, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không ngờ có thể đồng ý mua chiếc nhẫn này.

Anh ký tên, cầm lấy chiếc hộp đựng nhẫn rất đẹp. Sau khi đi khỏi cửa hàng mấy bước, anh lại quay trở lại hỏi thăm——

"Các cô có nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng nhạt, loại năm mươi phân không?"

"Xin lỗi, hiện tại cửa hàng không có sẵn, cái này phải đặt hàng."

"Được. Tôi muốn đặt một cái như vậy, loại tốt nhất, tôi đặt cọc tiền trước." Anh nói.

Sau khi tính tiền, anh cất biên lai vào bóp. Hường Đường Vũ rời khỏi quầy bán hàng.

Anh nghĩ, nếu như Lương Cảnh Nghiêu cầm chiếc nhẫn này cầu hôn tiểu Lăng Giác, cô ấy sẽ rất vui.

Tiểu Lăng Giác nói rất đúng, anh nên tỉnh táo lại.

Anh nên tiếp nhận chuyện bọn họ không thể giống như trước kia được nữa. Mỗi ngày tiểu Lăng Giác sẽ không còn gọi điện cho anh nữa, Tiểu Lăng Giác sẽ không cùng anh đi đánh gôn, tiểu Lăng Giác sẽ không ngủ cùng anh trên một chiếc giường lớn nữa.

Anh nên tiếp nhận, tiểu Lăng Giác đã trưởng thành, muốn lập gia đình, muốn sống cùng với một người đàn ông khác.

Anh nên tiếp nhận sự thật, tiểu Lăng Giác đã yêu người đàn ông khác.

Mà bây giờ anh chỉ có thể tặng cho Lương Cảnh Nghiêu may mắn kia chiếc nhẫn mà tiểu Lăng Giác thích để cầu hôn với cô.

Anh thật sự hy vọng, tiểu Lăng Giác luôn được vui vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 8 (1)

Quý Thư Lăng đóng cửa ở trong phòng cả buổi chiều, hai vợ chồng Quý gia ngồi ở salon, mặt mày buồn bã.

Thời gian ăn tối trôi qua, ba người Quý gia không ai ăn miếng nào.

"Ông xã, bây giờ phải làm thế nào?" Lương Úc Hà đau đầu suy nghĩ, hai vành mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói.

"Còn có thể làm thế nào được nữa? Tính cách của nhà đầu kia, em không phải là không biết, đừng tới chuyện có liên quan tới Đường Vũ, nó rất cố chấp. Nếu cháu ngoại của chúng ta nhất định không có ba, cũng không thể khiến nó không có cả ông ngoại bà ngoại được." Quý Trung Hân vẻ mặt đau khổ nói.

"Em muốn nói chuyện với Đường Vũ xem sao." Bà đề nghị.

"Ngày mai Đường Vũ đang muốn đi cầu hôn người khác rồi, nói với nó sẽ làm mọi chuyện rắc rối hơn, Thư Lăng đã nói, nếu để Đường Vũ biết, nó sẽ trốn tới chỗ mà chúng ta không thể tìm được, anh không muốn mạo hiểm." Ông hiểu con gái cũng không phải chỉ một chút mà thôi.

Chín giờ tối, Quý Thư Lăng cuối cùng cũng ra khỏi phòng, đứng ở phòng khách, nhìn về mặt đau khổ của ba mẹ, vành mắt không khỏi đỏ lên, quý hai đầu gối xuống.

"Ba, mẹ, con xin lỗi."

"Con đang làm gì vậy?" Quý Trung Hân nhảy dựng lên trên ghế salon, vừa nói, vừa chạy lại bên cạnh con gái kéo cô đứng dậy.

"Con xin lỗi ba mẹ, con xin lỗi ba, con xin lỗi mẹ! Con không nên làm ba mẹ lo lắng."

"Bây giờ nói cái này làm gì? Con gái ngốc, đừng như vậy, con như thế này, làm ba cũng muốn khóc theo." Quý Trung Hân mắt đỏ hoe nói.

"Tiểu Lăng Giác, mẹ cầu xin con được không? Con nói với Đường Vũ đi, nó nhất định sẽ chịu trách nhiệm." Lương Úc Hà nói tới đây ôm lấy con gái, một nhà ba người vì con ngổn ngang ghêch Hướng Đường Vũ mà khóc đỏ mắt.

"Mẹ, con không muốn như vậy. Anh Vũ đã mua nhẫn muốn cầu hôn với chị Y Tinh, chứng tỏ anh ấy muốn kết hôn với chị Y Tinh, con không muốn dùng đứa nhỏ trói buộc anh ấy, hơn nữa anh ấy nói rất rõ, chỉ muốn con làm em gái."

"Nếu như làm em gái, làm sao lại làm cho con có thai?" Quý Trung Hân tức giận muốn chết, nếu không lo lắng cho con gái, ông là người đầu tiên xông tới Hướng gia đòi công bằng cho con gái. l e q uaydo n

Sáng sớm hôm nay, con gái ông nhân lúc ăn sáng, nói cho bọn họ biết, cô đã mang thai hơn hai tháng, quyết định sinh đứa bé ra, hơn nữa còn muốn bọn họ đảm bảo, tuyệt đối không nói ra bí mật này cho Hướng Đường Vũ biết anh là cha đứa bé.

"Con đã nói rồi, anh ấy uống say, hơn nữa còn là con chuốc cho anh ấy say, con. Con không ngờ một lần lại mang thai."

Chỉ có cô biết mình đang biện minh, cô rõ ràng trong lòng, cô nên ngừa thai, dù sao anh Vũ cũng say, nhưng cô theo bản năng không muốn ngừa thai.

Trong lòng cô đã có tính toán trước, cô không có biện pháp làm cho anh Vũ yêu cô, thì cô nên giành lấy một phần khác từ anh Vũ, một đứa bé, cô vốn cho rằng cơ hội không nhiều. &le^ê quy/y do^nn

"Ba, mẹ, con khiến cho ba mẹ lo lắng, con thật sự xin lỗi. Tiền lương mấy năm nay của con vẫn còn, con quyết định đi Cao Hùng, con có liên lạc với bạn học thời đại học tên là Hà Vân, chỗ làm việc của cô ấy đang cần tuyển người, công việc nhẹ nhàng, con vừa có thể làm việc vừa chờ sinh em bé."

"Không được!" Hai người đồng thanh phản đối.

"Con ở lại trong nhà, ba mẹ nuôi con, để chúng ta chăm sóc cho con không tốt à? Một mình con bụng mang dạ chửa đi xa như vậy, chúng ta không yên tâm" Lương Úc Hà vội vàng phản bác.

"Mẹ, con không thể ở lại Đài Bắc, hai nhà chúng ta ở gần nhau như vậy, sao giấu được chuyện con có đứa bé chứ? Hơn nữa, con có nói với anh Vũ rồi, con muốn đi Mỹ cùng Cảnh Nghiêu."

"Con chỉ đề ý tới Đường Vũ, không đề ý tới cảm nhận của ba mẹ sao?"

"Con không có, mẹ, nếu như con không thể đến Cao Hùng, không thể làm gì khác hơn là đi Mỹ với Cảnh Nghiêu, con không thể nào ở lại Đài Bắc, không thể nào trơ mắt nhìn anh Vũ và chị Y Tinh kết hôn, mẹ, con xin mẹ mà. Để cho con đi Cao Hùng đi có được không? Mấy năm nay, không phải là mẹ vẫn luôn muốn cùng với ba hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào của thế giới hai người sao? Cao Hùng cũng không xa lắm, ngồi máy bay chín mươi phút là đến, gần hơn so với nước Mỹ rất nhiều." l e^ê quy/y do^nn

"Thư Lăng, con ——" Lương Úc Hà còn muốn khuyên bảo con gái, nhưng lại bị ông xã ngăn lại.

Quý Trung Hân lắc đầu một cái với bà xã thân yêu. Lo lắng bà mà kiên trì khuyên nhủ nữa, về sau muốn gặp con gái phải bay mười mấy tiếng mới gặp được.

"Con định khi nào thì đi Cao Hùng?" Ông hỏi con gái.

"Chờ qua sinh nhật anh Vũ."

"Lương Cảnh Nghiêu kia, con không thể thử thích anh ta sao?" Quý Trung Hân âm thầm tính toán phương án xấu nhất. Nếu như không có cách nào khiến Đường Vũ hồi tâm chuyển ý, ít nhất có Lương cảnh Nghiêu xem ra là thật lòng với con gái mình.

"Con vốn cũng. Cũng muốn thử tiếp nhận anh ấy, nhưng đó là khi con chưa có đứa bé, bây giờ có đứa bé rồi, con không có cách nào cả." Quý Thư Lăng cũng không chịu nổi. Tuần trước cô nói với Cảnh Nghiêu. Sẽ không đi Newyork với anh, cũng nói rõ lý do cho anh biết.

Ngay lập tức anh ta kinh ngạc trong chớp lát, nhưng sau đó lại nói, anh ta có thể tiếp nhận đứa bé.

Nếu ngổn ngu ngốc quyết định cưới người khác đứa bé cũng cần có ba, anh đồng ý trở thành ba của đứa bé, hơn nữa còn đảm bảo sẽ coi như con của chính mình.

Nói không cảm động là nói dối, lúc đó cô khóc rất thảm thương.

Nhưng mà cô đã hiểu từ lâu, cảm động cũng không phải là yêu.

Cô tin tưởng Cảnh Nghiêu sẽ là một người ba tốt, cũng có thể làm được đem con cô coi như con của mình, nhưng điều kiện kiên quyết là cô phải yêu anh ta, chỉ có tình yêu chân thành mới đáp lại tấm lòng của anh ta được.

Tiếc là, tình yêu của cô đã dành hết cho anh Vũ, một chút cũng không dư thừa để chia cho người khác.

Sau khi biết mình có đứa bé, mối liên kết giữa cô và anh Vũ càng sâu hơn, cô không có cách nào dao động, cũng không có cách nào tiếp nhận Cảnh Nghiêu.

"Không có cách nào thì thôi. Con có đói bụng không? Ba nấu mì cho con ăn."

"Con ăn không vào." Quý Thư Lăng thở dài thật sâu, sinh nhật anh Vũ càng tới gần, cô càng đau lòng, năm nay là năm cuối cùng cô đếm ngược sinh nhật cùng anh Vũ.

"Không được, con không muốn ăn cũng phải ăn vì đứa bé trong bụng, đứa bé cần có dinh dưỡng. Con ăn một chút cũng được. Có được không?"

". Được." Vì cực cung, cô nên ăn một chút. "Ba, mẹ, chuyện ba mẹ đáp ứng con, nhất định phải làm được, tuyệt đối không để cho anh Vũ biết chuyện đứa nhỏ, con nhờ ba mẹ đó."

"Tiểu Lăng Giác." Lương Úc Hà muốn từ chối, nhưng chồng bà lại cố tình cầm tay bà, sự ын ý giữa vợ chồng lâu năm, khiến bà không nói tiếp, Quý Trung Hân tiếp lời.

"Con yên tâm, ba và mẹ con sẽ không cho Đường Vũ biết chuyện của đứa nhỏ, trừ khi nó hỏi tâm chuyện ын."

"Anh Vũ sẽ không hỏi tâm chuyện ын đâu." Quý Thư Lăng chán nản nói.

"Nó có hỏi tâm chuyện ын không không quan trọng, quan trọng hơn là một nhà ba người chúng ta phải ăn no. Các người ngồi chờ một chút, để ba đi nấu mì, rất nhanh sẽ có." Quý Trung Hân bước nhanh chân vào bếp nấu bữa tối.

Lương Úc Hà đau lòng sờ mặt con gái. Ôm chặt cô vào lòng, hai mẹ con ôm chặt nhau ngồi trên sofa. Dinen dian.loqidJon

Tròng phòng khách lớn của Hường Gia, bình thường khó có dịp tụ tập đầy đủ các thành viên trong gia đình ăn bữa tối như thế này bao gồm chủ nhà Hường Vũ Tinh, vợ ông Thẩm Gia Gia; Con đầu Hường gia Hường Đường Văn, và vợ Liên Kỳ Khiết; con gái út Hường gia là Hường Đường Tâm, và chồng chưa cưới Lucien, còn có Thẩm Nhạc Đình có khả năng biết trước số phận con người.

Bảy người nhà Hường gia, cộng thêm hai vợ chồng Quý Gia, chín người hoặc ngồi hoặc đứng chung quanh bàn trà ở phòng khách.

Ngày mai, Hường Đường Vũ sẽ cầu hôn với Phương Y Tinh rồi, người nhà họ Hường cũng không phản đối, nhưng trong lòng bọn họ, hai mươi mấy năm qua đều cho rằng Quý Thư Lăng sẽ trở thành thành viên trong gia đình mình.

Tối nay, là do Thẩm Gia Gia hẹn mọi người tới để bàn bạc chuyện trong nhà, xem có cách nào làm cho đứa con sẽ thay đổi tâm ý trước khi cầu hôn hay không. Một khi cầu hôn, là đã xác định kết cục, không thể sửa đổi được nữa.

"Không phải em đã nói, Đường Vũ và Thư Lăng sẽ là một đôi hay sao? Tại sao bây giờ lại thành như thế này." Bà bắt đầu trách móc em trai Nhạc Đình.

"Lúc trước em có nói với chị, trước khi Đường Vũ ba mươi lăm tuổi, bọn họ sẽ có kết quả, chị lại không đồng ý chờ, em còn có cách nào nữa?" Anh ta lại có bộ dạng bình tĩnh, từ từ thưởng thức trà Thiết Quan âm của mình.

"Nếu là một đôi thì chính là một đôi, chúng ta giúp đỡ để cho bọn họ được hạnh phúc sớm một chút không tốt hay sao chứ? Làm sao lại nhất định phải đợi đến khi Đường Vũ ba mươi lăm tuổi! Em thấy có đúng hay không? Chị chỉ muốn sớm được ôm cháu."

"Chị đã có hai đứa cháu rồi mà còn chưa thấy đủ sao? Bây giờ ở đây gấp gấp cái gì nữa?" Thẩm Nhạc Đình cũng không nguyên ý bị mắg, ngồi cẩ lại.

"Không giống nhau, chị muốn ôm cháu của đứa con thứ hai. Cứ cho là chị không vội, tiểu Hà với Trung Hân bọn họ cũng vội đó thôi, bọn họ cũng muốn nhanh chóng được bế cháu ngoại!" Thẩm Gia Gia áy náy nhìn hai người bạn tốt.

"Giờ bọn họ cũng không vội đâu." Lờ anh ta nói có ngụ ý.

Những lời này khiến cho Quý Trung Hân và Lương Úc Hà nãy giờ đang im lặng thay đổi sắc mặt. Bọn họ có nói tạm thời giữ bí mật chuyện tiểu Lăng Giác mang thai, không ngờ cậu của Đường Vũ hình như.

"Sao em lại biết chuyện bọn họ không vội được chứ!" Thẩm Gia Gia rất bất mãn với lời nói của em trai.

"Bên cạnh bọn họ bây giờ không phải đã có cháu rồi sao nên dĩ nhiên là không vội." Thẩm Nhạc Đình nhìn vợ chồng Quý Trung Hân ngồi bên cạnh một

cái.

Thẩm Gia Gia, Hường Vũ Tinh, Hường Đường Văn, Liên Kỳ Khiết. Mọi người trong Hường gia, toàn bộ ngơ ngác nhìn sang hướng hai vợ chồng bọn họ.

"Em...em. Em biết?" Lương Úc Hà kinh ngạc hỏi, ngay sau đó lại nói: "Là con trai, hay là con gái?"

"Cháu trai. Thật đáng yêu." Thẩm Nhạc Đình cười cười đáp lại.

". Cháu trai?" Thẩm Gia Gia tròn to hai mắt, "Cái gì mà cháu trai?" Bà quay sang nhìn em trai mình.

Anh ta bấm đốt tay tính toán một chút, nói: "Mấy tháng nữa, có chút sinh non, nhưng đúng thời cơ tốt."

"Em nói là Thư Lăng đã mang thai?" Hường Vũ Tinh phản ứng sớm nhất, hỏi thẳng.

Thẩm Nhạc Đình không có trả lời anh rể, ngược lại nhìn hai vợ chồng bọn họ bày tỏ, "Thật xin lỗi, nhưng bọn họ có quyền biết chuyện này."

Quý Trung Hân than thở. Vị cậu nhỏ này của Hường gia quả thật không phải người bình thường, tuổi còn trẻ mới có ba mươi hai tuổi, lại có thể nhìn ra được Tiểu Lăng Giác đang mang thai.

Thẩm Gia Gia có bảy anh chị em, Gia Gia là con thứ hai, sau có ba em trai, hai em gái, Thẩm Nhạc Đình là em trai út.

"Tiểu Hà, Thư Lăng mang thai à? Có thật không?" Bà trực tiếp hỏi bạn tốt.

"Ừ. Thật xin lỗi, chúng tôi vốn đã đồng ý với Thư Lăng là không nói cho ai biết." Lương Úc Hà áy náy nói.

"Đường Vũ đáng chết, đã khiến Tiểu Lăng Giác mang thai, lại còn dám đi cầu hôn với người khác!" Hường Vũ Tinh tức giận cầm điện thoại lên, muốn gọi đứa con thứ hai về đem ra đánh cho một trận.

Quý Trung Hân vội vàng ngăn lại, ông hiểu tính khí của bạn tốt, ngộ nhờ khiến Đường Vũ biết chuyện, ông không biết ăn nói với con gái như thế nào!

"Vũ Tinh, anh hãy nghe tôi nói, Đường Vũ căn bản không biết gì." Ông giật lấy điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất đem mọi chuyện giải thích một lần, cũng đem ý tưởng của con gái, giải thích rõ ràng.

"Tôi nhờ các người, trước tiên đừng cho Đường Vũ biết, Thư Lăng bên kia chúng tôi sẽ khuyên nó, nếu như Đường Vũ biết, bởi vì đứa bé mà đi tìm Thư Lăng, vậy thì rất phiền toái." Lương Úc Hà lo lắng không thôi.

Người nhà hai bên đều yên tĩnh lại, dường như đi vào ngõ cụt, không tìm được lối ra.

"Ngày mai Đường Vũ muốn đi cầu hôn người ta rồi, bây giờ làm thế nào? Em có cách gì mau nói đi!" Thẩm Gia Gia là người đầu tiên phá vỡ không khí trầm mặc, ra lệnh với em trai.

Thẩm Nhạc Đình nhìn chằm chằm chị gái. Anh ta rốt cuộc là trêu ai chọc ai? Sớm đã cảnh cáo với chị "Dục tốc bất đạt" là chuyện xấu, Không nghe, làm ra chuyện như vậy lại muốn anh ta tìm cách giải quyết, chuyện này cũng không phải anh ta gây nên đâu!

Nhưng mà trùng lại trùng, sau một lúc lâu, anh ta nhìn về phía cháu gái Hường Đường Tâm hỏi: "Cháu biết anh hai cháu cầu hôn ở đâu không?"

"Ở nhà hàng Lucien cầu hôn, nhà hàng đó có bàn ăn ‘Cầu hôn tất thắng’." Cô trả lời.

"Tối mai, cháu cùng Lucien cũng đi nhà hàng đó dùng bữa, chọn bàn gần gần chỗ bọn họ mà ngồi. Các cháu khi dùng bữa thì ôm, hôn đều có thể làm, diễn càng buồn nôn thì càng tốt." Thẩm Nhạc Đình căn dặn hai người.

"Chỉ như vậy? Đây chính là đề nghị của em?" Thẩm Gia Gia nghe, rất là không hài lòng.

"Chẳng lẽ chị có đề nghị tốt hơn à? Em chỉ có biện pháp này. Đường Vũ nên tự mình hiểu rõ ràng, Đường Tâm và Thư Lăng đối với nó mà nói có ý nghĩa khác nhau. Nếu không cuối cùng còn có một biện pháp, đó là trực tiếp nói cho nó biết, nó đã làm ba."

"Không được! Nếu là Thư Lăng chạy trốn không thấy bóng dáng, càng thảm hại hơn!" Bà lập tức phủ quyết đề nghị phía sau.

"Cho nên bây giờ, chúng ta chỉ có thể làm hết khả năng và chờ nghe ý trời." Thẩm Nhạc Đình sau khi uống sạch Thiết Quan Âm của mình. "Em muốn đi hẹn hò đây, chuyện còn lại, các người từ từ nói chuyện. Em đi." Anh ta đứng dậy tự nhiên, đi ra cửa chính của Hường gia.

Còn lại người nhà Hường gia, bắt đầu ồn ào thảo luận chuyện sáu tháng sau sẽ có một sinh mệnh mới, niềm vui đón sinh mệnh mới làm cho tám người tạm thời quên đi mọi chuyện buồn phiền, quyết định chuyện này ngày mai lại bàn tiếp.

Hoàng hôn.

Quý Thư Lăng đứng trước cửa sổ trong phòng ngủ, nhìn mặt trời chậm chạp đi về phía chân trời, ánh nắng hoàng hôn trên bầu trời có màu tím pha màu

phấn hồng, cô lấy một chiếc đồng hồ ít dùng cầm ở trong tay, thỉnh thoảng liếc nhìn thời gian.

Mùa Đông chưa hết, ban ngày thì ngắn ban đêm thì dài, phòng ngủ ánh sáng càng ngày càng mờ mờ, cuối cùng rơi vào trong u ám.

Đồng hồ của cô kim giờ chỉ qua số sáu, kim phút chỉ qua số ba.

Buổi chiều Đường Tâm gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có muốn đi cùng xem anh Vũ cầu hôn hay không? Đường Tâm cùng Lucien tính đi theo, bọn họ ngồi sát bàn xem náo nhiệt.

Nhớ ngày đó anh Đường Văn cầu hôn với chị dâu, cũng là đêm giao thừa ở nhà hàng trong toà nhà 101, cô, anh Vũ và Đường Tâm ba người chen chúc vào trong giữa đám người, xem anh Đường Văn cầu hôn, nghe anh Đường Văn một người đàn ông lạnh lùng, lại nói toàn những lời ghê tởm, làm chị dâu cảm động khóc như mưa, gật đầu nói được.

Cô khắc sâu ấn tượng lần đó, cô núp trong ngực anh Vũ, cười nghiêng ngả.

Nghe nói, anh Vũ và chị dâu Vũ tương lai hẹn sáu giờ rưỡi, trong nhà hàng nổi danh ở Đài Bắc tại bàn ăn "Cầu hôn tất thắng", Lucien cũng ở trong nhà hàng đó, ở phòng ăn đó cầu hôn thành công Đường Tâm.

Anh Vũ cầu hôn. Không thể nào thất bại được!

Đèn đường từng chiếc, từng chiếc đã sớm sáng lên, trong lòng của cô, càng ngày càng cảm thấy u tối như đi vào vực sâu tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 8 (2)

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên. Cắt đứt dòng suy nghĩ tâm tối của cô. Cô rời khỏi cửa sổ, lại mở cửa phòng, ánh sáng bên ngoài tràn vào, trong chớp mắt cô cảm thấy mắt đau nhói vì không thích ứng kịp.

Cô chớp mắt mấy cái, không ngờ người đứng ở ngoài cửa chính là Cảnh Nghiêu, hai ngày trước cô đã làm xong thủ tục xin nghỉ việc, ở nhà hai ngày nay, thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện thoại, anh không nói là hôm nay muốn tới tìm cô.

"Một mình ở trong phòng khóc sao?" Lương Cảnh Nghiêu dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má cô.

Quý Thư Lăng sững sờ trong giây lát, cô không biết là mình đang khóc.

Khó trách, ánh sáng lại đặc biệt trở nên chói mắt! Cô thở dài.

"Sao anh lại tới đây?"

"Tôi gọi di động cho em mà không nghe máy, không còn cách nào khác nên tôi phải trực tiếp tìm tới đây, là bác gái mở cửa cho tôi." Lương Cảnh Nghiêu giải thích.

"Điện thoại di động chắc đã hết pin. Ba mẹ em đâu?" Nhà cửa im ắng một cách kỳ lạ.

"Bác gái nói muốn cùng bác trai đi ra ngoài dạo bộ, mở cửa cho tôi xong, bọn họ cũng đi ra ngoài."

"Vây à." Cô đáp một tiếng, nhất thời không biết nên nói gì.

"Chúng ta ra phòng khách ngồi đi, tôi có việc muốn nói." Lương Cảnh Nghiêu kéo cô ra phòng khách.

Quý Thư Lăng mặc cho anh ta kéo, bị động ngồi trên ghế salon, mắt cô lại nhìn đồng hồ trên tay, đã sáu giờ bốn mươi lăm phút rồi. Cô nắm chặt lòng bàn tay, che đi mặt kính của đồng hồ, làm vậy giống như thời gian sẽ dừng lại, những bi thương của cô cũng có thể dừng lại theo.

"Tôi chưa từng thấy em đeo cái đồng hồ này, nếu như tôi không nhầm thì cái này cùng với cái của con ngỗng ngu ngốc kia đeo là đồng hồ cặp."

"Đúng vậy. Năm 2003 đồng hồ Khang Đăng đang thịnh hành, thiết kế vị trí mười hai giờ có thể nhìn, nhìn thấy sự chuyển động của bánh răng, động cơ dự trữ được ba mươi tám giờ, tượng trưng cho tình nhân tâm đầu ý hợp. Tôi dùng tiền tiêu vặt mấy năm để mua một đôi, một cái dành cho nam thì làm quà sinh nhật anh Vũ."

Quý Thư Lăng cười khổ, lại nói tiếp: "Con ngỗng ngu ngốc kia không hiểu phong tình, không biết được tôi đây có ẩn ý bên trong cái đồng hồ. Nhưng ít ra, những năm này anh ấy không đổi đồng hồ khác."

Lương Cảnh Nghiêu mỉm cười, anh ta đem túi giấy trên tay đặt lên bàn, lấy ra chiếc nhẫn ở bên trong.

Anh ta đi tới trước mặt cô, quỳ một gối xuống, mở hộp nhẫn ra, nói: “Xin hãy cân nhắc Gả cho tôi Tôi thật sự rất yêu em, hy vọng có thể được chung sống với em.”

Đầu tiên Quý Thư Lăng bị hành động của anh ta làm cho hết hồn, ngay sau đó cô nhìn vào hộp nhẫn ——

Chiếc nhẫn kim cương màu hồng nhạt, loại nhẫn hình trái tim, yên lặng nằm trong hộp. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Cô ngây người ra. Sao lại trùng hợp như vậy? Cảnh Nghiêu lại có thể lấy chiếc nhẫn cô thích để cầu hôn cô?

"Tôi không thể gả cho anh. Thật xin lỗi." Cô lảo bảo từ chối, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, hốc mắt lại chứa đầy lệ.

"Là do tôi cầu hôn không đủ làm em cảm động, đúng không?" Anh ta xoay người, duỗi dài tay với tới cái túi giấy, từ bên trong túi lấy ra một tờ giấy, y như tờ giấy nói: "Chiếc nhẫn này thay mặt tâm lòng của tôi, tôi đem lòng của mình trao cho em, trong lòng tôi cả đời chỉ có mình em."

"Anh." Quý Thư Lăng mở mắt thật lớn. Dù trùng hợp thế nào cũng không thể trùng hợp đến mức anh ta vừa vặn nói ra lời cầu hôn mà cô tưởng tượng anh Vũ cầu hôn cô đi!

Chiếc nhẫn này, lời cầu hôn này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Còn không chịu đồng ý gả cho tôi sao?" Lương Cảnh Nghiêu cười, không để ý lảo động lên. Die^ⁿ dan\ & le^^e quy/y do^ⁿn

"Tại sao." Cô không hiểu.

"Tại sao vừa lúc tôi lại dùng chiếc nhẫn cô thích để cầu hôn? Tại sao lại vừa lúc nói ra những lời mà em muốn con ngỗng ngu ngốc nói khi cầu hôn? Em muốn hỏi cái này thôi à." Anh ta nhẹ ôm vai cô.

"Làm sao anh lại biết."

"Em ngốc nghếch, là do mang thai hay là do quá đau lòng?" Lương Cảnh Nghiêu chế giễu cô, sau đó lại hỏi: "Em nói với ai là em muốn kiểu nhẫn cầu hôn như thế nào? Nói là em muốn nghe lời cầu hôn ra sao?"

"Anh Vũ."

"Tôi cũng biết, em nghĩ là ai nói cho tôi biết?"

"Anh Vũ sao?"

"Trừ anh ta ra cũng không còn người nào nữa. Xế chiều hôm nay, anh ta đưa chiếc nhẫn này cho tôi, viết tờ giấy, nói là em muốn nghe lời cầu hôn như vậy, anh ta hy vọng tôi đưa cho em chiếc nhẫn em thích, nói lời cầu hôn em muốn nghe, để cầu hôn em. Anh ta nói, anh ta hy vọng em sẽ hạnh phúc, đây là chuyện cuối cùng anh ta có thể làm giúp em."

Quý Thư Lăng cầm chiếc nhẫn lên, sau đó chớp mắt một cái, nước mắt rơi như mưa.

Con ngỗng ngu ngốc chính là con ngỗng ngu ngốc, đàn độn, đàn độn, đàn độn, đàn độn, đàn độn!

Anh không biết, ngoại trừ anh ra, cũng là nhẫn cầu hôn đó, cũng là lời cầu hôn đó, căn bản không làm cho cô cảm động! Ngu hết biết, Đường Đường Vũ thực sự muốn làm cô tức chết, có đúng không?

"Anh ấy quyết tâm không yêu tôi, hoàn toàn triệt để." Cô tức giận, tức giận, chiếc nhẫn đẹp như vậy.

"Em nghĩ như vậy sao?" Lương Cảnh Nghiêu không cho là đúng hỏi.

"Anh ấy muốn anh đưa chiếc nhẫn tôi thích cho tôi, nói những lời tôi muốn nghe, anh ấy toàn tâm toàn ý muốn kết hợp cho chúng ta, tôi không nghĩ vậy, còn có thể nghĩ như thế nào nữa?" Cô tức giận không thôi lấy tay lau nước mắt, giận chính bản thân mình đi tới bước đường này, vẫn còn khóc vì anh. lqđ

"Tôi nghĩ, xế chiều hôm nay con ngỗng ngu ngốc kia nói như thế nào." Anh ta cố ý thừa nước đục thả câu, xoa xoa đầu của cô, thật sự rất thương cô, gần đây vì con ngỗng ngu ngốc kia mà khóc lóc đến thảm thương. "Em có khóc nhiều hơn nữa, con ngỗng ngu ngốc kia cũng sẽ không thông minh ra được một lần đâu, tội gì mà lãng phí nước mắt chứ?"

"Tôi cũng không muốn khóc như vậy! Nhưng tôi thật sự rất tức, tức sắp chết rồi!"

"Đường thai, đường thai, tương lai tính khí con trai nuôi tôi mà không tốt, tôi hỏi tội em."

"Không nhất định là con trai!"

"Trục giác tôi cho biết là con trai. Ngốc ạ, đừng nữa khóc, khóc đối với bảo bảo không tốt. Con ngỗng ngốc nghếch kia cảm nhận đến tim tôi, không thấy anh ta vui vẻ như người sắp đi cầu hôn người yêu, mà nhìn giống như sắp lên đoạn đầu đài để nhận cái chết vậy."

"Anh đừng an ủi tôi, tôi sẽ không khóc nữa." Quý Thư Lăng cố gắng lau nước mắt.

Lương Cảnh Nghiêu hết cách với cô, thoáng dùng sức véo má của cô. "Tôi phát hiện, đùng phải chuyện của ngỗng ngu ngốc, là em cũng ngu ngốc. Tôi giống như người sẽ nói tốt vì tình địch sao?"

". Nhìn anh ấy thật sự rất thâm sao?" Cô vẫn không quá tin tưởng.

"Vô cùng thâm. Anh ta lẽ mà lẽ mề, sau khi nhấn nhủ rất nhiều, mới không cam lòng đưa chiếc nhẫn cho tôi." Trên thực tế, chính xác mà nói, Hường Đường Vũ nói vừa dứt lời, sau khi đưa chiếc nhẫn xong, hốc mắt liền đỏ. loqjdJon

Anh ta rất rõ ràng, mặc dù đưa chiếc nhẫn, Hường Đường Vũ chột xoay người rời đi.

"Anh ấy nói gì?"

"Rất nhiều, nhưng mà để nghe anh ta nói, liền mất một giờ làm việc quý báu của tôi."

"Anh ấy đến công ty tìm anh?"

"Đúng vậy. Vì cầm chiếc nhẫn này, tôi tạm ngừng cuộc họp giữa chừng. Em nói, em phải bồi thường cho tôi như thế nào đây?"

"Anh muốn bồi thường cái gì?"

"Con trai của em phải gọi tôi là cha nuôi, mặt khác, nếu như con ngỗng ngu ngốc không kết hôn với người khác, mà trở lại tìm em, tôi muốn em lừa anh ta, nói em mang thai."

"Tôi chính xác là mang thai mà, tôi không muốn cho anh ấy biết."

"Tôi còn chưa nói hết mà, em phải nói em mang thai, là đứa bé của tôi."

"Tại sao?" Quý Thư Lăng ngu ngơ, không hiểu tại sao anh ta lại muốn cô nói như vậy.

"Em ngốc lắm! Giúp em báo thù chứ sao! Anh ta hành hạ em bao lâu, em hoàn trả lại anh ta một chút hành hạ mới công bằng. Ngoan, em cứ nghe lời tôi. Nếu như em không đồng ý, tôi không muốn nói cho em biết con ngỗng ngu ngốc kia nói cái gì trong phòng làm việc của tôi."

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy đồng ý cũng không sao, dù sao cô không cho là anh Vũ sẽ quay đầu tìm cô.

Nhưng cô muốn biết anh Vũ nói cái gì. "Được, tôi đồng ý với anh."

"Thật biết nghe lời." Lương Cảnh Nghiêu hài lòng, bắt đầu thuật lại trọng điểm, "Anh ta nói, tiểu Lăng Giác thích ăn củ ấu, sau khi đến Newyork, anh ta hi vọng tôi thỉnh thoảng có thể dẫn em đi ăn ở nhà hàng Trung Quốc, ăn canh sườn củ ấu, hoặc củ ấu chiên bơ, em sẽ ăn rất vui vẻ."

Anh ta nói, tiểu Lăng Giác rất dị ứng đối với xoài, phải cẩn thận không thể để cho em ăn món điểm tâm xoài, sẽ làm em lên sỏi.

Anh ta muốn tôi đừng mang em đi lướt sóng, bởi vì em quá nghịch ngợm, anh ta lo lắng ngộ nhỡ em vì đùa dai mà bị đẩy đi quá xa, thể lực cạn kiệt, hoặc là bất ngờ có con sóng lớn ập tới sẽ gây nguy hiểm, anh ta không ở bên cạnh em, nên không có cách nào yên tâm.

Anh ta nói, anh ta thích xem phim hoạt hình Disney, phim hoạt hình Pixar, nếu như em ở Newyork quá nhớ nhà, anh ta muốn tôi mượn phim hoạt hình để xem cùng em, mỗi lần tâm trạng em không tốt, xem phim hoạt hình sẽ đỡ hơn, còn nói em thích vừa xem hoạt hình vừa ăn bắp rang bơ."

Quý Thư Lăng nói không khóc, vào lúc này đã khóc sụt sùi.

Lương Cảnh Nghiêu lắc đầu nhìn, lấy khăn giấy từ trên bàn trà, cười nói: "Tôi mới nói mấy phút, em liền chịu không được khóc thành ra như vậy, anh Vũ của em nói khoảng một giờ. Em còn muốn nghe nữa không?"

Cô nhận lấy khăn giấy, vừa lau nước mắt vừa không cam lòng trở về bên cạnh anh ta, "Tôi muốn nghe."

"Anh ta nói em thích ăn bò bít tết chín sáu phần, không thích tương đen, chỉ thích tương nấm. Anh ta nói. Dù thế nào đi nữa anh ta toàn nhấn nhủ các chi tiết nhỏ trong cuộc sống của em, em thích, em ghét cái gì, nhấn nhủ hết một giờ, trọng điểm còn ở phía sau, anh Vũ của em, thật ra thì hiểu hàm ý phía sau của chiếc đồng hồ."

"Anh ấy biết?"

"Đúng, anh ta biết. Anh ta muốn trước khi đi, dặn dò tôi một chuyện cuối cùng, muốn tôi nhắc nhở em, nhớ đem cái đồng hồ đi Newyork, anh ta nói, như vậy thì cho dù các người ở cách xa nhau một nửa trái đất, thì giữa các người sẽ vẫn giống như trước vĩnh viễn tâm ý tương thông, tâm đầu ý hợp. le^e

quy do^m

Anh ta muốn tôi cho em biết, em vĩnh viễn là tiểu Lăng Giác anh ta thích nhất. Anh ta nói, nếu tôi không phải là người em không dễ dàng mới thích được, thì anh ta thật muốn."

Quý Thư Lăng đợi một lúc, không đợi được Lương Cảnh Nghiêu nói hết lời.

"Anh ấy thật muốn như thế nào?"

"Anh ta chưa nói, anh ta nói đến anh ta thật muốn. Rồi không nói thêm nữa, sau đó đem chiếc nhẫn cho tôi, anh ta nói được rồi. Tôi đoán, đại khái anh ta muốn nói, thật muốn cướp em trở về đi!" Anh ta nhún vai một cái, lại nói tiếp: "Anh Vũ của em nhanh tinh táo lại thôi, tôi cảm thấy tối hôm nay anh ta sẽ không câu hôn. Em đừng quên chuyện đã hứa với tôi, cho anh ta một chút hành hạ, tôi mới có thể thu tâm phục khẩu phục được."

"Lời của anh ấy, chưa nói hết thật sao?" Anh Vũ muốn nói cái gì, cô rất muốn biết rõ.

"Tôi cần gì phải lừa em? Nếu không phải là em và ngỗ ngu ngốc có hai mươi sáu năm tình cảm, tôi thật sự muốn trói em mang đi." Lương Cảnh Nghiêu vẻ đùa giỡn trong mắt không còn nữa, thay bằng vẻ nghiêm túc, "Tôi chưa từng thích người nào như vậy."

"Thật xin lỗi."

"Đồ ngốc!" Anh ta cười, khẽ hôn ở bên má cô, "Đến Newyork, tôi sẽ rất nhớ em. Đừng mang dáng vẻ tuyệt vọng như thế này, tin tưởng tôi, anh Vũ của em nhất định sẽ quay lại tìm em." Anh ta đứng lên nói tạm biệt, "Chiếc nhẫn xinh đẹp này tôi để lại cho em. Nhớ giữ liên lạc, con nuôi tôi ra đời nhớ báo cho tôi biết, tôi sẽ trở về Đài Loan."

"Cám ơn anh đã làm nhiều chuyện cho tôi như vậy."

"Đều là tôi cam tâm tình nguyện, tôi cảm thấy rất vui vẻ. Đồng ý với tôi, tự chăm sóc bản thân thật tốt."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 9 (1)

Hướng Đường Vũ sau khi rời khỏi phòng làm việc của Lương Cảnh Nghiêu tới bây giờ, cả người đều ngu ngơ.

Lúc này anh ngồi ở bàn "Cầu hôn tất thắng", ngây ngô ngắm hoa tươi với ánh nền trang trí trên bàn, hộp nhẫn trong áo khoác tây trang, nữ nhân vật chính vừa mới gọi điện báo, cô bị kẹt đường, phía trước xảy ra đụng xe liên hoàn, làm cho Đường Nhân Ái ớn tắc kéo dài.

Đây có phải là điềm xấu? Anh sắp sửa cầu hôn đối tượng, lại bị tai nạn liên hoàn giữ lại trên đường.

Hướng Đường Vũ vuốt ve mặt kính đồng hồ, dịu dàng giống như vuốt ve làn da của người yêu.

Cũng sắp bảy giờ. Anh nhấp một hộp nước chanh, ánh mắt nhìn tới người phục vụ đang phục vụ cho một đôi tình nhân, ngồi bàn bên cạnh anh, anh miễn cưỡng nuốt xuống ngụm nước chanh, đôi tình nhân nhìn chằm chằm về phía anh nháy mắt ra hiệu.

Sau khi hai người chọn món thật nhanh xong, phục vụ rời đi, thân thể Hướng Đường Tân nghiêng về phía anh, trêu ghẹo nói: "Không phải là anh bị cho leo cây chứ?" Nếu đúng như vậy thì quá tốt rồi.

"Đường Nhân Ái xảy ra tai nạn xe cộ, cô ấy tới trễ." Hướng Đường Vũ nhìn chằm chằm em gái, giọng điệu không tốt, "Hai người đáng ghét các người rốt cuộc tới đây làm gì?"

"Tôi động viên anh cố gắng lên! Anh quên sao, anh cả cầu hôn chị dâu cả, anh không phải là dẫn theo em và tiểu Lăng Giác chen chúc vào trong đám người xem cầu hôn à, đề động viên anh cả cố gắng lên." Cô trả lời hợp tình hợp lý.

"Em!" Anh tức giận, lại không bộc phát được, bởi vì Đường Tâm nhắc tới tiểu Lăng Giác.

"Ôi trời, anh đừng tức giận. Đợi lát nữa anh coi như bọn em không ở đây, chuyển tâm cầu hôn, cầu hôn thành công, đừng quên biểu diễn hôn môi, tắm bồ nết cho bọn em. Đúng rồi, lời cầu hôn anh đã nhớ kỹ chưa? Có muốn nói cho bọn em nghe trước một chút không, luyện tập một chút, nhân tiện để em đánh giá xem có đủ cảm động không?" Hướng Đường Tâm phân tích một thôi một hồi.

Hướng Đường Vũ ngây người xoay người lại. Cái gì mà lời cầu hôn? Anh căn bản chưa từng nghĩ tới.

Bỗng nhiên, anh thấy áp lực rất lớn. Đến cuối cùng mọi tâm tư của anh, toàn bộ đều dành cho tiểu Lăng Giác.

"Anh chưa từng nghĩ tới lời cầu hôn." Anh tự lẩm bẩm.

"Chưa từng nghĩ?" Hường Đường Tâm tròn to mắt, trong lòng lại vui sướng gấp bội. "Anh hồng бет! Cậu út nói, anh phải trước ba mươi tuổi xác định cả đời, hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của anh, trừ chị Y Tinh ra, chẳng lẽ anh còn có người dự phòng? Nếu như anh không làm cho chị Y Tinh cảm động, mà từ chối lời cầu hôn thì làm thế nào?"

Hường Đường Vũ ngăn người nói không nên lời. Không biết được tại sao, trong lòng anh kích động muốn cả đời cô độc luôn, không cần cầu hôn gì nữa!

Đột nhiên, anh đối với cuộc sống hôn nhân mỹ mãn, không còn khao khát nữa.

Cuộc sống của anh mất đi tiểu Lăng Giác, trở nên vô vị.

"Chắc chắn, nhìn đáng về hôn bay phách lạc của anh, là đã chuẩn bị tâm lý cầu hôn thật tốt đó sao? Làm ơn đi, anh hai, do anh kém, sao lại bôi xấu danh dự của nhà hàng chứ, anh ngồi bàn 'Cầu hôn tất thắng' đó! Em xem bảng hiệu tất thắng này, sẽ xuất hiện ngoại lệ thất bại đầu tiên rồi." Hường Đường Tâm nói mát một chuỗi dài. leeequhydonnn

"Em không cần làm phiền anh." Anh lạnh nhạt đáp lại.

"Em cũng chỉ là tốt bụng mà thôi." Cô thì thầm, xoay người, không để ý tới anh nữa.

Lỡ tai Hường Đường Vũ rốt cục cũng yên tĩnh lại, ngẩng mặt, nhìn ra cửa sổ thủy tinh, vị trí phòng ăn này nằm trên khách sạn cao tầng, phong cảnh ngoài cửa sổ không tệ.

Không bao lâu, phục vụ dẫn Phương y Tinh vào, anh vội vàng đứng dậy, kéo ghế ra giúp cô.

"Thật xin lỗi, đã tới trễ như vậy." Cô nói lời xin lỗi trước.

"Không sao, cũng không phải lỗi của em. Chọn món trước đi, chắc em cũng đói bụng rồi?" leeequhydonnn

Phương Y Tinh mỉm cười nhận lấy thực đơn phục vụ đưa tới, rất nhanh quyết định món ăn xong.

Đợi sau khi phục vụ đi khỏi, cô uống ngụm nước chanh, trên mặt cười có chút lúng túng, lại giống như không biết phải làm sao.

"À. Hôm nay sinh nhật anh, em mua một chút quà sinh nhật, sinh nhật vui vẻ." Cô lấy ra một cái túi nhỏ đóng gói tinh xảo tuyệt đẹp, "Không phải quà tặng đắt giá đâu."

"Cám ơn." Hường Đường Vũ nhận lấy quà tặng, hỏi: "Có thể mở ra bây giờ luôn không?"

"Dĩ nhiên có thể."

Hắn mở ra lớp giấy gói tinh xảo, mở chiếc hộp nhỏ ra, là một cặp khay tay áo bằng thạch anh màu lam đậm.

"Tôi rất thích, cảm ơn quà tặng của em."

"Đừng khách sáo."

Sau đó, hai người không nói gì một lúc, tiếp theo đồ ăn đưa lên, Hường Đường Vũ nếm rượu khai vị, Phương Y Tinh vừa khéo giống anh cùng chọn món Trứng cá muối sò khô đặc biệt.

"Chúng ta rất ăn ý." Anh nói, đột nhiên thực sự không tìm được đề tài để nói chuyện với cô.

Phương Y Tinh cười nhàn nhạt, gạt đầu một cái, không lên tiếng. leeequhydonnn Yên tĩnh ăn hết sò khô xong, cô để dao nĩa xuống, tự động nhận lỗi.

"Thật xin lỗi, thật ra thì em đã nói dối."

"Nói dối?" Anh cũng để dao nĩa xuống.

"Căn bản là không có tai nạn xe cộ. Vừa rồi em ở quanh đây đi qua đi lại, không biết làm sao để đối mặt với anh. Trên thực tế, em sáu giờ đã tới đây."

Hường Đường Vũ nhìn cô, im lặng nghe.

"Chị em muốn em đồng ý lời cầu hôn của anh. Anh định hôm nay cầu hôn với em đúng chứ?" Lần đầu tiên bọn họ hẹn hò thì anh đã thừa nhận, cậu út của anh đã tính anh phải xác định ở tuổi ba mươi, nếu không anh sẽ cô độc cả đời.

Anh lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, muốn cùng cô lui tới.

Bọn họ lui tới được hơn một tháng anh đưa cô về nhà, nhà Hường Đường Vũ tất cả đều tốt, ba mẹ anh rất tốt, anh cả chị dâu cũng tốt, em gái và em rể tương lai cũng đều tốt.

Anh anh tuấn nhiều tiền, không say rượu không hút thuốc không hít thuốc phiện, không lãng nhăng, sẵn sàng dịu dàng, hài hước, yêu thích hoạt động thể thao bên ngoài, vì để làm một người chồng tốt khi kết hôn, thậm chí còn đi học lớp nấu ăn, đồ ăn tây, Trung Quốc mọi thứ đều biết!

Quả thực anh là người đàn ông siêu tốt trong chợ hôn nhân, ưu điểm nhiều đếm không hết, phụ nữ nhất định xếp hàng dài để được sự chú ý của anh, hy vọng giành được vinh quang làm Hường phu nhân.

Anh đã nói, nếu như hai người hợp, anh hy vọng có thể khi anh ba mươi tuổi nói chuyện kết hôn, anh muốn ổn định lại, xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Nói thật, cô cảm thấy, đời này của cô sẽ không gặp được người nào ưu tú hơn so với Hường Đường Vũ!

Lý trí nói cho cô biết, trước khi anh tỉnh táo lại cô nên, khiến "Gạo nấu thành cơm", đưa người đàn ông siêu tốt này lừa gạt vào lễ đường thành hôn.

Nhưng vấn đề là. Cô không có biện pháp yêu người đàn ông rất tốt này, hơn nữa cô cũng hiểu được Hường Đường Vũ không có yêu cô.

"Đúng, tôi đã chuẩn bị nhẫn Tiffany." Anh cười cười trả lời.

Từ trong áo khoác tây trang lấy ra chiếc hộp, anh đem cái hộp mở ra đặt trước mặt cô.

"Em đồng ý gả cho tôi sao?" Trực giác nói cho anh biết, anh sẽ bị từ chối.

"Anh chắc chắn muốn cầu hôn em thật chứ? Cùng em đi vào lễ đường kết hôn?" Phương Y Tĩnh không khỏi thở dài, nhìn chiếc nhẫn, hỏi ngược lại anh.

Hường Đường Vũ nhìn cô, lại nhìn vài nhúng trong hộp nhẫn cưới, trong phút chốc lại hiện ra một chiếc nhẫn kim cương năm mươi phân màu hồng nhạt hình trái tim. Anh nhìn có chút rõ ràng cái gì.

Anh yên tĩnh thật lâu, chợt nghĩ đến Đường Tâm không biết dùng vẻ mặt gì để đùa cợt anh?

Ánh mắt quét sang bàn sát bên, anh không thấy vẻ mặt đùa cợt nào, ngược lại nhìn thấy hai người ghé tòm lại có thể ở trong nhà hàng trao nhau một nụ hôn nóng bỏng tiêu chuẩn! Một bộ dạng giống như hận không thể cời hết đối phương, tựa như muốn ăn hết vào bụng. Có đói khát tới mức này không? Rõ là.

Hường Đường Vũ nhìn chằm chằm cảm thấy hai người này làm mắt anh bị thương, thoáng chốc, giống như có người lấy một thùng nước đá lạnh ngàn năm, đổ xuống đầu anh, làm cho anh từ trạng thái hôn mê hoàn toàn tỉnh táo lại, không chỉ tỉnh táo, ánh mắt âm đạm, giống như trong nháy mắt được đánh bóng, hoàn toàn thấy rõ những chuyện mà trước đây anh chưa rõ ràng.

Cạch! Anh dùng lực đóng nắp hộp lại, bởi vì anh vừa mới thấy rõ sự thật vô cùng kinh ngạc, anh lẩm bẩm nói: "Thật xin lỗi, tôi không xác định."

Anh quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bóng đêm mịt mờ, những tòa nhà cao tầng phía dưới thành phố màu hồng, sáng tối xen kẽ thay nhau phát sáng, đèn đỏ đèn xanh, đèn đường, bảng hiệu quảng cáo. Những thứ ánh sáng kia nhảy trong mắt anh, làm anh đau nhói.

"Ông trời, tôi ngu hết biết!"

Đầu óc Hường Đường Vũ liên tiếp tỉnh ngộ, kinh hãi không cách nào nhúc nhích được ——

Anh nhớ lại lúc cùng Đường Tâm, tiểu Lăng Giác chen chúc trong đám người đến xem anh cả cầu hôn thì Đường Tâm đứng bên cạnh anh, anh đụng cũng không muốn đụng, tay của anh chỉ thủy chung nắm tiểu Lăng Giác.

Anh cả cầu hôn thành công, ba người bọn họ bị ngập chìm trong tiếng hoan hô, và ánh sáng pháo hoa, tiểu Lăng Giác vui mừng nhảy lên trên người anh, anh ôm cô thật chặt, anh cắn bản. Không muốn ôm Đường Tâm.

Đường Tâm và Lucien hôn nhau, anh chỉ cảm thấy đau mắt, Tiểu Lăng Giác bị đại củ cải hôn, anh thế nhưng tức giận muốn chết, muốn đánh người!

Tiểu Lăng Giác nhiều lần bị sốt không đỡ, anh canh chừng ở mép giường cô, bác sĩ gia đình tới khám nói, còn nóng như vậy nữa sợ rằng. Bác sĩ còn chưa nói hết, anh liền chạy vào toilet ối như điên.

Hiện tại anh hồi tưởng lại, lúc ấy anh rất sợ, trong đầu tràn ngập cảm giác sợ hãi, rất nhiều người vì bị cảm mà mất đi tính mạng.

Anh rất sợ mất đi tiểu Lăng Giác, vì không chịu nổi áp lực sẽ mất đi cô, nên mới nôn như điên.

Kết quả là mọi người cho rằng do anh chăm sóc cho tiểu Lăng Giác quá mệt mỏi, nên cũng bị cảm.

Đường Tâm khi học trugn học cũng bị cảm mà phát sốt. Nhưng anh vẫn đi chơi bóng, đi chơi với bạn.

Anh biết Đường Tâm tâm trạng không tốt thích ăn sô cô la trắng, Lucien trước khi cầu hôn có hỏi anh, anh nhắc nhở cũng lười không muốn nói.

Anh biết Đường Tâm tâm trạng không vui thì thích ăn sô cô la trắng; anh biết Đường Tâm ăn tôm sẽ bị dị ứng; anh biết Đường Tâm chỉ ăn bò bít tết chín; anh biết Đường Tâm rất sùng bái Sion Connor (không biết là cái chi nữa???) Anh biết mọi chuyện về Đường Tâm, nhưng chưa từng nghĩ sẽ dạn dò Lucien, muốn Lucien đối xử tốt với Đường Tâm; nhưng anh lại tí mĩ dạn dò đại củ cải, tất cả những chuyện liên quan tới tiểu Lăng Giác.

Anh thích Tiểu Lăng Giác làm tổ ở nhà xem DVD, ăn bắp rang bơ, hai người cùng ngủ trên cái giường lớn.

Anh và Đường Tâm từ nhỏ tới lớn, chưa từng ngủ cùng giường, Đường Tâm từng nói anh và tiểu Lăng Giác như vậy rất ghê tởm, trước kia anh không để ý, giờ cuối cùng anh đã hiểu.

Nếu muốn anh và Đường Tâm cùng ngủ trên một cái giường lớn, anh cũng sẽ cảm thấy ghê tởm!

Tiểu Lăng Giác có chìa khoá nhà riêng anh, người nhà anh không có chìa khoá của nhà riêng của anh.

Ông trời! Anh tại sao lại có thể mù quáng đến thế này chứ?

Tiểu Lăng Giác, căn bản không phải là em gái.

Anh căn bản cũng không coi cô như em gái thật sự. Anh chỉ là theo thói quen, thói quen cho tiểu Lăng Giác là em gái.

Khó trách gần đây anh thất hồn lạc phách, khó trách anh ới cả tuần lễ, khó trách hôm nay sau khi đưa nhẫn cho Cảnh Nghiêu xong, cả người anh ngây dại ra, anh thật sự ngu ngốc đến mức hết thuốc chữa!

Hướng Đường Vũ hoàn toàn hiểu rõ, vội vàng tỉnh táo lại nói chuyện với Phương Y Tĩnh: “Thật sự xin lỗi, thành thật xin lỗi, nhưng tôi vừa phát hiện ra, người tôi yêu là. . . .”

"Quý Thư Lăng?" Cô nhận lời, cũng thờ phào nhẹ nhõm. Về nhà, cô có thể nói với chị cô không phải cô không chấp nhận lời cầu hôn của Hướng Đường Vũ, mà là anh phát hiện người mình thực sự yêu là ai, cảm ơn ông trời.

"Em biết?"

"Trong nhà của anh đều trưng bày hình của anh và cô ấy đi du lịch, em không hiểu, làm sao mà bây giờ anh mới phát hiện, người anh yêu là cô ấy?"

"Tôi quá ngu ngốc." Anh than thở, chỉ cần thông minh một chút ai cũng có thể nhìn ra sự thật ấy, thế nhưng anh tới cuối cùng mới phát hiện ra.

"Ít nhất anh cũng không ngốc tới mức chờ cưới em xong rồi mới phát hiện, cũng thật là may mắn, thật may vì em không có yêu anh, nếu không sẽ gây phiền phức lớn cho anh rồi!" Phương Y Tĩnh chân thành mỉm cười.

"Cám ơn em." Cám ơn em vì đã không yêu anh! Nói cám ơn như vậy không phù hợp lắm, nhưng lúc này anh thật sự không biết nói cái gì.

"Không cần phải khách khí, lát nữa anh nhớ tính tiền là được, em không muốn mất người lại mất cả của (‘Nhân tài lưỡng không’)." Cô hài hước nói: "Nhanh đi cầu hôn với người anh yêu đi, người đàn ông tốt như thế này mà độc thân cả đời thì quá lãng phí."

"Thật ra thì tôi đã thức tỉnh quá muộn, cô ấy đã yêu người khác. Nhưng mặc kệ như thế nào, tôi cũng muốn để cho cô ấy biết tâm ý của tôi."

"Cố gắng lên, em chúc cho anh cầu hôn thành công! Đi nhanh, đi nhanh, em muốn tận hưởng bữa tiệc lớn thật tốt." Phương y Tĩnh cười thúc giục anh.

Hướng Đường Vũ cười khò, cầm áo khoác lên, thanh toán hoá đơn xong, đi ra khỏi phòng ăn, hoàn toàn không nhìn thấy hai người Đường Tâm và Lucien đang cười trộm

Năm nay, cô không giúp anh Vũ đếm ngược sinh nhật.

Quý Thư Lăng tiễn Lương Cảnh Nghiêu đi khỏi, đem đồng hồ thả vào lại ngăn kéo, cô cảm quả đã chuẩn bị cho Hướng Đường Vũ đi xuống lầu.

Thật ra thì, cho dù hôm nay Cảnh Nghiêu có tới gặp cô hay không, cô cũng vẫn sẽ đi gặp anh Vũ.

Cô muốn tặng quà sinh nhật, đây có lẽ là lần cuối cùng cô tham gia sinh nhật anh Vũ, nhân tiện cũng muốn chúc mừng anh cầu hôn thành công. Anh Vũ cái gì cũng tốt, chị Y Tĩnh sẽ không thể nào từ chối anh được.

Nhưng mà chỉ nghĩ tới việc anh Vũ cầu hôn thành công, là lòng của cô lại đau đớn không ngừng.

Quý Thư Lăng đi qua khu trung tâm, mở cửa chính ra, cảnh vệ quen biết bên cạnh chào hỏi cô, cô có chút mệt mỏi đáp lại.

Cô đứng ở trên lề đường, muốn bắt taxi, thì thấy một chiếc xe Lexus RV màu bạc quen thuộc dừng lại, tài xế mở chốt cửa xe, nhanh chóng đi tới trước mặt cô.

"Anh Vũ." Quý Thư Lăng không thể tin, lúc này anh phải đang ở nhà hàng mới đúng chứ.

"Em đi đâu à? Anh đưa em đi." Ánh mắt Hường Đường Vũ dịu dàng, tìm đang hồi hộp đập thành thịch.

"Em Tỉnh đi tới nhà anh." Cô giờ cao túi xách trong tay, "Đi đưa quà sinh nhật cho anh, thuận tiện chúc mừng anh cầu hôn thành công."

Anh không lên tiếng, xoay người mở cửa xe.

"Lên xe, chúng ta về nhà."

Quý Thư Lăng nghe lời ngồi lên xe, rất nhanh xe khởi động lại.

"Quà sinh nhật của anh." Anh Vũ chưa nói kết quả cầu hôn, chắc là thuận lợi chứ? Trong lòng cô suy nghĩ lộn xộn.

"Em năm nay không có cùng anh đếm ngược sinh nhật." Hường Đường Vũ liếc túi giấy một cái, đưa tay ra nhận lấy, tiện tay đem túi xách để ở ghế ngồi phía sau.

"Em nhớ anh và chị Y Tinh có sắp xếp cuộc hẹn cùng."

"Giúp anh chọn nhẫn xong, lem liên không để ý tới anh nữa, điện thoại cũng gọi không được."

"Anh cũng không cần gọi cho em." Cô uất ức quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Rất nhanh, xe lái vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, bọn họ ở gần nhau, lái xe cũng không mất nhiều thời gian.

"Thật xin lỗi! Anh gần đây. Trong lòng rất rối loạn." Hường Đường Vũ chủ động xin lỗi, sau đó thở dài một hơi, anh mới cảm thấy cô tặng xuống xe, mở cửa xe giúp cô. "Em đưa anh quà gì vậy?"

"Một cái cà vạt. Ngày anh và chị Y Tinh kết hôn, có thể đeo cái cà vạt này không?" Cô thận trọng hỏi.

Hai người đang đi vào trong thang máy nhìn nhau một lát.

"Không thể." Anh trả lời đơn giản hai chữ, không có giải thích gì.

Quý Thư Lăng cũng không hỏi nhiều, trong lòng lại có cảm giác bị thương. Cô đi theo Hường Đường Vũ ra khỏi thang máy, chờ anh mở cửa xong, cô do dự đứng ngoài, đột nhiên không muốn vào nhà.

Sau khi vào nhà, không thấy cô vào theo, anh hỏi: "Sao em không vào?"

"Em nghĩ. Quà tặng đã đưa cho anh, em không vào, em."

Hường Đường Vũ không để cho cô nói, trực tiếp cầm tay của cô, kéo cô vào trong nhà, đóng cửa lại.

"Em ra phòng khách ngồi trước chút đi, anh thay bộ quần áo xong, anh có chuyện muốn nói với em, chuyện rất quan trọng, xin em, ít nhất. Nghe anh nói xong rồi hãy về, anh sẽ đưa em về, được không?"

Anh phải thay quần áo, yên tĩnh một chút, mới có thể nói chuyện thật tốt với cô.

Quý Thư Lăng nhìn thẳng anh một lúc lâu, sau đó mới gạt đầu đi vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 9 (2)

Hường Đường Vũ mặc bộ quần áo ở nhà vào, sau khi rửa mặt xong, trở lại phòng khách, thông thả đi tới sofa, cúi đầu nhìn cô.

Tiểu Lăng Giác nghiêng người dựa vào salon gối lên tay trái, mắt nhắm, giống như là ngủ thiếp đi.

Anh ngồi xổm người xuống, xem ra đôi mắt cô chói chút thâm và sưng, nhìn bộ dạng rất mệt mỏi.

Anh sờ sờ gương mặt của cô, cảm thấy gương mặt này, đã gầy đi rất nhiều.

"Thật xin lỗi, em có chút mệt mỏi." Cô bị đụng chạm của anh làm cho tỉnh. Kể từ khi mang thai, cô rất dễ cảm thấy mệt mỏi.

"Không sao." Về mặt anh trần ngập vẻ thương cảm, "Trước kia em. Sẽ không bởi vì loại chuyện nhỏ này mà nói lời xin lỗi với anh." Cô luôn ngủ một chút rồi ngủ luôn, có lúc xem phim tựa vào trên đùi anh ngủ, sau đó anh phải trực tiếp ôm cô vào phòng.

Quý Thư Lăng cười thản nhiên, hỏi: "Anh muốn nói gì với em? Nói chuyện anh với chị Y Tinh đã quyết định ngày kết hôn sao?"

Hương Đường Vũ lắc đầu một cái, anh ngồi lên ghế sa lon, ôm cô dựa vào vai mình. "Tại sao muốn anh đeo cà vạt em tặng. Kết hôn?"

"Em không có biện pháp nào tham gia hôn lễ của anh, anh đeo cái cà vạt kia lên, coi như là em có tham gia."

"Em. Thực sự yêu Lương Cảnh Nghiêu sao?"

". Yêu chứ." Cô không dám nhìn anh, cúi thấp đầu xuống.

Trầm mặc hồi lâu, anh nhìn quanh phòng khách một lượt, mặt tường, tủ TV, khay trà, từng tấm ảnh chụp chung đặt ở trong khung hình, tất cả đều là hình anh và tiểu Lăng Giác đi du lịch?

"Anh không có cầu hôn Y Tinh." Rốt cuộc anh cũng nói ra khỏi miệng, "Phải nói là, anh cầu hôn được một nửa thì phát hiện. Thì ra là anh. Trong lòng vẫn yêu người kia."

"Anh Vũ." Cô hoảng sợ ngẩng đầu nhìn anh. Không ngờ anh vậy mà không có cầu hôn, không ngờ anh yêu.

Người anh yêu, sẽ là cô sao? Có khả năng không?

Cảnh Nghiêu nói, anh Vũ sẽ trở về tìm cô.

Hương Đường Vũ rời khỏi ghế sa lon, đi về phía tường bên trái, lấy xuống một khung hình, là hình chụp anh và tiểu Lăng Giác năm trước khi tiểu Lăng Giác giúp anh đếm ngược sinh nhật, tiểu Lăng Giác dùng sức hôn lên gò má của anh.

Anh đi lại salon, giờ hình lên cao ở giữa hai người, nhìn.

Thật ngu xuẩn! Sự thật rõ ràng như vậy, anh lại không nhận ra.

"Tiểu Lăng Giác, anh biết là anh hiểu quá trễ, cho tới hôm nay anh mới biết, là anh yêu em"

Quý Thư Lăng quên cả thở trong giây lát. Lỗ tai của cô. Thật sự là nghe được anh Vũ nói yêu cô?

"Anh vừa nói anh yêu em." Cô lẩm bẩm nói nhỏ. Anh đã từng nói, nhưng mà là tình yêu đối với em gái.

"Không phải là tình yêu đối với em gái như trước đây anh từng nói, xin lỗi, anh thật sự rất ngu ngốc." Hương Đường Vũ để khung hình xuống, nhìn cô, tim của anh vừa đau lại vừa hối hận. Thì ra là anh yêu cô rất sâu đậm, là tình yêu của người đàn ông với người phụ nữ, đem tình yêu đối với cô cất giữ thật sâu trong tâm hồn.

Tình yêu của anh tự nhiên giống như hơi thở, đến rất tự nhiên. Anh cho đó là tình cảm giữa anh em.

Anh quá là ngu xuẩn, đại đột đem một người tốt đẹp như cô, đẩy vào trong ngực người đàn ông khác.

Hương Đường Vũ nhớ lại cuộc sống của mình, ở mỗi thời khắc quan trọng, đều có vị trí của tiểu Lăng Giác, cô căn bản là một nửa sinh mạng của anh.

Vào giờ phút này, anh thật sự không có biện pháp nào tưởng tượng, tương lai mỗi ngày không có cô bên cạnh.

"Anh Vũ. Anh yêu em." Quý Thư Lăng mắt đỏ ngầu, nước mắt lã chã rơi xuống. Cô chưa từng nghĩ, có thể nghe anh nói.

"Đúng, anh yêu em, anh rất yêu em, anh rất yêu rất thích em." Anh đột nhiên ôm chặt lấy cô, nước mắt bỗng rơi.

Anh yêu cô, nhưng không kịp nữa rồi!

"Tiểu Lăng Giác. Em có thể suy nghĩ ở lại hay không? Ở lại bên cạnh anh?" Giọng anh tuyệt vọng hỏi. Nhớ tới khi tiểu Lăng Giác ở cửa hàng Tiffany đã khóc và nói, cô thật vất vả mới thích Lương Cảnh Nghiêu, cô đã quyết định đi New York với Lương Cảnh Nghiêu. "Đường Tâm và Lu-cien đến xem anh cầu hôn ở nhà hàng, anh nhìn bọn họ hôn nhau công khai, mới tỉnh táo lại, bọn họ hôn nhau say đắm, anh chỉ có cảm giác đau mắt, sau đó anh nghĩ đến, lúc anh nhìn thấy Lương Cảnh Nghiêu hôn em, anh chỉ muốn tới đánh anh ta một trận, vậy mà anh thật sự ngu ngốc, chưa từng nghĩ điều này có ý nghĩa gì!

Anh nhớ lại những kỷ niệm của em và anh, mới giật mình nhận ra em căn bản không phải là em gái, em là người phụ nữ anh thích nhất trên đời. Anh rất hối hận, anh chạy đi tìm Lương Cảnh Nghiêu, nói cho anh ta biết em thích những gì, ghét những gì, muốn anh ta dùng chiếc nhẫn em thích để cầu hôn, trên đời này chắc không tìm được người nào ngốc như anh, người đàn ông ngu ngốc!"

"Em năm Trung học bị cảm sốt cao, bác sĩ đến nhà khám cho em, ông ta nói nếu em vẫn tiếp tục sốt cao sợ rằng."

Sau này anh mới biết, bác sĩ muốn nói là “Sợ rằng phải nằm viện hơi lâu.” Nhưng vì trí tưởng tượng của anh quá phong phú, cho nên không nghe hết câu liền chạy vào toi let nôn.

"Anh mới nghe được đến đây, liền chạy vào toi let nôn như điên, anh rất sợ em chết, anh sợ! Em và Lương cạnh Nghiêu đến Khẩn Đình lần đó, sáng sớm hôm sau anh lại nôn điên cuồng, hơn nữa còn nôn trong một tuần liền, anh thực sự không chịu được nếu mất đi em."

Lòng anh rất đau, lại không thể trách được ai, tất cả đều là lỗi của anh. Anh là một đấng mày râu, tất cả mọi chuyện từ nhỏ đến lớn đều rất thuận lợi, đại khái chắc là ông trời nhìn không vừa mắt, cho nên cho anh chỉ số thông minh rất thấp trong chuyện tình yêu, để cho anh ngu ngốc từ chối hạnh phúc vốn thuộc về mình.

"Anh Vũ, Em Mang thai." Quý Thư Lăng kích động khóc lóc kể lể, cô thật sự rất muốn lớn tiếng đáp lại tình yêu của anh, anh Vũ của cô rốt cuộc cũng yêu cô rồi! Nhưng cô cũng chưa quên chuyện cô đã đáp ứng với Cảnh Nghiêu.

Anh ngây cả người!

"Em cùng Lương Cạnh Nghiêu." Nói nhảm, không lẽ cùng người khác sao? Hường Đường Vũ dừng lại lời đang nói.

"Anh Vũ, em——"

"Tiểu Lăng Giác, em thật sự rất thích rất thích Lương Cạnh Nghiêu à? Hay là do em giận anh?" Anh hốt hoảng hỏi. Anh càng ngược dòng trí nhớ, càng không thể chịu đựng được sự thật sắp mất đi cô. "Em có thể ở lại bên cạnh anh không?"

"Nhưng đứa bé." Quý Thư Lăng rời khỏi ngực của anh.

"Anh sẽ thương yêu đứa bé, anh rất thích đứa bé, em biết anh rất yêu đứa trẻ nghịch ngợm nhà anh mà, anh sẽ coi đứa nhỏ như con của mình, em phải tin tưởng anh."

Như vậy thì được rồi chứ? Cô vuốt mặt của anh, nhìn hốc mắt đỏ hoe của anh, không đành lòng lừa anh nữa.

"Anh Vũ, đứa bé là con của anh."

"Của anh sao? Em đồng ý ở lại?" Hường Đường Vũ ngây người, lập tức không thể tin được, như vậy thì có thể giữ lại tiểu Lăng Giác ở lại bên cạnh anh.

"Đúng, em đồng ý ở lại bên cạnh anh. Nhưng để em giải thích lại, em mang thai, đứa bé không phải của Cạnh Nghiêu, mà là của anh." Cô vẫn có chút không thể tin được, giấc mơ lớn nhất cuộc đời cô đã trở thành sự thật.

"Em nói là, em mang thai chính là đứa bé của anh." Anh nhấn đầu lông mày.

"Đúng, ngày đó anh uống không ít Long Thiệt Lan, sau đó em thừa dịp anh uống say, chiếm tiện nghi của anh." Cô thành thật nhận tội.

Vào lúc này, Hường Đường Vũ lại ngây người.

". Em ôm đứa bé của anh, lại còn tính đi Newyork cùng Lương cạnh Nghiêu?" Vừa về tới thực tế, anh không khỏi tức giận.

"Em nói dối anh, sau khi biết mình mang thai, em quyết định không đi Newyork nữa, mà định đi Cao Hùng, đến giúp bạn học cùng đại học một tay."

"Em muốn gạt anh cả đời sao? Lỡ như anh không có phát hiện là anh yêu em, lỡ như anh kết hôn cùng Y Tĩnh, em cũng sẽ nói dối anh cả đời à, không nói chuyện đứa nhỏ là của anh sao?" Càng nói càng tức giận, anh nghĩ tới tình huống rất có khả năng xảy ra, vừa sợ lại vừa đau lòng.

Cô muốn mang theo đứa bé, làm bà mẹ đơn thân!

"Đúng như vậy, không sai chút nào." Quý Thư Lăng thừa nhận.

"Tại sao không nói cho anh biết? Em nên nói cho anh biết, anh sẽ chịu trách nhiệm!" Hường Đường Vũ tức muốn phát hỏa, âm lượng không tự chủ lớn lên.

"Anh Vũ, em không muốn anh chịu trách nhiệm, em chỉ muốn anh yêu em. Từ nhỏ đến lớn, em chỉ cần anh yêu em." Giọng nói cô nhỏ nhẹ, nói xong, nước mắt lại rơi. "Anh không cần giận em."

Nếu như không có yêu, mà là dùng đứa trẻ, dùng trách nhiệm ràng buộc anh ở bên cạnh, mọi người sẽ không có hạnh phúc, có lẽ cuối cùng cũng sẽ có một ngày anh hận cô trời buộc anh. Cho nên, cô tình nguyện nói dối anh cả đời cũng không muốn để trong tương lai anh sẽ hận cô.

Hường Đường Vũ mềm lòng. Ngàn sai vạn sai, tất cả đều do anh sai! Nếu như anh sớm nhận ra lòng mình; nếu như khi cô nói cô yêu anh mà anh cũng biết được tình cảm đối với cô không phải tình anh em; nếu như khi anh thấy Lương Cạnh Nghiêu hôn cô mà anh hiểu được người anh thích nhất sắp bị cướp đi. Bọn họ cũng sẽ không đi nhiều chặng đường oan uổng như vậy.

"Thật xin lỗi!" Anh lập tức nói xin lỗi.

"Em với Cạnh Nghiêu. Không hề làm gì cả." Nàng vùi vào trong lòng anh, nhỏ giọng nói: "Anh là người đàn ông duy nhất của em."

Lời nói của Quý Thư Lăng, an ủi Hường Đường Vũ rất nhiều, anh vui vẻ giống như là bay lên thiên đường, nhưng mà một giây kế tiếp, lời của cô lại làm cho anh rớt xuống.

"Nếu như không phải là anh quá đàn độn, thì nụ hôn đầu của em vốn là dành cho anh." Cô nói xa xôi.

Anh hít một hơi thật sâu. Tiện nghi cho cái tên củ cái kia, nhưng mà, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

"Thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh." Anh trịnh trọng nói xin lỗi.

"Anh Vũ. Em đã đồng ý với Cạnh Nghiêu, để cho anh ấy làm cha nuôi của đứa bé, anh không phản đối chứ?"

Giữ chứ? Sau này anh và đại củ cái kia vẫn phải gặp lại nhau?

"Anh có thể phản đối sao?" Tỷ lệ rất là thấp thôi.

"Không thể." Quý Thư Lăng phản bác hết sức dứt khoát.

Anh biết mà!

"Dù sao, anh ta muốn đi Newyork, cơ hội chạm mặt chắc là rất ít." Anh đang tính toán.

"Cạnh Nghiêu nói, chờ em bé ra đời, thông báo cho anh ấy, anh ấy sẽ về Đài Loan thăm em bé."

"Anh không cần thông báo cho anh ta!" Hường Đường Vũ tính trẻ con nói.

"Không sao, em thông báo cho anh ấy là được rồi." Quý Thư Lăng hơi cười. Bộ dạng anh Vũ ghen vì cô, thật đáng yêu! "Đúng rồi, chiếc nhẫn cầu hôn của anh cũng đang ở nhà em."

"Chiếc nhẫn cầu hôn của anh?" Chẳng lẽ Lương Cạnh Nghiêu đã đi cầu hôn? Còn nói cho Tiểu Lăng Giác, chiếc nhẫn là do anh mua?

"Đúng vậy, nhẫn kim cương năm mươi phân màu hồng hình trái tim. Tối hôm nay, Cạnh Nghiêu lấy ra cầu hôn với em rồi. Anh ấy kể chuyện lúc xế chiều anh đi tìm anh ấy, anh ấy cũng nói phần lớn cho em biết rồi. Anh Vũ, anh thật là ngu hết biết!" Cô nũng nịu trừng mắt nhìn anh.

Ôi! Anh chính là quá chậm lụt trong tình yêu, còn có biện pháp gì. Hường Đường Vũ buồn bã nghĩ.

"Nhưng mà cũng may, anh không có ngộ đến trình độ không kịp cứu vãn nữa." Anh cuối cùng cũng an ủi mình.

"Đúng thật là rất may đấy." Quý Thư Lăng cười hạnh phúc.

"Tiểu Lăng Giác, em đồng ý gả cho một người ngu ngốc như anh không?" Anh chưa quên mình phải cầu hôn thành công trước mười hai giờ.

"Anh phải nói lời cầu hôn em muốn nghe chứ?" Về mặt cô tràn đầy vẻ hạnh phúc.

"Cái này thì có gì khó khăn chứ! Chúng ta. Đến trên giường nói, có được hay không?" Hường Đường Vũ dính sát vào bên tai cô nói nhỏ.

"Anh bé em?"

"Không thành vấn đề!"

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương cuối

Thời gian trôi mau.

Do cái bụng của Quý Thư Lăng càng ngày càng lớn, hiện nay cái bụng rất lớn, ngồi ở phòng khách Hường Gia, còn hơn tháng nữa là tới ngày dự sinh của cô, đến lúc đó có thể “dỡ hàng” rồi.

Cũng bởi vì ngày “dỡ hàng” sắp tới, nên cuối tuần cả nhà Hường Gia đều tụ tập đông đủ, bắt đầu thương lượng chuyện đám cưới.

Lại nói, ban đầu Hường Đường Vũ báo cho mọi người biết tiểu Lăng Giác muốn sau khi sinh em bé xong mới cử hành hôn lễ, quả thật là Hường Vũ Tinh đã bị chọc tức, Thẩm Gia Gia lại lo lắng, hai người này đều sợ đêm dài lắm mộng, lỡ như tiểu Lăng Giác đổi ý không lấy, cháu trai nhà họ Hường giống như con gà con vịt đã luộc chín bay đi mất.

Lúc ấy Hường Đường Vũ quỳ xuống đất, xin ba mẹ tha thứ và đồng ý cho bọn họ hoãn cử hành hôn lễ.

Hường gia nói tiền bộ là tiền bộ, nhưng vẫn rất nghiêm khắc, vẫn giữ vững sự giáo dục nghiêm khắc trong quân đội, trên tường phía trước Hường gia vẫn còn treo một cái roi mây, năm đó Hường Vũ Tinh vẫn là bộ đội chuyên nghiệp, đừng làm “gia pháp” giáo dục con cái.

Khi đó ba Hường tức giận đến mức bắt lại lấy roi mây muốn đánh người, Quý Thư Lăng thấy thế, không nói hai lời lập tức quỳ bên cạnh Hường Đường Vũ, ôm lấy người anh, xin tha cho anh, nói tất cả đều là chủ ý của cô, cầu xin ba chồng đừng đánh anh.

Dù sao đi nữa, phụ nữ có thai là lớn nhất, cho nên ai dám ra tay đánh người chứ? Hôn lễ không còn cách nào khác đành phải dời lại theo ý bọn trẻ, chờ sau khi sinh nở xong, tân nương khôi phục lại vóc dáng lại tính tiếp.

Cuối tuần này, người nhà Hường gia tất cả lớn nhỏ, cộng thêm ba người Quý gia, toàn bộ tập hợp lại bàn bạc hôn lễ tổ chức như thế nào?

Tổ chức ở đâu? Đãi bao nhiêu bàn?

Cậu út nhà Hường gia Thẩm Nhạc Đình đều xuất hiện trong những trường hợp quan trọng, hễ là ngày quan trọng trong gia đình, hoặc là ngày sắp làm những việc trọng đại, ví dụ như tổ chức tiệc cưới . . . , em trai Thẩm Gia Gia luôn tham gia cho ý kiến.

Kết hôn đương nhiên là muốn chọn một ngày thật tốt, tự nhiên không thể thiếu ý kiến của cậu út Hường gia được.

Bữa ăn tối đều đã ăn xong rồi, lúc này cậu út Hường gia mới tới.

Thẩm Nhạc Đình bước một bước vào phòng khách, mười mấy đôi mắt cũng di chuyển tới trên người anh ta, vẻ mặt anh tuấn của anh ra vẻ cười xin lỗi, đang muốn giải thích nguyên nhân đến trễ, ánh mắt lơ đãng nhìn tới Quý Thư Lăng, liền dừng lại.

Anh ta lập tức nhìn khắp phòng khách rộng lớn, nhìn trái, nhìn phải, ánh mắt lại dừng trên người cô.

Anh ta nhăn mày, nghiêm túc hỏi: “Cháu thấy trong người có chỗ nào khó chịu không?”

Thẩm Nhạc Đình vừa hỏi vậy xong, trừ hai người Hường Đường Vũ và Quý Thư Lăng ra, những người khác đều căng thẳng khẩn trương.

“Cháu sao?” Cô thấy cậu út nhìn mình, có chút không chắc chắn hỏi lại.

“Đúng vậy. Có khó chịu gì không?” Xung quanh người cô có vàng hào quang màu trắng, có chút không tốt lắm, đó là vàng hào quang niềm vui gặp mặt. Anh ta vừa mới nhìn xung quanh mình một lượt, không thấy linh hồn bé nhỏ, vậy là đã vào cơ thể mẹ, chuẩn bị ra chào đời rồi.

“À . . . Vẫn khoẻ ạ.” Cô trả lời.

Mẹ chồng Thẩm Gia Gia phản ứng nhanh nhất, trực tiếp gọi quản gia, bảo tài xế chuẩn bị xe nhanh lên, như thế nào cũng mặc kệ, trước tiên cứ đưa vào bệnh viện đã.

Người nhà Hường gia phản ứng rất nhanh, Hường Đường Vũ không rõ ràng tình huống lúc này lắm cũng phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng hành động, lập tức ôm Quý Thư Lăng, thật ra thì anh rất tin tưởng lời nói của cậu út, hơn nữa lúc này về mặt cậu út rất nghiêm túc, làm cho anh thấy có cái gì đó không đúng!

“Sao vậy?” Tiểu Lăng Giác bị phản ứng của nhà họ Hường làm cho mơ hồ.

Vào lúc này, Lương Úc Hà mới nhớ tới, kêu lên, “A! Tôi nhớ rồi, nửa năm trước Nhạc Đình có nói em bé sẽ sinh sớm hơn dự sinh!”

Quý Thư Lăng cũng sờ một lúc. Nửa năm trước cậu út đã biết cô sẽ sinh em bé trước thời gian dự sinh sao!

Mặc dù cô đã sớm biết là cậu út rất lợi hại, nhưng chuyện xảy ra với chính mình, vẫn có cảm giác thật khó tin.

Không đúng, cô không thấy có bất kỳ cảm giác không thoải mái nào

Vừa mới nghĩ như vậy xong thì cô có cảm giác có một dòng nước chảy ra khỏi cơ thể, sau đó đau quần quai.

“Á!” Cô khó chịu.

Hường Đường Vũ cảm thấy nước ối chảy trên tay mình, anh lo lắng chạy tốc độ trăm mét chạy ra ngoài, đem hai người nhét vào trong xe, không để ý gì khác, phi thẳng tới chỗ tài xế tiểu Giang hét to, “Nhanh, đến bệnh viện phụ sản!”

Một con đau lại ập đến, Quý Thư Lăng mặt tái nhợt, nắm lấy áo sơ mi của anh khó chịu kêu, “Đau quá đi”

Tiểu Giang thấy vậy, vội vàng tăng tốc.

Những người khác thấy tài xế lái xe đi trước, rất ấn ý chạy tới lấy xe riêng, ba chiếc xe lần lượt ra khỏi sân Hường gia, chạy tới bệnh viện.

Tới bệnh viện thì mặt mày Hường Đường Vũ đã trắng bệch, bởi vì tiểu Lăng Giác ngoại trừ chảy nước ối ra, còn chảy một vũng máu lớn, đã ngất đi.

Anh ôm lấy Quý Thư Lăng, chạy vào phòng cấp cứu kêu to, “Cứu mạng, cứu mạng, bác sĩ, nhanh nhanh một chút ……………”

Anh hoảng sợ tới mức nói năng lộn xộn, không đầu không cuối.

Các y tá, bác sĩ phòng cấp cứu chạy tới, nhìn thấy vũng máu, lập tức đẩy giường bệnh nhân tới nhận người.

Một cô y tá nói với Hường Đường Vũ mặt đã trắng bệch: “Trước tiên anh hãy đăng ký cho cô ấy.”

Anh nhìn tiểu Lăng Giác được đẩy đi, đứng một chỗ cứng ngắc, dùng gương mặt trắng bệch túm lấy cô y tá nói: “Tiểu Lăng Giác có thể bị chết không? Cô ấy có thể bị chết không?”

Mặc dù lực nắm của anh rất lớn, nhưng thấy toàn thân anh run rẩy, y tá không đành lòng, an ủi anh, “Đừng nôn nóng, bác sĩ phải kiểm tra đã………….”

Người nhà Hường Đường Vũ không bao lâu sau cũng lục tục đi vào phòng cấp cứu, nhìn thấy Hường Đường Vũ túm lấy cô y tá, Hường Đường Văn chạy lại kéo em trai ra thay anh nói lời xin lỗi. “Thật xin lỗi.”

"Không sao." Y tá nói, làm thủ tục đăng ký cho bệnh nhân xong rồi mới đi.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Lương Úc Hà vừa mới giúp con gái đăng ký xong, bác sĩ, y tá liền đẩy giường bệnh đi vào phòng cấp cứu, phía sau có y tá đi tới, nói người thân cần ký vào đơn giải phẫu, cũng hỏi xem có đồng ý truyền máu hay không.

Bệnh viện máy lạnh đều lạnh như vậy sao? Hường Đường Vũ cảm thấy lạnh run người, thật muốn ói.

Lỗ tai thấy ong ong, giống như cả người anh được ngâm trong nước, tất cả âm thanh giống như là ngăn cách bởi một lớp nước nghe không rõ ràng lắm, anh nghe loáng thoáng y tá nói gì mà dính vào cuống rốn, giải thích tình hình nguy cấp, khẩn cấp hơn là phải giải phẫu.

Mặt anh phờ phạc, anh rất sợ rất sợ, sợ đến mức không thờ nổi.

Người nhà họ Hường hoàn tất xong mọi thủ tục, Hường Đường Văn kéo người “không được việc” Hường Đường Vũ đi tới phòng giải phẫu, anh ta biết bây giờ em trai đại khái chỉ muốn chờ đợi ở chỗ gần tiểu Lăng Giác nhất.

Cậu út của Hường gia Thẩm Nhạc Đình cũng đi theo tới ngoài phòng giải phẫu. Hường Đường Vũ đứng như cung thủ, đứng cứng ngắc ở ngoài phòng giải phẫu, người thẳng tắp, ai kéo cũng không nhúc nhích, không ai khuyên nổi anh tìm chỗ nào mà ngồi xuống.

Cần ký đơn đồng ý phẫu thuật, giấy nằm viện, giấy đồng ý truyền máu, Quý Trung Hân đều ký, lôi kéo vợ mình, hai người mặt tái mét, cũng đi tới chờ bên ngoài phòng giải phẫu, cộng thêm người nhà Hường gia mười người lớn nhỏ, tất cả đều chờ bên ngoài phòng giải phẫu.

Thẩm Nhạc Đình đứng bên cạnh Hường Đường Vũ, hai mắt nhắm lại, mặt hướng về phòng giải phẫu, trong miệng nói lầm bầm, chỉ thấy trên trán anh ta toát ra từng giọt mồ hôi.

Thẩm Gia Gia đứng một bên thấy lo lắng trong lòng. Lần trước bà nhìn thấy bộ dạng này của em trai, là khi ba cô đang hấp hối trong bệnh viện, em trai miệng cũng nói lầm bầm mặt đầy mồ hôi, cuối cùng bác sĩ bước ra hỏi: Có muốn cấp cứu không?

Lần đó toàn thân em trai ướt đầm mồ hôi nói với bác sĩ: Không cần. Sau đó, xoay người ra khỏi bệnh viện khóc nức nở. Cả nhà bọn họ cũng biết là không còn hy vọng.

Bây giờ, đầu anh ta cũng toát đầy mồ hôi, bà sợ tới mức muốn ngừng thở, nhìn lại đứa con thứ hai một chút mặt nó trắng bệch, đáy lòng bà sinh ra sợ hãi.

Bên ngoài phòng giải phẫu, thời gian trôi qua một cách chậm chạp, cũng không biết đã qua mấy tiếng, “Người nhà Quý Thư Lăng.”

“Tôi, là tôi.” Hường Đường Vũ bước tới nhanh nhất, sau đó mọi người chen tới.

Ý tá nhìn tình huống này, sững sốt mấy giây, mới nói: “Giải phẫu đã kết thúc, mọi người chờ một chút bác sĩ sẽ ra.”

Sau khi phòng phẫu thuật mở ra, Thẩm Nhạc Đình cũng mở mắt ra, ngưng cầu khẩn. Anh ta hít sâu một hơi, tìm chỗ ngồi xuống, Thẩm Gia Gia nhìn thấy nhưng không dám hỏi gì.

Không lâu sau, bác sĩ bước ra, vẻ mặt nặng nề và mệt mỏi, nhìn hơn mười người thân nói: “Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng do mất máu quá nhiều, chúng tôi thật sự không có biện pháp——”

Àm!

Một tiếng vang thật lớn, cắt đứt lời bác sĩ đang nói.

Chỉ thấy Hường Đường Vũ đã ngất xỉu.

Tiếp sau đó là một trận rối loạn, mấy y tá chạy tới giúp một tay xử lý Hường Đường Vũ đang ngất xỉu, mấy người thân trong nhà khóc ầm lên, vẻ mặt bác sĩ có chút sợ, đem mấy lời chưa nói xong nói cho hết.

Rốt cuộc bác sĩ nói dứt lời, mấy người phụ nữ vẫn chưa ngừng khóc, mấy người đàn ông thì mang về mặt nặng nề.

Mười người thân của Quý Thư Lăng đang vây ngoài phòng giải phẫu từ từ giải tán, di dời tới phòng sơ sinh nhìn em bé mà theo lời miêu tả của bác sĩ là “khỏe khoắn”.

Em bé mới sinh cân nặng khoảng ba ký, rất khỏe mạnh, không cần ở trong lồng ấp, rất khỏe mạnh có sức sống.

Thời gian thăm em bé có hạn, sau khi thăm xong, đoàn người lại di dời, đi tới phòng giải phẫu ngồi chờ bên ngoài.

Khi Hường Đường Vũ tỉnh lại, là chuyện của hơn một giờ sau.

Sợ anh nổi điên gây chuyện, Thẩm Nhạc Đình đi tới, nói với anh ba chữ (theo bản gốc) để cho anh tỉnh táo lại——

"Cô ấy không có chết."

Bởi vì tổn hao quá nhiều nguyên khí, nói dứt lời, cậu út lui về vị trí ngồi xuống nghỉ ngơi, để cho người khác giải thích tình trạng hiện tại.

Nửa tiếng sau, Hường Đường Vũ đem tất cả mọi người đuổi về nhà, bao gồm cả bố vợ, mẹ vợ. Anh lúc này rất bá đạo, không nói đạo lý, sớm bỏ đi hình tượng người tốt của anh.

Không làm gì được con điên của anh, mọi người không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn đi về.

Hường Đường Vũ một mình ở lại chờ bên ngoài phòng, đợi đến khoảng hơn ba giờ gần bốn giờ sáng, cuối cùng Tiểu Lăng Giác cũng được đẩy ra ngoài, chuyển vào phòng bệnh đơn.

Trong phòng đơn, có cửa sổ thủy tinh, anh kéo rèm cửa sổ ra, ngoài trời vẫn còn tối đen.

Trước khi y tá rời khỏi phòng bệnh, có dặn dò mấy việc cần lưu ý, bệnh nhân không thể uống nước, khi tỉnh lại nếu khát nước có thể dùng bông gòn thấm nước thoa lên môi; chưa có xì hơi, thì không thể cho ăn gì; người nhà bệnh nhân đã tự trả tiền thuốc giảm đau, nếu thấy đau ần một chút, thuốc sẽ được truyền vào.

Hường Đường Vũ chăm chú cẩn thận lắng nghe, sau khi y tá đi khỏi, cả gian phòng chỉ còn mình anh trước ánh đèn giường bệnh.

Ánh sáng màu trắng chiếu vào trên mặt trắng như tuyết của Quý Thư Lăng, cô vẫn còn nhắm mắt chưa có tỉnh lại.

Nắm lấy tay cô, anh nằm ở bên giường, đau xót khóc nức nở. Thì ra là cái chết có thể gần như vậy.

Bàn tay thon anh đang nắm chặt động đậy, âm thanh yếu ớt, vang lên trong phòng bệnh nửa sáng nửa tối.

“Anh...Vũ.... Đừng khóc.....”

"Tiểu Lăng Giác!" Anh ngẩng đầu lên trong phút chốc, cuống quýt lau nước mắt, sờ cô từ trên xuống dưới hỏi: "Em có phải là rất đau không? Ba biết là em sợ đau." Anh dừng lại mấy giây sau đó tranh thủ thời gian giải thích, "Ý anh nói là bác Quý, hôm nay anh gọi bác là ba, bởi vì. Anh đã lớn tiếng với ba và mẹ. Mẹ Quý. Lớn tiếng xong cảm thấy đau lòng, đã đổi giọng gọi bọn họ là ba mẹ. Dù sao, ba biết em sợ đau, dặn dò bác sĩ giảm đau cho em, nếu như em đau, ần vào cái này, rất nhanh sẽ không đau nữa."

Hường Đường Vũ cầm cái máy bấm làm giảm đau lên, giải thích không có trình tự logic.

"Anh. Tại sao. Lớn tiếng với bọn họ?" Cô không còn hơi sức hỏi, đầu óc vẫn còn hỗn loạn.

"Bởi vì em làm anh sợ muốn chết, dọa anh sợ chết khiếp, sợ đến mức ngất xỉu, khi tỉnh lại bọn họ mới nói cho anh biết, em không bị chết. Em không có chết. Anh thật là sợ. Thật sự rất sợ rất sợ. Cái này so với bảo anh chết còn khó chịu hơn. Thật may là, em không có cơ hội dọa anh như vậy nữa. Thật may là."

Anh không khống chế được nước mắt mình, anh không biết, tại sao anh lại có nhiều nước mắt như vậy!

"Em bé. Có khỏe không?"

"Anh. Không có đi xem nó. Anh không muốn đi nhìn nó! Bọn họ nói nó. Rất tốt."

"Anh Vũ. Làm ơn. Không được ghét bỏ con của chúng ta." Quý Thư Lăng miễn cưỡng cười nói. Đồng thời động tới, cô cảm thấy đau, kéo lại bấm nút giảm đau.

"Rất đau sao?" Hướng Đường Vũ vội vàng ấn xuống một cái, nhìn cô lắc đầu một cách khó khăn, lại liên tiếp nhấn hai cái, ba cái!

"Anh Vũ."

"Được, anh hiểu biết rồi, anh sẽ không ghét bỏ con của chúng ta."

Bọn họ cuối cùng nhận hiểu biết cả đời! Anh bây giờ mới phát hiện, thật ra thì, anh luôn là biết tiểu Lăng Giác của anh muốn nói cái gì, yêu cái gì, ghét cái gì.

Ban đầu, anh rút cuộc là bị chấp mạch như thế nào, mà không phát hiện người anh thích nhất là cô?

Anh yêu cô, mãi mãi, không thể thắng được bản thân mình!

"Cám ơn anh."

"Cái đồ ngốc nghếch này, ngốc lắm, cảm ơn cái gì! Cảm ơn cái gì chứ! Anh mới phải cảm ơn em, cảm ơn em không có chết, cảm ơn em đừng cảm sống sót ở lại với anh. Tiểu Lăng Giác, anh thật sự là không có thể không có em, nếu không phải là bác sĩ nói."

Anh chợt dừng lại. Bây giờ nói cái này, có phải là quá đã kích cô hay không?

Nhưng mà, đối với anh mà nói, đây thực sự là tin tức vô cùng tốt!

"Bác sĩ nói. Cái gì?" Cô liếm liếm môi, cảm thấy miệng khô.

Hướng Đường Vũ lập tức hiểu ý rút chén nước, cầm bông gòn thấm nước, thấm ướt trên môi cô.

"Em vẫn chưa thể uống nước được, phải đợi sau khi thoát khí, mới có thể uống nước hoặc ăn cái gì đó."

"Anh Vũ." Cô muốn biết bác sĩ đã nói cái gì.

"Bác sĩ nói em bị đình cuồng rôn, bởi vì em là mang thai lần đầu, lại không có bất kỳ bệnh sử nào, không dễ dàng ở tiền sản kiểm tra ra, cho nên sinh non. Do em mất một lượng máu quá lớn bác sĩ nói bọn họ không có biện pháp cầm máu, không thể làm gì khác hơn là cắt tử cung của em." Anh một thời một hồi nói xong.

"Tử cung của em." Cô trừng lớn mắt, tiếp theo một cái chớp mắt, nước mắt rơi lã chã.

"Em đừng có khóc có được không? Không có tử cung mới đúng! Em không hiểu đúng không? Không có tử cung, sẽ không phải sinh em bé nữa, anh sẽ không phải trải qua hành hạ đáng sợ như hôm nay. Tiểu Lăng Giác, anh không muốn em lại sinh em bé nữa, coi như hôm nay em bình an không có việc gì, anh cũng sẽ đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở), anh không cần đứa trẻ, anh chỉ cần em thôi!"

"Anh Vũ."

"Lời anh nói là thật lòng, không phải để an ủi em. Nếu như em không tin thì ngay ngày mai anh sẽ đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở)."

"Anh Vũ!" Nàng tập trung chút hơi sức.

"Tiểu Lăng Giác, là thật, không có bất kỳ người nào có thể thay thế em. Ai anh cũng không cần, con trai, con gái không có cũng không sao, nhưng thật sự là anh không thể không có em!" Nghĩ đến thiếu chút nữa mất đi cô, Hướng Đường Vũ nghẹn ngào.

Anh nhìn cô, vuốt tóc của cô, trán của cô, sau đó anh nhẹ nhàng hôn môi của cô, âm thanh khàn khàn nói: "Em biết thời cổ đại người phụ nữ đều có thể hy vọng tòng phu mà chết, anh đây là đàn ông thời hiện đại mới ở thế kỷ hai mươi mốt, tâm nguyện duy nhất chính là hy vọng 'từ thê mà chết', cuộc đời này, anh chỉ muốn được đi cùng em tới già, tới chết thôi!"

Quý Thư Lăng cả người không có sức, đau đón đánh tới, cô lại cảm thấy cả người giống như trôi lơ lửng ở trên đỉnh hạnh phúc.

"Anh Vũ. Em rất yêu anh."

"Ngốc lắm, là anh rất yêu em, xin em đấy. Đừng dọa anh như vậy nữa."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em không biết, cũng sẽ không như vậy nữa."

Cô gơ cánh tay mềm yếu không có sức lực, đem lấy anh Vũ của cô ôm vào trong ngực, tràn đầy hạnh phúc, hoá thành giọt nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt.

"Để nói được làm được, nguyện vọng từ thê mà chết của anh phải dựa vào em mà thực hiện rồi."

"Được, vì để cho anh có thể từ thê mà chết, em muốn nhanh chóng gả cho anh, trở thành vợ của anh."

"Có thể chờ em xuất viện ra liền kết hôn luôn được không?" Anh hỏi hộp, nhỏ giọng hỏi.

"Được." Quý Thư Lăng cười đáp.

"Đúng là. Không có gì hoàn hảo hơn." Anh biết mình rất ích kỷ, nhưng anh muốn từ nay về sau, danh chánh ngôn thuận trói cô ở bên cạnh, yêu thương cô.

"Em là hoàn hảo nhất."

Mặt trời bắt đầu nhô lên, hai con chim tình ái cúi đầu làm nhâm, giống như có nói cũng không hết những lời tâm tình.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng cắt đứt những lời tâm tình của hai người, Hường Đường Vũ lên tiếng ——

"Mời vào." Anh nghĩ, có lẽ là y tá đi kiểm tra phòng.

Không ngờ vào phòng bệnh là cả một gia đình, người lớn, người nhỏ, bao vây hai người lại.

Hường Đường Vũ nhìn mọi người vào trong phòng, ngây người một lúc xong mới hỏi: "Mọi người không về nhà à?"

"Con nói trời sáng thì quay trở lại, chúng ta mới vừa đi ăn một chút, chờ trời sáng là tới luôn." Thẩm Gia Gia đại diện trả lời.

Làm gì có ai có thể về nhà mà ngủ được chứ? Rõ là. Hường Vũ Tinh trợn mắt nhìn con trai một cái.

"Thật xin lỗi." Toàn bộ lý trí của anh đã trở về, nên ý thức được biểu hiện của mình rất tệ.

"Không có việc gì, không có việc gì!" Quý Trung Hân đi tới, vỗ vỗ vai anh.

Nhìn con gái vẻ mặt đầy hạnh phúc nằm trên giường, ông yên tâm rồi.

Thẩm Nhạc Đình đi tới bên giường, cũng lộ ra nụ cười yên tâm, anh ta ở trên trán của Quý Thư Lăng cùng chỉ không biết viết cái gì, sau đó nói với cô: "Trở lại là tốt rồi. Vầng quang quanh người cháu, biến thành màu hồng sáng ngời rồi."

Anh ta chuyển sang Hường Đường Vũ, cười vỗ vỗ lưng của anh, nói: "Sức mạnh của ái tình, quả nhiên vĩ đại thật."

Nghe Thẩm Nhạc Đình nói như vậy, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, chúng ta có thể an tâm về ngủ rồi, nơi này sẽ để lại cho con, chăm sóc vợ con thật tốt cho ba!" Hường Vũ Tinh dặn dò.

"Yên tâm, cô ấy là vợ yêu quý nhất của con mà!" Hường Đường Vũ nói.

Tất cả mọi người cười.

Thẩm Gia Gia không nhịn được phì nhò, "Nhanh lấy về nhà đi, mới là vợ thực sự!"

"Tiểu Lăng Giác đồng ý vừa ra viện là kết hôn với con rồi." Anh nói luôn, để mọi người làm chứng cho anh.

"Thật sao? Tốt quá! Không thành vấn đề, chuyện kế tiếp đều giao cho anh và Đường Tâm đi, bảo đảm sẽ cho các em một hôn lễ tuyệt vời." Hường Đường Văn vỗ ngực cam kết.

"Anh cả, vậy xin nhờ anh." Hường Đường Vũ trịnh trọng nhờ.

Mọi người mang theo nụ cười thanh thản ra về.

Hường Đường Vũ dựa vào Tiểu Lăng Giác nói: "Như vậy, em không thể đổi ý nữa."

"Em sẽ không đổi ý." Nhiều người có thể làm chứng cho anh như vậy, cô muốn cũng không đổi ý được rồi.

Cảm giác thật hạnh phúc!

Quý Thư Lăng cười, nhìn Hường Đường Vũ, thật thỏa mãn mà nghĩ.

Thì ra, hạnh phúc là trước hết phải mất đi một chút, mới có thể nhìn thấy nó trọn vẹn.

【 hết trọn bộ 】

Bạn đang đọc truyện *Theo Vợ Đến Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.